Jack London
Når naturen kalder

Jack London

Når naturen kalder

eBibliotek 1800

2025

Ophavsret og brugsbetingelser

Generelt forbehold: *Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en tekst, som stammer fra en længst svunden tid. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.*

Copyright and conditions of use

Disclaimer: *Please note that this book is based on an original text dating from another era. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of art from previous times should be viewed in its cultural and temporal context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.*

1. Tilbage til naturen

Buck læste ikke aviser. Hvis han havde gjort det, ville han have vidst, at der var onde tider i vente, ikke alene for ham selv, men for alle langhårede hunde med stærke muskler langs hele kysten fra Puget Sound til San Diego. Blot fordi nogle mænd, der famlede omkring i det arktiske mørke, havde fundet et gult metal, og fordi dampskibsselskaber og transportselskaber nu så deres fordel i at gøre dette fund bekendt verden over, begyndte andre mænd i tusindvis at finde vej til de nordlige egne. Alle disse mænd havde brug for hunde, og de hunde, de havde brug for, var store, arbejdsdygtige hunde med svære muskler og tykke, varme pelse til at holde kulden ude.

Buck levede i et stort hus i den solbeskinnede Santa Clara Valley. *Dommer Millers Sted* kaldte man det i reglen. Det lå lidt tilbagetrukket fra vejen, halvt skjult bag høje træer, mellem hvis grene man hist og her kunne opfange et glimt af den brede, kølige veranda langs alle fire sider af hovedbygningen. Grusbelagte køreveje, der snoede sig ind og ud mellem mægtige græsplæner og overskyggedes af store popler, førte op til denne hovedbygning. Bagved var alt endnu mere storslået end foran. Der var store stalde, hvor en halv snes staldkarle og drenge holdt til, rækker af vinløvklædte hytter til tjenestefolkene, store vinstokke, grønne græsgange, frugthaver og lange geledder af frugtbuske. Så var der den kunstigt borede brønd med hele pumpeanlægget og den store cementbeholder, hvor dommer Millers drenge tog deres morgenbad og hentede køling i de lange sommereftermiddage. Over hele dette store rige var Buck

uindskrænket hersker. Her var han født, og her havde han levet de fire år, siden han for første gang så dagens lys. Ganske vist var der også andre hunde. Det kunne ikke være anderledes på så stor en ejendom, men det var, lige som om de ikke rigtig hørte med. De kom og gik, boede i de overfyldte hundehuse eller førte en stille, tilbagetrukket tilværelse inde i familiens stuer, således som Toots, den japanske moppe, eller Ysabel, den lille hårløse, mexicanske hund, besynderlige væsener, der sjældent stak næsen udenfor eller lod deres fødder berøre jorden. Og foruden dem var der foxterrierne, en hel snes i det mindste, der hylede forfærdeligt ad Toots og Ysabel, hver gang de, under bevogtning af en skare tjenestepiger med koste og svabere, vovede at vise sig i vinduerne.

Men Buck hørte hverken til i stuerne eller i hundehuset. Han var hjemme over alt og herre over alt. Han tog sine dukkerter i svømmebassinet, og han gik på jagt med dommerens sønner; han fulgte med Mollie og Alice, dommerens døtre, på deres lange ture i tusmørket eller i den tidlige morgenstund. Om vinteraftenerne lå han ved dommerens fødder foran den flammende kaminild inde i biblioteket; han bar dommerens børnebørn på sin brede ryg, trillede dem rundt i græsset og vågede over deres skridt, når de gik på eventyr i staldene eller helt ned til de grønne græsgange og frugtbuskene. Han kommanderede terrierne og ignorerede Toots og Ysabel, for han var konge – konge over alle to- og firbenede skabninger, menneskene indbefattede, på dommer Millers sted.

Hans fader Elmo, en mægtig St. Bernhardshund, havde været dommerens uadskillelige ledsager, og det så i den henseende ud, som om Buck skulle følge i faderens fodspor. Han var ikke

så stor, han vejede kun hundrede og fyrretyve pund, for hans moder, Shep, havde været en skotsk hyrdehund. Ikke desto mindre var hundrede og fyrretyve pund tilstrækkeligt til, at han kunne føle sig som en konge, så meget mere som han var i besiddelse af hele den værdighed, som følger med at leve godt og nyde almindelig agtelse. I de fire år, siden han som hundehvalp holdt sit indtog i verden, havde han levet et liv i overflod, rigtigt en aristokrattilværelse. Han var ikke så lidt stolt af sig selv og måske heller ikke fri for at være noget egoistisk, hvad velhavende folk på landet jo let kan blive, som følge af deres isolerede stilling. Hvad der reddede ham, var, at han ikke havde tilbøjelighed til at blive en forkælet stuehund. Jagt og andre friluftsglæder havde forhindret fedtdannelser og hærdet hans muskler, og for ham, som for hele den generation, der sværger til kolde bade, havde kærligheden til vand været det bedste lægemiddel og sundhedsbevarer.

Sådan en hund var altså Buck i efteråret 1897, da rygterne om guldminer i Klondyke begyndte at trække mænd fra alle verdenshjørner til det kolde nord. Men Buck læste som sagt ikke aviser, og han vidste heller ikke, at Manuel, en af gartnermedhjælperne, var et uheldigt bekendtskab. Manuel havde én slem last. Han elskede at spille i det kinesiske lotteri. Og han havde én svaghed, en fast tro på et system, hvad der selvfølgelig yderligere beseglede hans skæbne. For hvis man skal spille efter et bestemt system, må man have penge, og en stakkels gartnermedhjælpers løn kan ikke godt mere end lige strække til at bestride kones og et talrigt afkoms fornødenheder.

Hin mindeværdige aften, da Manuel fuldbyrdede sit forræderi, var dommer Miller netop til et møde i *Foreningen til Drueavlens Fremme*, og drengene travlt beskæftigede med at oprette en atletklub. Der var derfor heller ingen, der så gartnermedhjælperen og Buck tage vejen gennem frugthaven og begive sig ud på, hvad hunden blot anså for en almindelig spadseretur. Og med undtagelse af en enlig mandsperson var der heller ingen, der så dem gå ind i den lille signalstation, et stykke fra dommer Millers hus. Manden og Manuel talte et øjeblik sammen, og Buck hørte klirren af pengestykker.

"Du kunne ellers gerne pakke varerne ind, før du afleverer dem," sagde den fremmede barsk, og Manuel lagde et stykke tykt reb to gange om halsen på Buck, lige under halsbåndet.

"Når du trækker til, kan du kværke ham så meget du vil," sagde Manuel, og den fremmede brummede tilfredsstillet.

Buck havde med rolig værdighed fundet sig i, at rebet blev lagt om hans hals. Ganske vist var det noget, han aldrig før havde været med til, men han havde lært at stole på de mennesker, han kendte, og gå ud fra, at der var ting, de vidste bedre besked om end han. Først da begge ender af rebet blev lagt i den fremmedes hænder, lod han en truende knurren høre. Han ville blot give sit mishag til kende; for stolt, som han var, mente han, at det at tilkendegive en eller anden ting var det samme som at befale. Men til sin store forbavselse mærkede han, at rebet blev trukket tæt sammen om hans strube, så at han næsten ikke kunne trække vejret. Han sprang rasende løs på manden, men manden var hurtigere end han, greb ham i struben og kastede ham med et behændigt tag om på ryggen. Så blev rebet igen strammet, mens Buck kæmpede som en

rasende, med tungen langt ude af halsen og det svære bryst bølgende op og ned under de frugtesløse anstrengelser for at komme fri. Aldrig i sit liv var han blevet så skændigt behandlet, og aldrig i sit liv havde han været så forbitret. Men hans kræfter tog kendeligt af, der lagde sig en hinde over hans øjne, og han tabte bevidstheden. Han sansede ikke engang, at der blev givet signal til toget, og at de to mænd kastede ham ind i bagagevognen.

Da han kom til sig selv igen, havde han en uklar følelse af, at hans tunge gjorde ondt, og at han skumplede af sted i et befordringsmiddel af en eller anden art. Af et lokomotivs hæse fløjten, da de lidt efter passerede en vejoverskæring, kunne han slutte sig til, hvor han var, og i øvrigt havde han rejst for tit med dommer Miller til, at selve det at køre i bagagevognen var ham en ukendt fornemmelse. Han slog øjnene op, og der kom et udtryk i dem så rasende og ubehersket som hos en konge, der pludselig ser sig berøvet friheden. Manden sprang til og ville gribe ham i struben, men denne gang var Buck ham for hurtig i vendingen. Han snappede efter den udstrakte hånd og bed til, og hans tænder slap ikke deres tag, før han igen følte sin strube sammensnøres og tabte bevidstheden.

"Det er bare en slags anfald, han har," sagde manden og søgte at skjule sin lemlæstede hånd for konduktøren, som, hidkaldt af larmen, kom for at se, hvad der var i vejen. "Den gamle har sendt mig op til Frisco med ham. Der skal være sådan en udmærket hundedoktor dér, som tror, han kan kurere dyret."

Senere udtalte han sig imidlertid med langt større veltalenhed om turen, da han stod i et lille skur bagved en af havnebeværtningerne i San Francisco.

"Og så er alt, hvad jeg får for det, halvtreds dollars," brummede han. "Jeg ville ikke gøre det én gang til, ikke om jeg så fik et helt tusind." Hans højre hånd var indsvøbt i et blodigt lommetørklæde, og hans højre bukseben var flået fra knæet og nedefter.

"Hvor meget fik så den anden fyr?" spurgte værtshusholderen.

"Et hundrede," lød svaret. "Jeg kunne ikke få ham til at nøjes med mindre, nej, så min salighed om jeg kunne!"

"Det bliver altså lige halvandet hundrede," sagde værtshusholderen. "Men dyret er også rigeligt de penge værd, ellers skulle jeg forstå mig dårligt på de dele."

Ransmanden løste den blodige forbinding og så på sin forrevne hånd. "Hvis jeg ikke får hundegalskab af den historie –"

"Ja, så er det, fordi du er født til at hænges," sagde værtshusholderen leende. "Men kom nu her og giv mig en håndsrækning, så kan du altid få pengene bagefter," lagde han til.

Forvildet, halvkvalt, med de ulideligste smerter i tunge og strube forsøgte Buck alligevel at trodse sine plageånder. Men hver gang blev han kastet til jorden og rebet strammet, indtil det til sidst lykkedes dem at få det svære messinghalsbånd filet over. Da det var besørget, blev rebet fjernet, og han blev kastet ind i en slags pakkurv, der nærmest lignede et bur.

Dér lå han så hele resten af den sørgelige nat, rugende over sin harme og sin krænkede stolthed. Han kunne slet ikke begribe, hvad i grunden meningen var med det hele. Hvad var det, de ville ham, disse fremmede mænd? Hvorfor holdt de ham

indespærret dér i det snævre bur? Han vidste ikke selv hvorfor, men han havde en uklar fornemmelse af, at han truedes af en eller anden ulykke. Et par gange i løbet af natten hørte han den knirkende dør ind til skuret blive åbnet, og hver gang sprang han op i forventning om at se dommeren eller i det mindste en af drengene. Men hver gang var det ikke andre end værtshusholderen, der kiggede ind til ham med det fede, mæskede ansigt belyst af det gullige skær fra et tællelys, han holdt i hånden. Og hver gang blev den glade gøen, der sad Buck i struben, lige parat til at bryde løs, til en arrig knurren. I øvrigt lod værtshusholderen ham være i fred, og om morgenen kom der fire mænd og løftede buret op. Flere plageånder, tænkte Buck, for det var en flok modbydelige fyre at se til, med tøjet i laser og uredt hår. Han stormede og rasede mod dem bag sine jernstænger, men de bare lo og stak stokke ind til ham, som han selvfølgelig straks fo'r løs på med tænderne, indtil det gik op for ham, at det netop var det, de ville have ham til. Efter denne opdagelse lagde han sig ned, mut og tvær, og lod dem uden modstand løfte buret op på en vogn. Derpå begyndte han og buret, som han var indespærret i, en vandring gennem mange hænder. Først tog folkene på jernbanestationen sig af ham, og han blev transporteret over i en anden vogn; så blev han med en hel del kasser og pakker læsset over på en dampfærge, derfra transporteret hen til en stor jernbanestation og på jernbanestationen endelig anbragt i en vogn i eksprestoget.

To dage og nætter slæbtes denne vogn – den sidste i en lang række – af sted af et pibende lokomotiv, og to dage og to nætter smagte Buck hverken vådt eller tørt. I sin harme havde han besvaret togpersonalets tilnærmelser med en arrig knurren, og

de havde hævnet sig ved at drille ham. Når han kastede sig mod jernstængerne, dirrende og frådende af raseri, lo de ad ham og hånede ham. De knurrede og gøede som arrige hunde eller mjavede som katte og slog med armene og galede som haner. Det var meget dumt, det vidste han godt, men derfor var det netop så meget desto mere krænkende for hans værdighed, og hans vrede voksede og voksede. At han ikke fik noget at spise, generede ham endda ikke så meget, men manglen på vand voldte ham de frygteligste lidelser og bragte hans raseri op på kogepunktet. Dertil kom, at han, fintmærkende og modtagelig som han var, ved den slette behandling havde fået ligefrem feber, og at denne selvfølgelig forværrede den brændende hede i hans tørre, opsvulmede hals.

Én ting glædede ham: rebet om halsen var han da blevet fri for. Det havde givet hans modstandere alt for let spil, men nu var det borte, og han skulle vise dem noget ganske andet. Der skulle aldrig mere komme et reb om halsen på ham. Så meget var sikkert nok. I to dage og nætter rørte han hverken mad eller drikke, og i to forfærdelige døgn opsparede han et sådant forråd af raseri, at det ikke lovede godt for den, der først vovede sig i kast med ham. Hans øjne var underløbne med blod, og han så ud, som om han var forvandlet til en rasende djævel. Så forandret var han, at selv dommer Miller ikke ville have været i stand til at kende ham, og jernbanefolkene åndede lettet op, da de slap af med ham i Seattle.

Fire mænd løftede forsigtigt buret ned af vognen og bar det hen i en lille baggård, der til alle sider var omgivet af høje mure. En stor, svær mand i en rød sweater, som slog store folder i nakken, kom ud og kvitterede for modtagelsen. Buck gættede,

at det måtte være en ny plageånd, og kastede sig rasende mod jernstængerne.

Manden smilede ondskabsfuldt og gik ind efter en håndøkse og en svøbe.

"Du vil da vel aldrig prøve på at tage ham ud nu?" spurgte kusken.

"Jo, selvfølgelig," svarede manden og huggede som indledning øksen i buret.

De fire mænd, som havde båret Buck ind, spredtes i samme nu til alle sider og kravlede op på plankeværket, hvorfra de i sikkerhed kunne følge begivenhedernes gang.

Buck fo'r løs på den side af buret, hvor han hørte træet splintres, og han bed og sled som en rasende, mens hans legeme løftede og sænkede sig under den voldsomme kamp. Hvor øksen ramte på ydersiden, var han der straks på indersiden, lige så rasende hidsig i sin iver for at komme ud, som manden var rolig, men fast besluttet på at få ham ud.

"Så, din rødøjede djævel!" sagde han, da han havde fået lavet en åbning stor nok til, at Buck kunne presse sit legeme ud igennem. Samtidig lod han øksen falde og tog svøben i højre hånd.

Og Buck lignede i sandhed en rødøjet djævel, som han stod dér, parat til spring, med håret strittende som børster, frådende mund og et vanvittigt lys i de blodunderløbne øjne. Opfyldt af et raseri, der kun var så meget voldsommere, som han i to dage havde været tvunget til at gemme det hos sig selv, kastede han sig med sine hundrede og fyrretyve pund frem imod manden. Men ligesom han skulle til at sætte sine tænder i hans skulder, fik han et voldsomt slag, der standsede ham i farten. Hans

tænder slog imod hinanden i vanvittig smerte, og han tabte balancen og faldt baglæns om på siden. Han havde aldrig i sit liv fået et slag af et svøbeskaft, og han forstod først ikke, hvad det var. Med en knurren, der var lidt af en gøen, men endnu mere af et skrig, var han igen oppe og fo'r løs på manden. Men atter fik han et slag, og atter faldt han baglæns med hele sin vægt om på siden. Denne gang vidste han godt, at det var svøben, men i sit raseri kendte han ikke til forsigtighed. Gang på gang forsøgte han at angribe sin modstander, og gang på gang standsedes han af svøbeskaftet, der med et brag slog ham til jorden.

Efter et særlig voldsomt slag rejste han sig vaklende, alt for fortumlet til at prøve på at genoptage angrebet. Han kunne næsten ikke stå på benene; blodet flød af næse, mund og øren, og hans smukke pels var overstænket med blod og fråde. Så gik manden et par skridt frem imod ham og bibragte ham et frygteligt slag over snuden. Alt, hvad Buck indtil dette øjeblik havde udstået, var intet i sammenligning med den ulidelige smerte, dette slag forvoldte ham. Med et brøl så vildt, at det næsten lød som en såret løves brølen, kastede han sig på ny frem imod manden. Men denne tog koldblodigt svøben over i venstre hånd og greb ham i underkæben med den højre, idet han samtidig vred den ned og bagover. Buck beskrev en cirkelbue i luften og faldt så med et brag forover på hovedet og brystet.

For sidste gang vovede han springet. Manden rettede endnu et slag imod ham, det værste af dem alle, som han med vilje havde gemt til sidst, og Buck krummede sig sammen og faldt om, fuldstændig sanseløs.

"Han er s'gu ingen sinke til at behandle hunde, det må man lade ham," lød det begejstret fra den ene af mændene på muren.

"Da gør han det også ligefrem for sin fornøjelses skyld," svarede fragtmanden, idet han klatrede op på vognen igen og gav hesten af pisken.

Buck fik snart bevidstheden tilbage, men ikke sin gamle kraft og styrke. Han lå, hvor han var faldet, og fulgte manden i den røde sweater med øjnene.

"Lyder navnet Buck," sagde manden til sig selv, han stod netop og læste et brev fra værtshusholderen, hvori han blev underrettet om afsendelsen af bur og indhold. "Ja, ja, Buck," sagde han godmodigt, "nu har vi to haft vor lille kontrovers, og det bedste vi kan gøre er at lade det blive ved det. Du har lært din plads, og jeg kender min. Hvis du er en god hund, skal du få det som blommen i et æg. Men hvis du mukker, så skal jeg prygle dig, til tarmene slæber efter dig. Forstår du?"

Mens han talte, klappede han uden mindste ængstelse det hoved, han for et øjeblik siden så skånselsløst havde mishandlet, og skønt Buck uvilkårligt rejste børster ved berøringen, fandt han sig dog i det uden at gøre videre ophævelser. Da manden kom med vand til ham, drak han det begærligt, og senere spiste han endog, stump for stump, en stor portion råt kød af sin modstanders hånd.

Han var overvundet – i den henseende gjorde han sig ingen illusioner – men derfor var hans mod ikke knækket. Han havde én gang for alle indset, at en mand med et svøbeskaft var en ulige modstander. Han havde gjort sine erfaringer, og han glemte dem aldrig siden. Den svøbe var som en åbenbaring. Det var første gang, han stiftede bekendtskab med de love, der

fra tidernes morgen havde styret verden, og han var ikke sen til at nemme dem. Livet viste sig pludselig fra en ny, brutal synsvinkel, og så langt fra at kue ham vakte dette nye syn på tilværelsen alt det listige og snedige, der hidtil havde ligget gemt på bunden af hans sjæl. Efterhånden som tiden gik, kom der andre hunde, hunde i bur og hunde i reb, nogle føjelige og skikkelige, andre knurrende og ude af sig selv af raseri, som han selv havde været, da han kom, men alle som én så Buck dem underkaste sig manden i den røde sweater. Og for hver gang Buck så den samme brutale historie gentage sig, hamrede moralen af den sig fastere og fastere ind i hans bevidsthed: at et menneske med et svøbeskaft var en lovgiver, en herre, som måtte adlydes, selv om det just ikke var nødvendigt at prøve på at vinde ham ved venlighed. Dette sidste gjorde Buck sig aldrig skyldig i, skønt han ikke sjældent så hunde, der havde fået prygl, krybe for manden, logre med halen og slikke hans hænder. Han så også én hund, der hverken ville smigre eller adlyde, til sidst blive dræbt i denne kamp om, hvem der skulle have magten. Fra tid til anden kom der mænd, fremmede mænd, som talte heftigt eller indsmigrende, kort sagt, i alle tonearter til manden med den røde sweater. Ikke sjældent gav disse fremmede mænd ham også penge, og hver gang det skete, tog de en eller flere af hundene med sig, når de gik. Buck kunne ikke begribe, hvor de blev af, for de kom aldrig tilbage igen, men det var med bange anelser, at han så fremtiden i møde, og han var hver gang glad over, at det ikke var ham, der blev valgt.

Endelig kom imidlertid også turen til ham. Det var en lille, mager, spidsnæset mand, der talte et gebrokkent sprog og kom

med mange mærkelige eder og udbrud, som Buck slet ikke kunne forstå.

"Sacredam!" råbte han, da hans blik faldt på Buck. "Ham satans god hund, hva'? Hvor meget?"

"Tre hundrede, og så er det endda det rene røverkøb," svarede manden i den røde sweater hurtigt. "Og siden det er regeringens penge, behøver du da ikke at tage det så nøje, vel, Perrault?"

Perrault lo. I betragtning af, at priserne på hunde, ved den usædvanligt store efterspørgsel, var blevet drevet i den grad i vejret, var tre hundrede slet ikke nogen urimelig pris for så godt et dyr. Den canadiske regering ville ikke tabe på den forretning, og dens embedsskrivelser ikke komme langsommere frem for det. Perrault forstod sig på hunde, og så snart han så Buck, vidste han, at der ikke var én af tusinde, der kunne måle sig med ham, "nej, måske ikke én af ti tusinde," føjede han til for sig' selv.

Buck så manden i den røde sweater få penge, og det forbavsede ham derfor heller ikke, da Krøltop, en godmodig newfoundlænder, og han selv lidt efter blev ført bort af den magre fremmede. Det var sidste gang, han så manden i den røde sweater, ligesom det, da han og Krøltop stod på dækket af *Narhvalen*, og betragtede Seattle, der lidt efter lidt tabte sig for deres blik, var sidste gang, han så de varme sydlige egne. Så førte Perrault ham og Krøltop nedenunder og overgav dem til en mørkhudet kæmpe ved navn François. Perrault var fra den franske del af Canada og sortsmudset; François var halvcanadier og dobbelt så sortsmudset. Det var en helt ny klasse mennesker for Buck, en klasse, han dog senere skulle

komme til at stifte nærmere bekendtskab med, og skønt han aldrig kom til at elske dem, lærte han ikke desto mindre grundigt at respektere dem; han så snart, at Perrault og François var retfærdige mænd, rolige og upartiske i deres måde at være på og alt for godt inde i hundes karakter til at lade sig narre af dem.

På *Narhvalen*s mellemdæk traf Buck og Krøltop sammen med to andre hunde. Den ene af dem var en stor, snehvid fyr fra Spitzbergen, der var blevet taget med hjem af kaptajnen på en hvalfanger og senere havde været med på en ekspedition for geologiske undersøgelser i egnene øst for Mackenziefloden. Han var venlig og imødekommende, men på en egen lumsk måde, og han kunne godt stå og smile én elskværdigt op i ansigtet, mens han samtidig spekulerede på et spille én et rigtig nederdrægtigt puds. Således stjal han ved det allerførste måltid Bucks mad. Buck sprang selvfølgelig op for at straffe ham, men i det samme skar François' pisk i luften og ramte den skyldige, så Buck ikke havde andet at gøre end at tage benet fra ham igen. Det var meget retfærdigt gjort af François, syntes Buck, og fra det øjeblik var det, den mørkhudede kæmpe begyndte at stige i hans agtelse.

Den anden hund hverken gjorde eller fandt sig i tilnærmelser af nogen art; men på den anden side forsøgte han heller ikke at stjæle fra de andre. Han var en mørk, tvær fyr, der på det mest eftertrykkelige gav Krøltop at forstå, at alt, hvad han ønskede, var at få lov til at være i fred. Han gik under navn af "Davy", spiste, sov og gabte, når tid var, men lod sig for øvrigt ikke anfægte af nogen verdens ting, ikke engang da *Narhvalen* gik over Queen Charlotte's Sound og rullede og skabte sig som en

gal. Mens Buck og Krøltop var ved at forgå af skræk, løftede han blot fortrædeligt hovedet, så ligegyldigt på dem, gabte og lagde sig på ny til at sove.

Dag og nat arbejdede skruen utrætteligt med små, korte stød, og skønt den ene dag gik ganske som den anden, havde Buck alligevel en bestemt følelse af, at luften for hver dag blev koldere og koldere. Endelig en morgen stod skruen stille, og der herskede en egen urolig stemning overalt om bord på *Narhvalen*. Buck følte det ligesom de andre hunde, og han vidste, at en forandring var nær forestående. François koblede dem sammen og trak dem op på dækket. Så snart Buck satte fødderne på den kolde overflade, mærkede han, at han sank ned i noget hvidt, blødt noget, der lignede mudder. Han snøftede og sprang tilbage. Der var mere af det hvide stads i luften, og det blev ved at falde ned på ham. Han rystede sig, men der kom stadig mere. Han snusede nysgerrigt og slikkede noget af det op med tungen. Det sved som ild, og i næste øjeblik var det forsvundet. Det blev mere og mere ubegribeligt. Han prøvede igen, med det samme resultat. De omkringstående lo støjende, og han skammede sig – hvorfor vidste han ikke. Det var hans første sne.

2. Hvor svøbe og tand er lov

Bucks første dag ved Dyea var som et eneste langt mareridt. Hver time bragte nye forskrækkelser, nye overraskelser. Med ét slag var han revet bort fra sit hjem i civilisationens hjerte og kastet ud i de primitiveste af alle primitive forhold. Det var ikke mere det gamle, ubundne liv i evigt solskin, uden andet at bestille end at drive omkring og kede sig. Her var hverken fred eller hvile, og ikke et øjeblik var man i sikkerhed. Alt var travlhed og forvirring og hele tiden var liv og lemmer i fare. Uafladeligt måtte han være på sin post, for disse hunde og disse mænd var ikke som hunde og mænd i byerne. De var vildmænd og vilddyr alle til hobe, og den eneste lov, de anerkendte, var den, som støttede sig til svøbe og tand.

Han havde aldrig set hunde slås som disse dyr, halvt ulve, halvt hunde, sloges, og første gang, han var vidne til et slagsmål mellem dem, fik han en lære, som han aldrig siden glemte. Heldigvis var det på anden hånd, han erhvervede sig denne viden, ellers ville han ikke have nået at kunne drage sig den til nytte. Den, det gik ud over, var Krøltop. De lå netop i lejren, i nærheden af bræddestablerne, da hun på sin venlige måde forsøgte at gøre tilnærmelser overfor en eskimohund, omtrent på størrelse med en fuldvoksen ulv, men ikke halvt så stor som hun selv. Uden varsel, hurtig som et lyn, sprang den ind på hende; der lød en underlig metallisk lyd af tænder, der slog imod hinanden, så sprang den lige så hurtigt tilbage igen, og Krøltop stod dér med en flænge fra det ene øje og helt ned til kæben.

Det var den sædvanlige ulvemaner at kæmpe på – ramme sin modstander og hurtigt trække sig tilbage igen; men det var ikke alt. I samme nu var de kæmpende omringede af tredive-fyrre eskimohunde, der tavse slog kreds om dem og med spændt opmærksomhed fulgte begivenhedernes gang. Buck forstod ikke deres tavshed og heller ikke den iver, hvormed de slikkede sig om munden. Krøltop fo'r løs på sin modstander, der igen huggede sine tænder i hende og gjorde et spring til siden. Hendes næste angreb mødte han bryst mod bryst og på en sådan måde, at hun mistede fodfæstet. Hun kom aldrig på benene igen. Det var nemlig det, de andre eskimohunde havde ventet på. Hylende og knurrende trængte de sig sammen om hende, og et øjeblik efter lå hun, skrigende i dødsangst, begravet under den forvirrede masse af lodne kroppe.

Det hele var kommet så pludseligt, så uventet, at Buck hverken vidste ud eller ind. Han så Spitz stikke sin lange tunge ud, som han gerne gjorde, når han lo, og han så François svinge en økse og springe ind mellem hundene. Der var tre mænd med svøber, som hjalp ham med at splitte sværmen. Det varede kun et øjeblik, og to minutter efter at Krøltop var faldet, havde mændene fordrevet den sidste af hendes angribere. Men selv lå hun uden livstegn i den blodige, fortrampede sne, bogstavelig talt revet i stumper og stykker, mens den sortsmudsede kæmpe stod bøjet over hende og bandede på det frygteligste. Mindet om denne scene vendte tilbage og pinte Buck i søvne. Sådan var det altså, det gik til her. Ærligt spil var der ikke tale om. Når man én gang var kastet omkuld, så var det forbi alt sammen. Nå ja, så måtte man vel sørge for aldrig at lade sig kaste omkuld.

Spitz stak igen tungen frem og lo, og fra det øjeblik hadede Buck ham, hadede ham med et bittert, uudslukkeligt had.

Før han helt havde forvundet den forskrækkelse, han havde fået ved Krøltops sørgelige død, fik han en ny forskrækkelse. François kom trækkende med et apparat, der bestod af stropper og spænder, og spændte det om ham. Det var et seletøj af den slags, som han hjemme havde set staldkarlene anbringe på hestene. Og som han hjemme havde set hestene arbejde, således blev han nu også selv sat til at arbejde. Hans arbejde bestod i at trække en slæde med François hen til en skov, der lå som en bræmme om dalen, og derfra tilbage igen med en dragt brænde. Skønt han syntes, det var i høj grad krænkende for hans værdighed på den måde at blive brugt til lastdyr, var han for klog til at gøre indsigelser. Han tog fat med god vilje og gjorde sit bedste, selv om det alt sammen var nyt og ubegribeligt. François var en streng arbejdsgiver, der fordrede ubetinget lydighed og i kraft af sin pisk var i stand til at skaffe sig den ubetingede lydighed, mens Davy, der var en øvet slædehund, nappede Buck i benet, hver gang han gjorde en fejl. Spitz var førerhund og ligeledes meget øvet, og selv om han ikke altid kunne få ram på Buck, knurrede han nu og da arrigt for at give sit mishag til kende eller var så snedig at kaste sin vægt i træklinerne for at tvinge Buck til den side, han skulle gå. Buck lærte hurtigt og gjorde under sine to kammeraters og François' forenede vejledning forbavsende fremskridt. Før de vendte tilbage til lejren, vidste han allerede, at man skulle standse ved "Ho!" gå frem ved "Mush!" svinge langt ud til siden ved omdrejningerne og holde sig klar af slædestavnen, når den lastede slæde gik ned ad bakke.

"Tre meget god' hund," sagde François til Perrault. "Ham Buck, ham trække som bare djævel. Jeg lærte ham alting på ingen tid."

Perrault, der havde hastværk for at komme af sted med sine depecher, vendte om eftermiddagen tilbage med endnu to hunde. "Billy" og "Joe" kaldte han dem. De var brødre og begge to ægte eskimohunde. Men skønt de var sønner af samme moder, var de dog så forskellige som nat og dag. Billys eneste fejl var hans umådelige skikkelighed og godmodighed, hvorimod Joe var lige det modsatte, tvær og utilgængelig, altid parat til at knurre og altid med et ondskabsfuldt blink i øjet. Buck modtog dem meget kammeratligt, Davy ignorerede dem, og Spitz gav sig til at klø løs på dem begge to, først den ene, så den anden. Billy logrede afværgende med halen, satte i rend, da han så, at denne taktik ikke hjalp, og skreg – stadig afværgende – da Spitz huggede sine skarpe tænder i hans side. Men hvor meget så Spitz kredsede om Joe, fik denne sig altid drejet således, at han gjorde front mod sin angriber. Med de lange hår på halsen og ned ad ryggen strittende som børster, med krampagtigt fortrukne læber, djævelsk funklende øjne og kæberne i uafbrudt bevægelse som for at nappe efter modstanderen, stod han for Spitz – en legemliggørelse af krigslysten frygt. Så skrækindjagende så han ud, at Spitz måtte opgive ethvert forsøg på at disciplinere ham, og for at dække over sit nederlag vendte han sig på ny mod den fredsommelige Billy, som han drev hen til udkanten af lejren.

Inden aften havde Perrault skaffet sig en hund til, en gammel eskimohund, lang, mager og udtæret, med et skind, der bar mærker af mange slagsmål, og ét øje. Dette ene øje havde

imidlertid et så uforfærdet udtryk, at det uvilkårligt indgød respekt. Hans navn lød Sol-leks, det betyder "den vrede". Ligesom Davy forlangte han ingenting, gav ingenting og ventede ingenting, og da han med langsomme, betænksomme skridt kom vandrende ind blandt de andre hunde, følte ikke engang Spitz sig fristet til at give sig i kast med ham. Han havde imidlertid én særhed, som Buck var så uheldig at opdage. Han holdt ikke af, at nogen nærmede sig ham fra den blinde side. Buck kom mod sit vidende til at gøre sig skyldig i denne forseelse, og han fik først en anelse om, hvor uforsigtigt han havde båret sig ad, da Sol-leks drejede sig om imod ham og rev en dyb flænge på flere tommer i hans ene skulder. Fra den dag undgik Buck altid hans blinde side, og lige til det sidste var de derfor også de bedste kammerater af verden. Hans eneste ærgerrighed var ligesom Davys at få lov til at være i fred, men, som Buck senere skulle erfare, de havde også begge en anden ærgerrighed, der om muligt greb endnu mere ind i deres tilværelse.

Da natten kom, blev Buck stillet overfor det store og vanskelige spørgsmål, hvorledes han skulle bære sig ad med at sove. Teltet, der var oplyst af et enligt stearinlys, lå varmt og indbydende midt på den hvide slette, men da han, som noget, der fulgte af sig selv, ville søge tilflugt dér, modtog Perrault og François ham med en sådan regn af eder og kasteskyts, at han, så snart han var kommet sig af sin første forskrækkelse, med halen imellem benene tog flugten ud i natten. Der blæste en kold vind, som bed og sved i huden og især i den sårede skulder. Han lagde sig ned i sneen og forsøgte at sove, men frosten tvang ham snart til at rejse sig igen. Rystende af kulde,

trøstesløs og elendig vandrede han omkring mellem de mange telte, dog kun for at gøre den opdagelse, at det ene sted var lige så koldt som det andet. Nu og da kom en rasende hund farende imod ham, men han bare rejste børster og knurrede – han havde lært godt allerede – og de lod ham uantastet gå sin gang.

Endelig fik han en idé. Han ville vende tilbage og se, hvorledes hans egne kammerater bar sig ad. Til sin store overraskelse opdagede han, at de allesammen var forsvundet. Han vandrede endnu en gang gennem den store lejr og så efter dem, men stadig uden resultat. Var de i teltet? Nej, det kunne de ikke være, siden han selv var blevet jaget ud. Med hængende hale, rystende af kulde og med en følelse af uendelig forladthed blev han ved at kredse om teltet. Pludselig mærkede han, at sneen skred bort under forbenene på ham, og at han sank ned i et hul. Der var noget levende, som vred og vendte sig nede i det hul. Han sprang tilbage med halshårene strittende og en arrig knurren, bange for det usete og ukendte. Til sin store beroligelse hørte han dog umiddelbart efter en lille, venlig bjæffen og vendte tilbage for at anstille nærmere undersøgelser. Et pust af varm luft slog ham i møde, og se, dernede under sneen, lunt og godt, rullet sammen som en kugle, lå Billy. Han peb undskyldende, vred og vendte sig for at vise sin gode vilje og drev det endog til, som for at gøre det rigtig godt, at slikke Buck i ansigtet med sin varme, våde tunge.

Igen en ny lære. Nå, sådan var det altså, de bar sig ad! Ja, hvorfor ikke? Buck udsøgte sig trøstigt et sted og fik med stort besvær og unødvendigt spild af kræfter gravet et hul. I næste nu havde varmen fra hans legeme fyldt det snævre rum, og han sov. Det havde været en lang og besværlig dag, og han sov trygt

og godt, skønt han knurrede og gøede i søvne og kæmpede med onde drømme.

Han sov uafbrudt til næste morgen, da der kom uro i lejren, og larmen derfra trængte ned og vækkede ham. Først vidste han ikke, hvor han var. Det havde sneet en del i løbet af natten, og han var aldeles begravet. Til alle sider var han fuldstændig indeklemt mellem mure af sne, og en bølge af rædsel gik igennem hans sind – den rædsel, som alle vilde dyr føler ved tanken om fælden. Det var et bevis på, at der var kommet noget ind i hans liv, som havde bragt ham nærmere til hans forfædre, for han selv var en civiliseret hund, der personligt intet kendskab havde til fælder og følgelig ud fra sin egen erfaring ikke kunne frygte dem. En instinktmæssig, krampagtig sammentrækning af alle muskler, mens de lange hår rejste sig langs hals og skuldre, og han stod med et spring i det blændende dagslys, indhyllet i en lysende sky af sne, der føg omkring ham. Men endnu før hans fødder berørte jorden, så han den hvide lejr ligge udstrakt for sit blik, og i samme nu vidste han, hvor han var, og mindedes alt, hvad der var hændet ham, fra det øjeblik han gik ud at spadsere med Manuel til det hul, han den foregående aften havde gravet sig i sneen.

François hilste hans tilsynekomst med et højt råb. "Hvad jeg sige," råbte hundekøreren til Perrault. "Ham Buck lære som ingenting."

Perrault nikkede alvorligt. Som kurér for den canadiske regering og overbringer af vigtige depecher var det ham selvfølgelig meget om at gøre at skaffe sig så gode hunde som muligt, og han var derfor henrykt over at have fået fat i et dyr som Buck.

I løbet af en time blev spandet yderligere forøget med tre eskimohunde, således at det samlede antal beløb sig til ni, og før der var gået endnu et kvarter, var alle hundene spændt for slæden og svingede i fuld fart ind på vejen til Dyea Canyon. Buck var glad over at komme af sted, og skønt arbejdet var hårdt, gjorde han snart den opdagelse, at det ikke i særlig grad var ham imod. Det forbavsede ham at se den iver, der besjælede hele spandet, og som efterhånden også meddelte sig til ham; men endnu mere forbavsende var den forandring, der var foregået med Davy og Sol-leks. Fra det øjeblik, seletøjet blev lagt på dem, var de som helt andre hunde. Alt det passive, ligegyldige var som blæst bort. Hele tiden var de i bevægelse, påpasselige og ivrige for at få arbejdet til at gå, som det skulle, og helt ude af sig selv af vrede, når dette arbejde af den ene eller anden grund blev forsinket. Det var, som om deres væsen først her mellem træklinerne fandt sit egentlige udtryk, som om det at få slæden til at gå var alt, hvad de levede for, alt, hvad de brød sig om.

Davy var slædehund, det vil sige anbragt nærmest ved slædestavnen. Foran ham trak Buck og foran ham igen Sol-leks, derefter kom hele resten i en lang række, der sluttede med førerhunden, hvilken stilling beklædtes af Spitz.

Buck var med vilje blevet anbragt mellem Davy og Sol-leks, for at de kunne lære ham, hvad der var at gøre.

Han var en flink og lærvillig elev og de ikke mindre flinke lærere, som aldrig lod ham blive ret længe i en vildfarelse og ikke var bange for at bruge tænderne til yderligere at indskærpe det lærte. Davy var retfærdig og meget forstandig. Han bed aldrig Buck uden grund, men undlod på den anden side heller

aldrig at gøre det, når det tiltrængtes. Da han havde en udmærket støtte i François' pisk, indså Buck snart, at han stod sig bedre ved at rette fejlen end ved at prøve på at gøre gengæld. En gang, da han under et kort hvil fik seletøjet i uorden og således sinkede starten, fo'r Davy og Sol-leks i forening løs på ham og gav ham en ordentlig overhaling. Selvfølgelig kom seletøjet derved yderligere i uorden, men fra det øjeblik sørgede Buck altid for at holde træklinerne klar, og inden dagen var omme, beherskede han sin del af arbejdet med så stor sikkerhed, at hans kammerater ikke længere behøvede at skænde på ham. Sjældnere og sjældnere lød smældet fra François' pisk, og Perrault gjorde endog selv Buck den ære at løfte hans poter op og undersøge dem omhyggeligt.

Det var en lang og besværlig strækning, de tilbagelagde den dag, op ad Dyea Canyon, gennem Sheep Camp, forbi Scales og trælinjen, hen over flere hundrede fod høje gletsjere og snedriver og over den store højderyg ved Chilcoot, der danner skillelinjen mellem salt og fersk vand og, barsk og streng, bevogter indgangen til det triste, ensomme Norden. De gjorde god fart hen over den lange række søer, der fylder kraterne af nu udbrændte vulkaner, og sent samme aften svingede de ind i den vældige lejr for enden af Lake Bennet, hvor tusinder af mænd, som var ude at søge efter guld, lå og tømrede både til isbruddet om foråret. Buck lavede sig igen et hul i sneen og sov udmattet de retfærdiges søvn, hvoraf han kun alt for snart blev jaget op og ud i kulden og mørket for sammen med kammeraterne at spændes for den lastede slæde.

Den dag var sneen hård, og de gjorde fyrre mil; men den næste dag og mange dage derefter måtte de selv køre vejen op,

hvilket igen ville sige mere arbejde og ringere fart. Som regel gik Perrault i spidsen for spandet og trampede sneen til med sine snesko, for at gøre vejen lettere for hundene. François, der ellers styrede slæden med styrestangen, tog en gang imellem hans plads. Ret tit var det dog ikke, for Perrault havde travlt og gjorde sig til af, at han kendte isen bedre end de fleste andre, et kendskab, der under de nuværende forhold var uundværligt. Det var nemlig efterår, isen var meget tynd, og på sine steder, hvor der var rindende vand, var der slet ingen is.

Således gik det med slid og slæb, dag efter dag, mange dage igennem, så mange, at det var, som om de aldrig ville få ende. Hver morgen, mens det endnu var helt mørkt, brød de op fra lejren, og når det første grålige skær, der varslede om dagens komme, viste sig, havde de allerede tilbagelagt adskillige mil. Og først, når det var helt mørkt igen, slog de lejr for natten, hvorpå hundene fik deres stump fisk og gravede sig ned i sneen for at sove. Buck var forfærdelig sulten. De halvandet pund soltørret laks, der udgjorde hans daglige ration, var som en dråbe i havet. Han fik aldrig det, han kunne spise, og han led de frygteligste kvaler. De andre hunde, der vejede mindre og var født til det liv, klarede sig derimod udmærket, skønt de kun fik et pund om dagen.

Under disse forhold mistede Buck hurtigt den kræsenhed, der i gamle dage havde været karakteristisk for ham. Han havde også altid holdt af at spise pænt, hvad der førte til, at hans kammerater, som spiste hurtigere end han, berøvede ham resten af hans portion. At forsvare sig mod dem var en ren umulighed. Mens han sloges med et par stykker for at holde dem borte, kunne han nemlig være sikker på, at de andre

fortærede byttet. For at råde bod på dette vænnede han sig snart til at spise lige så hurtigt som de; og i den grad pintes han af sult, at han til sidst ikke holdt sig for god til at tage føde, som ikke tilhørte ham. Han studerede sine kammerater og lærte stadig mere og mere. Således så han en dag, at Pike, en af de nye hunde og en snedig rad, der hverken gik af vejen for at skulke eller rapse, i al hemmelighed tilvendte sig en skive flæsk, mens Perrault stod med ryggen til. Den følgende dag prøvede Buck at gøre ham kunsten efter, og det lykkedes så godt, at han slap bort med hele stykket. Der blev stort spektakel, men ingen faldt på at mistænke Buck, og Dub, en stakkels klodrian, der kom galt fra alt, hvad han indlod sig på, blev straffet for den misgerning, Buck havde begået.

Dette første tyveri viste, at Buck var skikket til at overleve omplantningen til det barske klima der oppe i det høje nord. Det viste hans snedighed, hans evne til at tilpasse sin personlighed efter de skiftende forhold, egenskaber, uden hvilke en hurtig og forfærdelig død ville have været ham vis. Det viste endvidere en hensygnen eller opløsning af det moralske element i ham som noget, der var uden værdi og kun kunne hæmme ham under den ubarmhjertige kamp for tilværelsen. Der nede mod syd, hvor kærlighed og godt kammeratskab var lov, kunne det være meget godt at respektere privatejendom og personlige følelser; men her oppe i det høje nord, hvor svøbeskaft og tand var den eneste lov, der anerkendtes, var den, som tog hensyn til sådan noget, en nar og kunne intet håb gøre sig om at komme frem.

Man må ikke tro, at Buck ræsonnerede sig til alt dette. Han var af den rette slags, det var det hele, og ganske ubevidst føjede

han sig efter sine nye livsvilkår. Han havde aldrig været af dem, der gik af vejen for et slagsmål, aldrig, om han så havde haft nok så ringe udsigt til at gå af med sejren. Men manden i den røde sweater havde med sit svøbeskaft banket en ganske anderledes grundlæggende og primitiv moral ind i ham. Mens han endnu var en civiliseret hund, ville han have vovet livet for, hvad han anså for moralsk rigtigt, som for eksempel at forsvare dommer Millers ridepisk, og der kan ikke føres noget bedre bevis for, hvor langt han var kommet bort fra civilisationen, end det, at han nu var i stand til at lade, hvad han anså for moralsk rigtigt, i stikken og redde sit skind ved en hurtig flugt. Han stjal ikke, fordi det var en fornøjelse at stjæle, men for at tilfredsstille sin maves højrøstede krav. Han havde lært at respektere svøbe og tand, og derfor stjal han ikke åbenlyst, men hemmeligt og med udfoldelsen af al sin snedighed. Kort sagt, han handlede, som han gjorde, fordi det var lettere at handle på denne måde end at lade være.

Hans udvikling – eller tilbagegang – foregik i rivende fart. Hans muskler blev hårde som stål, og han var efter kort tids forløb så godt som ufølsom overfor rent legemlig smerte. Han vænnede sig til både en indre og ydre økonomi. Han kunne spise, hvad det skulle være, ligegyldigt, hvor modbydeligt og ufordøjeligt det var; og når han havde spist det, uddrog hans mavesafter den næringsværdi, der var, om den så var nok så ringe, hvorefter blodet førte den ud i hver krog af hans legeme og gjorde hans musklers cellevæv sejt og fast som aldrig før. Hans syns- og lugtesans skærpedes i en forbavsende grad, og hans høreevne udviklede sig til en sådan finhed, at han selv i søvne kunne høre den svageste lyd og vidste, om den varslede

fred eller fare. Når der samlede sig is mellem tæerne på ham, lærte han at bide den over med tænderne, og når han var tørstig, og der var en tyk skorpe af is på vandhullet, fandt han på at rejse sig på bagbenene og med stive forben hugge isen i stykker. Den mest iøjnefaldende egenskab ved ham var hans evne til at vejre vinden og en hel nat i forvejen gætte sig til, fra hvad kant den ville komme. Selv om det var aldrig så stille, når han om aftenen gravede sit hul for foden af et træ eller opad en skrænt, var der ingen tvivl om, at vinden, når den kom, uvægerligt ville finde ham på et sted, hvor der var læ og lunt og godt.

Og alt dette lærte han ikke blot ad erfaringens vej, men ved at instinkter, som længe havde været døde, vågnede til nyt liv i ham. De mange generationer, der før ham havde levet som husdyr, holdt lidt efter lidt op med at have magt over ham. Igennem uklare erindringer førtes han tilbage til de dage, da hans forældre var unge og i store flokke strejfede omkring i urskovene eller løb deres bytte halvvejs til døde for så at dræbe det og fortære det. Det var ingen spøg for ham at lære at kæmpe, som ulvene kæmpede, med hurtige, lynsnare angreb og tænder, der rev og flængede. Således havde de nemlig også kæmpet, de forfædre, der nu forlængst var glemt. De kom og kaldte alt det gamle til live i ham, mens vaner, som de havde haft og præget ind i alle kommende slægter, også var hans vaner. De var hans uden anstrengelse, som noget, der faldt af sig selv og aldrig havde været anderledes. Og når han i de stille, kolde aftener på ulvevis sad med næsen i sky og tudede ad stjernerne, så var det hans forfædre, de forfædre, der nu var støv og aske, som sad med næsen i sky og tudede gennem alle

de mange århundreder og gennem ham. Og hans toner var deres toner, de toner, hvori de havde tolket deres smerte og deres opfattelse af stilheden, af kulden og mørket.

Som bevis på, hvor ringe og ussel en ting livet er, brusede denne gamle sang igennem ham, og han tog på ny alt det i besiddelse, der med rette tilkom ham; og det blot fordi nogle mænd havde fundet et gult metal, og fordi Manuel var en lille gartnermedhjælper, hvis løn ikke kunne strække til til mere end lige det allernødvendigste til kone og forskellige små væsener, skabte i hans eget billede.

3. Vilddyret rejser hovedet

Vilddyret var begyndt at røre sig i Buck, og for hver dag han tilbragte i de uvante, barske omgivelser, voksede det sig stærkere og stærkere. Der var dog ingen, der mærkede noget til denne vækst, for med den snedighed, der i den sidste tid havde karakteriseret alle hans handlinger, var der fulgt ligevægt og selvbeherskelse. Han havde alt for travlt med at tilpasse sig efter sit nye liv til at føle sig ganske sikker, og han undlod derfor ikke alene altid selv at begynde på et slagsmål, men gik som regel også af vejen for det, hvor det overhovedet kunne lade sig gøre. Hans væsen prægedes af en vis rolig sindighed. Han passede på aldrig at overile sig eller give efter for øjeblikkets indskydelser, og til trods for det voldsomme had, han nærede til Spitz, lod han sig aldrig rive hen til at vise dette had, men undgik omhyggeligt alt, hvad der kunne vække anstød.

På den anden side forsømte Spitz – muligvis fordi han i Buck anede en farlig rival – sjældent at vise tænder, når han syntes, der var mindste anledning dertil. Undertiden gjorde han sig endog ligefrem ulejlighed for at genere Buck, og gang på gang søgte han at trække ham ind i den kamp, hvis udfald kunne blive døden for en af parterne. Denne kamp på liv og død ville rimeligvis allerede have fundet sted på et tidligere tidspunkt, hvis der ikke var indtruffet en uventet begivenhed, som havde rykket den ud i det uvisse. Det var en aften, hvor de i usædvanlig trist og dårligt vejr havde slået lejr ved Lake Le Barge. Sneen føg dem om ørene, vinden bed i huden som hvidglødende jern, og mørket var så tæt, at de måtte famle sig

frem for at finde en nogenlunde tålelig lejrplads. Deres stilling kunne ikke let have været ubehageligere. Bagved dem rejste sig en lodret klippevæg, og Perrault og François så sig til sidst nødsaget til at gøre ild og brede deres soveposer ud på selve isen. Teltet havde de ladet blive i Dyea for at rejse med så ringe vægt som muligt. Nogle stykker drivtømmer afgav det nødvendige brændsel, men efter en tids forløb begyndte isen under bålet at smelte, og de måtte spise deres aftensmad i mørke.

Buck havde straks gravet sig et hul tæt ind under den skærmende klippe. Så lunt og godt var det, at han kun halvt modvilligt kom frem fra sit skjul, da François, efter først at have tøet fisken over ilden, gav sig til at uddele de sædvanlige rationer. Men da Buck var færdig med at spise og ville vende tilbage til sit hul, opdagede han, at en anden havde taget det. En arrig knurren forkyndte, at det var Spitz, der således havde gjort indgreb på fremmede enemærker. Hidtil var Buck altid gået af vejen for sin fjende, når han så det trække op til kamp, men denne gang var det ham for meget. Vilddyret brølede i ham. Han sprang løs på Spitz, optændt af så voldsomt raseri, at det overraskede dem begge og ikke mindst Spitz, der altid havde ment, at hans rival var en usædvanlig frygtsom hund, som kun formåede at hævde sin stilling indenfor spandet på grund af sin vægt og størrelse.

François blev også overrasket, da han så dem, tæt omslyngede, tumle ude i sneen, men han var ikke længe om at gætte, hvad årsagen til striden var. "Aa-ah!" råbte han til Buck. "Ham rigtig mange klø, den væmmelig' tyveknægt!"

Spitz var mere end villig. Han hylede af raseri og kampiver, mens han kredsede frem og tilbage for at få en lejlighed til at springe løs på modstanderen. Buck, der ikke var mindre ivrig og ikke mindre forsigtig, kredsede ligeledes frem og tilbage for at hindre den anden i at få overtaget. Da var det imidlertid, at det uventede skete, det, der skubbede deres kamp om overherredømmet langt ud i fremtiden, efter mange dages hårdt slid og trælsom vandring.

En ed fra Perrault, et slag af et svøbeskaft, der lød hult drønende mod en radmager krop, et hvin af smerte, og i ét nu var det, som om hele helvede var sluppet løs i lejren. Hvorhen man så, rørte der sig listende, lodne skikkelser, forsultne eskimohunde, op imod et hundrede i tallet, der havde lugtet lejren fra en eller anden indianerby i nærheden. De var kommet luskende, mens Buck og Spitz sloges, og da de to mænd sprang ind imellem dem med svøbeskafterne, viste de tænder og satte sig til modværge. Lugten af mad havde gjort dem helt ude af sig selv. Perrault fandt en af dem med hovedet begravet i proviantkassen. Hans svøbeskaft faldt tungt på den udtærede krop, og proviantkassen lå væltet på jorden. I samme nu havde en hel snes af de forsultne dyr kastet sig over brødet og flæsket. Det hjalp ikke, at de to mænd lod det regne ned over dem med slag af svøbeskafterne, for skønt de undertiden hylede højt af smerte, kæmpede de ikke desto mindre som vanvittige, indtil den sidste krumme var fortæret.

Imidlertid havde larmen lokket de forskræmte slædehunde frem af deres skjulesteder, og de rasende voldsmænd vendte sig nu imod dem. Aldrig havde Buck set et lignende syn. Det var, som om disse hunde var vandrende skeletter med snavsede

huder hængende løst om de skarpe knogler. Deres øjne funklede, deres tænder drev af savl og spyt, og de var i deres vanvittige sult skrækindjagende, uimodståelige. Allerede ved det første angreb blev slædehundene drevet tilbage imod klippen. Buck blev omringet af to eskimohunde, og i det samme havde de revet store flænger i hoved og skuldre. Larmen var forfærdelig. Billy jamrede som sædvanlig, Davy og Sol-leks kæmpede tappert side om side, skønt blodet dryppede af mange sår. Joe bed og rev som en djævel. En gang bed han en eskimohund i det ene forben, så knoglerne knasede mellem tænderne, og derefter var Pike, der ellers som sædvanlig skulkede fra alt, sprunget løs på det lemlæstede dyr og havde med et rask tag knækket halsen på det. Buck havde grebet en frådende modstander i struben og blev helt overstænket med blod, da hans tænder borede sig ind i halsåren. Den varme smag gjorde ham endnu mere rasende. Han kastede sig over den næste, da der i det samme var én, som borede sine tænder i hans strube. Det var Spitz, der forræderisk angreb ham fra siden.

Imidlertid havde Perrault og François renset ud i deres del af lejren og kom nu ilende for at redde deres slædehunde. Den vilde bølge af forsultne dyr trak sig tilbage for dem, og Buck rystede sig fri. Men det varede kun et øjeblik. De to mænd så sig nødsagede til at løbe tilbage for at redde provianten, hvorpå eskimohundene igen faldt an mod slædehundene. Billy, som skrækken havde gjort modig, satte pludselig i spring gennem den rasende kreds og flygtede bort over isen. Pike og Dub fulgte i hælene på ham, og efter dem kom alle de andre. Da Buck beredte sig til at gøre springet, kom han tilfældigt til at vende

hovedet om mod Spitz og så, at denne stod parat til at fare løs på ham, åbenbart i den hensigt at kaste ham til jorden. Hvis det lykkedes, ville alle eskimohundene i samme nu kaste sig over ham, og der ville intet håb være. Med en voldsom kraftanstrengelse afparerede han Spitz' angreb, hvorefter han med de andre tog flugten bort over isen.

Senere samledes de ni slædehunde og søgte ly i skoven. Skønt de ikke blev forfulgt, var de dog i en sørgelig forfatning. Der var ikke én, som ikke var såret mindst fire-fem steder, og flere af disse sår var ret alvorlige. Dub var især blevet bidt i det ene bagben; Dolly, den sidste af eskimohundene, som var kommet til i Dyea, havde fået halsen slemt læderet; Joe havde mistet sit ene øje, mens den skikkelige Billy, hvis ene øre hang i laser, klynkede og klagede hele natten igennem. Ved daggry hinkede de forsigtigt tilbage til lejren. Ransmændene var forsvundet og de to mænd i det frygteligste humør. Godt og vel halvdelen af provianten var gået med, og de rasende dyr havde endog bidt slædesurringerne over og havde gnavet hul på sejldugsovertrækket. Der var, kort sagt, ingen i sig selv nok så ringe næringsværdi, som var undgået dem. De havde spist et par af Perraults elsdyrsmokkasiner, stumper af læderseletøjet og hele to fod af François' pisk. Han sad netop hensunken i sørgmodige betragtninger over denne, da han fik øje på de sårede hunde.

"Ak, lille børn," sagde han medfølende, "måske de gøre jer gal' hund' allesammen, de mange bid. Måske I alle blive gal' hund', *sacredam*! Hvad du tænke, Perrault?"

Kureren rystede modfaldent på hovedet. Der var endnu fire hundrede mil til Dawson og det ville selvfølgelig være meget

uheldigt, hvis der på det tidspunkt skulle udbryde galskab mellem hundene. Men efter et par timers slid og banden var seletøjet igen så vidt i orden, at de hårdt medtagne hunde kunne spændes for slæderne og rejsen fortsættes. Det var et besværligt stykke vej, der lå for dem, langt det besværligste, de endnu havde haft at tilbagelægge, og for den sags skyld det besværligste mellem Dyea og Dawson.

Thirty Mile River var næsten overalt helt isfri. Frosten formåede så godt som intet overfor den rivende strøm, og kun i bagstrømme og på de mere rolige steder var isen overhovedet i stand til at bære. I seks hele dage sled de af alle kræfter for at tilbagelægge disse forfærdelige tredive mil. Hver fodsbred, de vandt, blev vundet med fare for liv og lemmer både for mænd og hunde. Mindst en halv snes gange faldt Perrault, der gik foran for at finde vejen, gennem isbroerne, og han blev kun frelst ved hjælp af sin lange stang, som han havde lagt tværs over hullet i isen. Men det var netop meget koldt i de dage, termometret viste halvtreds grader under frysepunktet, og hver gang han gik igennem, måtte han, for ikke at blive helt ødelagt, tænde et nyt bål og tørre sine klæder.

Perrault lod sig imidlertid aldrig forknytte. Det var netop, fordi han aldrig lod sig forknytte, at han var blevet valgt til regeringens kurér. Ingenting var han bange for, og altid var han på færde, i frost og kulde, fra tidlig morgen til sildig aften. Han gik langs de mørke kyster på is, der bøjede sig og knagede under fødderne på ham, og som var så tynd, at de ikke engang vovede at gøre holdt. En gang gik slæden igennem for Davy og Buck, og de var stivfrosne og halvt døde, da det endelig lykkedes at få dem halet op. Fra øverst til nederst var de dækket

af en tynd isskorpe, og der måtte som sædvanlig et bål til for at redde dem. De to mænd lod dem løbe rundt om ilden så tæt, at de næsten blev svedet af flammerne, indtil de kom i sved og tøede helt op, og først da det var sket, kunne rejsen fortsættes.

En anden gang gik Spitz igennem og trak hele spandet med sig lige til Buck, der holdt igen af al magt, med forbenene pressede mod den glatte kant, mens isen gav sig og brast omkring dem til alle sider. Men bagved Buck var Davy, der ligeledes holdt igen, så godt han kunne, og bagved slæden var François, der sled og halede i tømmerne, så det knagede i hans sener.

Endelig en dag, da de gik helt inde ved kysten, brast isen både foran og bagved dem, og den eneste udvej var den stejle klippe. Som ved et mirakel – det mirakel, François netop havde bedt til måtte ske – kom Perrault op på klippen, og ved at tage hver rem, hver slædesurring og hver stump seletøj og sno det sammen til et tov, lykkedes det ham at hejse hundene, én for én, op på toppen af klippen. François kom sidst op, efter både slæde og last. Derefter begyndte arbejdet med at finde et sted, hvor de kunne gå ned, og ned kom de da også til sidst, ved hjælp af samme reb som før. Da natten faldt på, var de igen på floden, men en kvart mil var alt, hvad de havde nået den dag.

Endelig nåede de Hootalinqua, hvor der igen var god is. Buck var på det tidspunkt fuldstændig udmattet, og de andre gik det ikke synderlig bedre. Men den tid, der var spildt, skulle indvindes, og Perrault drev på både sent og tidligt. Den første dag tilbagelagde de femogtredive mil til Big Salmon Lake; den næste igen femogtredive til Little Salmon Lake, og den tredje dag fyrre, således at de nu var godt på vej til Five Fingers.

Bucks fødder var ikke så hårde og faste som eskimohundenes. Fra det øjeblik, da hans sidste vilde forfader blev tæmmet af en huleboer eller et flodmenneske, havde slægtens fødder gennem mange generationer lidt efter lidt mistet deres hårdhed. Hele dagen hinkede han af sted og led de frygteligste kvaler, og så snart der blev slået lejr om aftenen, kastede han sig ned og lå som død. Hvor sulten han var, var han ikke at formå til selv at hente sin ration fisk, som François måtte bringe ham. Hver aften, når de havde spist, brugte hundekøreren gerne en halv times tid til at gnide Bucks fødder, og til sidst ofrede han endog skafterne af sine egne mokkasiner for at lave fire mokkasiner til Buck. Det var en stor lettelse for Buck, og selv Perraults magre, spidse ansigt fortrak sig til et smil en morgen, da François havde glemt at give hunden mokkasinerne på, og denne blev liggende på ryggen med alle fire ben bønfaldende sprællende i luften og ikke ville røre sig af stedet uden sin nye fodbeklædning. Senere blev hans fødder imidlertid mere vant til turen, og mokkasinerne, der nu også var fuldkommen opslidte, kunne kastes bort.

En morgen i Pelly, da hundene lige skulle spændes for slæden, blev Dolly, som hidtil ikke havde udmærket sig ved noget som helst, pludselig gal. Hun udstødte et langt, hjerteskærende ulvehyl, der fik hårene til at rejse sig af skræk på hver eneste hund i lejren, og sprang lige løs på Buck. Han havde aldrig før set en hund blive gal og havde for så vidt ingen grund til at frygte galskab, men alligevel var han straks klar over, at der her var noget rædselsfuldt på færde og flygtede skrækslagen. I vild flugt styrtede han af sted med Dolly, stønnende og frådende, få skridt efter sig. Hun kunne ikke indhente ham, så

stor var hans rædsel, og han kunne ikke slippe fra hende, så stærk var hun i sit vanvid. Han sprang hen over øens skovklædte bryst og tog vejen til den nederste ende, satte på ujævn is over en arm af floden og nåede en anden ø, flygtede fra den til en tredje og derfra i en bue tilbage til hovedfloden, som han i sin fortvivlelse beredte sig til at sætte over. Og hele tiden kunne han, skønt han ikke vovede at se sig om, høre Dollys knurren tæt bagved sig. François stod en kvart mil borte og råbte ham an, og han gjorde kort omkring, stadig med et lille forspring, i det håb, at manden dog måske kunne frelse ham. Hundekøreren stod parat med øksen, og i samme nu som Buck var forbi, faldt den med et brag ned på stakkels, vanvittige Dollys hoved.

Buck tumlede over imod slæden, udmattet, hjælpeløs, snappende efter vejret. Det var en lejlighed, Spitz ikke kunne lade gå upåagtet hen. Han sprang løs på Buck, og to gange borede hans tænder sig i den modstandsløse fjende og flængede kødet lige ind til benet. Men så kom François med sin pisk, og Buck havde den tilfredsstillelse at se Spitz få den værste dragt prygl, der var blevet givet på hele turen.

"Rigtig djævel, ham Spitz," bemærkede Perrault. "En dag ham dræbe ham Buck."

"Ham Buck to djævel," lød François' svar. "Hver gang jeg se på ham Buck, jeg vide det. En dag ham blive helt gal og spise ham Spitz helt op og spytte ham ud i sneen. Det sikkert nok. Jeg vide det."

Fra den dag var der åben krig mellem de to. Spitz, der både var førerhund og i andre henseender anerkendt førstemand indenfor spandet, følte sin stilling truet af denne besynderlige

hund sydfra. Og besynderlig måtte Buck forekomme ham, for af alle de mange hunde, han havde kendt, var der ikke én fra de kanter, som havde kunnet holde stillingen, hverken i lejren eller på slædeture. De havde allesammen været for bløde og var hurtigt bukket under for det hårde slid eller sult eller kulde. Buck var undtagelsen fra reglen. Han alene havde været i stand til at klare sig under de uvante forhold, han alene kunne måle sig med eskimohundene i styrke, vildskab og snedighed. Men Buck havde også herskernaturen i sig, og hvad der gjorde ham farlig var, at manden i den røde sweater med sit svøbeskaft havde banket alt det blinde mod og al fremfusenhed ud af hans herskelyst. Han var frem for alt snedig, og han kunne vente, til hans tid kom, med en tålmodighed, der var intet mindre end primitiv.

At det måtte komme til krig om førerstillingen var uundgåeligt. Buck ville have den. Han ville have den, fordi det var hans natur, og fordi han var grebet af den navnløse, ufattelige ærgerrighed – den ærgerrighed, der holder slædehunden oppe under slid og anstrengelser, der lokker ham videre og videre, indtil han glad og lykkelig drager sit sidste suk i den sele, han elsker så højt, eller dør af sorg, fordi han ser en anden tage sin plads. Det var den stolthed, der besjælede Davy og Sol-leks og fik dem til at trække af alle kræfter; det var den stolthed, der greb dem ved det første tegn til opbrud i lejren og forvandlede dem fra sure, tvære dyr til ivrige, ærgerrige skabninger, den stolthed, der ansporede dem dagen igennem for i samme nu, som der om aftenen var slået lejr, atter at vige pladsen for den gamle tværhed, uro og utilfredshed. Det var den stolthed, der holdt Spitz oppe og drev ham til at revse de

slædehunde, der kludrede og skulkede fra deres arbejde om dagen, eller gemte sig, når de om morgenen skulle spændes for slæderne. Det var ligeledes denne stolthed, der fik ham til at frygte Buck som mulig førerhund. Og det var netop også det, der var målet for Bucks ærgerrighed. Der var snart ingen tvivl om, at Spitz' position var stærkt truet. Når en eller anden havde skulket og derved gjort sig fortjent til straf, lagde Buck sig gerne imellem og tog parti for synderen. Og han gjorde det med fuldt overlæg. En nat havde det sneet stærkt, og om morgenen kom Pike, der altid skulkede, hvor han kunne komme til det, slet ikke til syne. Han lå godt gemt i sit hul, dækket af en hel fod sne. François råbte og søgte alle vegne, men forgæves. Spitz var ude af sig selv af vrede. Han fo'r som en rasende gennem lejren, snusede og gravede alle tænkelige steder og knurrede så voldsomt, at Pike, der kunne høre ham fra sit skjulested, rystede af angst.

Men da han så endelig blev gravet ud, og Spitz fo'r løs på ham for at straffe ham, fo'r Buck lige så rasende ind imellem dem. Det hele kom så uventet og var så snedigt gjort, at Spitz blev slynget til side og faldt. Pike, der havde stået og rystet af skræk, blev ved dette åbenlyse mytteri ganske modig og sprang ind på sin faldne fører. Buck, for hvem ærligt spil var en forglemt lov, sprang ligeledes ind på Spitz. Men i det samme gav François, ubestikkeligt retfærdig som altid, skønt han indvendig morede sig over optrinnet, Buck et par ordentlige rap af sin pisk. Dette formåede imidlertid ikke at drive Buck fra den faldne rival, og François måtte tage sin tilflugt til den tykke ende af pisken. Halvt bedøvet af slaget tumlede Buck tilbage, og gang på gang

susede nu piskeslagene ned over ham, mens Spitz gav Pike den overhaling, han så tit ærligt og redeligt havde fortjent.

I de dage, der fulgte, og som bragte dem nærmere og nærmere til Dawson, blev Buck troligt ved at lægge sig imellem Spitz og alle, der havde gjort sig skyldig i en eller anden forseelse; kun var han nu blevet mere snedig og gjorde det aldrig, når François var i nærheden. Ved dette mytteri i det skjulte befordrede Buck en stadig stigende opsætsighed indenfor spandet. Davy og Sol-leks lod sig som sædvanlig ikke anfægte af noget som helst, men med hele resten af spandet blev det for hver dag værre og værre. Ingenting gik, som det skulle. Kævl og stridigheder hørte til dagens orden. Evig og altid var der spektakel, og altid var det Buck, der stod bagved det hele. Han gav François nok at bestille, for hundekøreren gik i stadig skræk for den kamp på liv og død, som han vidste, det før eller senere måtte komme til mellem de to, og mere end én gang, når han om natten hørte de andre hunde slås og kives, blev han jaget ud af sin sovepose af angst for, at det nu var Spitz og Buck, det var galt med.

Men der frembød sig ingen rigtig lejlighed, og da de en grå, trist eftermiddag kørte ind i Dawson, var den store kamp endnu ikke udkæmpet. Her var mange mænd og talløse hunde, og Buck så, at de alle måtte arbejde. Det lod i det hele taget til at være den fastsatte tingenes orden, at hunde skulle arbejde. Hele dagen igennem svingede de i lange spand op og ned ad hovedgaden, og selv om natten kunne man nu og da høre en slæde med klingende klokkespil køre gennem den stille by. De slæbte træstammer til hytterne, kørte brændsel og varer til minerne og gjorde i det hele taget al den slags arbejde, som

man i Santa Clara Valley havde brugt heste til. Undertiden traf Buck en hund fra sin egen hjemstavn, men gennemgående var de alle vilde, ulveagtige hunde af eskimoracen. Regelmæssigt hver nat klokken ni, klokken tolv og klokken tre opløftede de deres stemmer til en vild, uhyggelig klagesang, som det var Buck en sand fryd at istemme.

Som de stod dér under den mørke nattehimmel, hvor nordlysene flammede i deres kolde glans, og stjernerne trådte dansen i den frostklare luft, mens landet omkring lå stivnet og dødt under sit ligklæde af is og sne, kunne deres sang have lydt som en udfordring til livet, hvis der ikke gennem den var gået en anden og blødere tone, en langtrukken, klagende hulken, en bøn om skånsel, tilværelsens tunge byrde udtrykt i ord. Det var en gammel sang, så gammel som slægten selv, en af de første sange fra tidernes morgen, den gang sange var sørgmodige. Talløse slægtleds kvide klang igennem denne sang, der rørte Buck så forunderligt. Når han klagede og hulkede, var der i hans klage og hulken al den smerte ved livet, som hans vilde forfædre havde følt, deres angst for kulden og mørket, der for dem havde været frygtindgydende, hemmelighedsfulde magter. Og at denne sang rørte Buck så dybt, var et bevis på, hvor nær han var rykket hin første tid med dens jamren og klagen, og hvor helt han var ved at forvinde virkningerne af de mange generationer, der havde haft ild til at sprede mørket og et skærmende tag til at holde kulden ude.

Syv dage efter, at de havde nået Dawson, var de igen nede på Yukon Trail og på vej til Dyea og Salt Water. Perrault havde depecher at besørge, der, om muligt, var endnu vigtigere end dem, han havde bragt; desuden var rejseærgerrigheden

kommet stærkt op i ham, og han havde planer om at sætte rekorden for det år. Der var flere ting, der talte for, at det skulle lykkes. Ved den uges hvile, hundene havde fået, havde de genvundet deres kræfter og var nu i udmærket stand. Den vej, de på opturen selv havde måttet bane, var nu blevet trampet hårdt til af senere rejsende, og endelig havde politiet på et par steder sørget for depoter af proviant til mændene og hundene, så de kunne rejse med let slæde.

Den første dag nåede de Sixty Mile, en rejse på omtrent halvtreds mil, og allerede den følgende dag var de godt på vej til Pelly. Det gik i strygende fart langs Yukon, og det til trods for, at François havde store vanskeligheder og mange ærgrelser at kæmpe imod. Bucks lumske oprørsbestræbelser havde nemlig helt ødelagt den tidligere solidaritet indenfor spandet. Hver trak til sin side og ikke som før på én gang og i samme retning. Det, at oprørerne altid kunne vente sig støtte hos Buck, fik dem til at begå alle slags småforseelser. Den respekt, hundene fra først af havde næret for Spitz som førerhund, var nu borte, og det varede ikke længe, før de åbenlyst satte sig op imod ham. En aften stjal Pike en halv fisk fra ham og slugte den under beskyttelse af Buck, mens den bestjålne selv måtte stå og se til. En anden aften, da Spitz ville straffe Dub og Joe for en forseelse, de havde begået, satte de sig til modværge og tvang ham til at opgive sit forehavende. Endog den skikkelige Billy blev mindre skikkelig og var ikke nær så villig til at bede om godt vejr som i gamle dage. Buck selv kom aldrig i nærheden af Spitz uden at rejse børster og udstøde en truende knurren. Han var i virkeligheden efterhånden blevet ikke så lidt af en tyran og

holdt især meget af at gå og spankulere vigtigt frem og tilbage lige for næsen af Spitz.

Denne slappelse af disciplinen medførte ligeledes en forandring i hundenes indbyrdes forhold. De kivedes og stredes mere end nogensinde, og til tider var der en hylen og tuden i lejren, så man skulle tro, at man befandt sig i en dårekiste. Davy og Sol-leks alene var uforandrede, men selv de kunne ikke undgå at blive noget irriterede af det evige spektakel. François svor den ene barbariske ed efter den anden, rev sig i håret og stampede i frugtesløst raseri i sneen. Hans piskesnert var i ustandselig bevægelse, men lige meget hjalp det. I det øjeblik han vendte ryggen til, tog de fat igen. Han støttede Spitz, hvor han kunne komme til det, men Buck støttede hele resten. François vidste godt, hvem det var, der stod bagved det hele, og Buck vidste, at François vidste det; men Buck var alt for snedig til anden gang at lade sig gribe på fersk gerning. Så snart han var for slæden, arbejdede han troligt, for arbejdet var efterhånden blevet ham en fornøjelse, selv om det jo rigtignok var ham en endnu større fornøjelse at fremskynde et slagsmål mellem kammeraterne og få dem til at bringe seletøjet i uorden.

En aften ved Tahkeenas munding, da de lige havde spist deres sidste måltid, kom Dub på sporet efter en snehare, men bar sig så klodset ad, at haren slap væk. I samme nu var hele spandet i fuldt hallo. Hundrede meter derfra lå Nordvestpolitiet i lejr, og deres halvtreds hunde, alle sammen af eskimoracen, sluttede sig til den vilde jagt. Haren løb hurtigt ned ad floden og drejede derefter ind i en lille bugt, langs hvis frosne bred den blev ved at holde sig. Den løb selv let hen over sneen, hvorimod

hundene måtte anstrenge sig for at komme igennem. Buck førte an, pibende af iver. Den pragtfulde krop holdt han stærkt foroverbøjet, og den glimtede i det blege månelys, mens han i spring på spring satte af sted efter sit bytte. Og foran dem som et tåget genfærd i den hvide, kolde frostluft glimtede den lille snehare, ligeledes i spring på spring.

Det var alle de gamle, halvt glemte instinkter, der med visse mellemrum rører sig i menneskenes bryst og driver dem fra de larmende steder til skov og slette for med blykugler, udformede ad kemisk vej, at myrde levende væsener; det var denne glæde ved at dræbe, dette voldsomme begær efter at se blod, der i dette øjeblik var over Buck. Af sted fo'r han i spidsen for sin flok, optaget af det ene at løbe denne vilde skabning til døde, dette levende kød, som han ville flænge med sine egne tænder, og hvis varme blod han ville lade skylle over sin egen snude, helt op til øjnene.

Der er en fryd, den højeste i livet, en salighed, intet andet kan måle sig med. Og et sådant paradoks er livet, at denne fryd, denne salighed kun falder i menneskenes lod i de øjeblikke, hvor livet føles stærkest, og at den netop viser sig som den fuldstændige forglemmelse af, at man overhovedet er til. Det er denne henrykkelse, denne forglemmelse af sin egen tilværelse, der kan gribe kunstneren og løfte ham op, ud af sig selv som på et hav af brændende flammer; det er den, der griber soldaten, når han, beruset af kampglæde, står på slagmarken midt mellem sårede og døde, og hverken giver eller tager imod pardon; og det var den, der nu greb Buck, som han med det gamle ulveskrig, i spidsen for koblet, halsende af sted efter det kød, der var levende og i ilsom flugt fløj foran ham i det blege

månelys. Han loddede sin sjæls dybeste dyb, dybder, der var dybere end han selv og gik tilbage til selve tidens moderskød. Gennem ham brusede livet i bølger så voldsomme, at han helt beherskedes af det, hver muskel, hvert led, hver sene var fuld af fryd, fryd over, at de intet havde med døden at skaffe, at de hver især var varme og fulde af spændkraft, som gav sig udtryk i bevægelse, mens han hoverende fløj af sted under den stjernebesåede himmel, hen over lutter døde ting, der ikke kunne røre sig.

Men Spitz, der var kold og beregnende selv i sine mest ophøjede øjeblikke, forlod koblet, hvor floden slog en særlig stor bugt, og satte over en smal landtange. Det vidste Buck ikke noget om, og da han, stadig med det tågede genfærd af haren svævende foran sig, kom rundt om bugten, så han pludselig et andet og større genfærd dukke op af frosttågen, springe fra den fremstående flodbred ned på isen og stille sig i vejen for haren. Det var Spitz. Haren kunne ikke vende sig, og da de hvide tænder løftede den op og knækkede ryggen på den, skreg den så højt som et menneske, der er ramt af døden. Og ved lyden af dette skrig, alt levendes skrig, når det styrtes fra livets højeste tinder og ned i dødens favn, udstødte hele koblet bag Buck et djævelsk glædeshyl.

Buck alene tav. Han prøvede ikke på at lægge bånd på sin vrede og fo'r lige ind på Spitz. Skulder tørnede mod skulder, men så voldsomt, at Buck ikke nåede at få fat i den andens strube. De faldt begge og trillede et par gange rundt i den løse sne. Spitz kom imidlertid hurtigt på benene igen, huggede tænderne i skulderen på Buck og sprang til side. To gange slog hans tænder imod hinanden med en metallisk klang som

kløerne i en rævesaks, og to gange trak han sig tilbage for at få bedre fodfæste, mens der lød en arrig knurren fra de magre, optrukne, krampagtigt skælvende læber.

I et nu vidste Buck besked. Endelig var øjeblikket kommet. Det var den kamp på liv og død, der så længe havde været forberedt. Og mens de kredsede om hinanden, med ørene lagt tilbage og ivrigt spejdende efter hver nok så ringe fordel, havde Buck hele tiden en følelse af, at det var noget, der var sket før. Det var, som om han huskede det alt sammen – de hvide skove, jorden, det blege månelys og den gysen, der gennembævede ham ved udsigten til kamp. Der hvilede en spøgelsesagtig ro over det hvide, tavse landskab. Der var ikke den svageste luftning, ikke et blad, der rørte sig, og hundenes ånde steg langsomt opefter og blev ligesom stående i den kolde frostluft. De havde gjort kort proces med sneharen, disse hunde, der ikke var andet end slet tæmmede ulve, og nu havde de stillet sig op i en rundkreds og stod og så forventningsfuldt til. Også de var ganske stille, og det eneste tegn på liv var deres funklende øjne og deres ånde, der ganske langsomt steg opefter. For Buck var der intet nyt eller fremmed i denne scene. Han syntes blot, at det altid havde været således, at det var den vante tingenes orden.

Spitz var en øvet slagsbroder. Fra Spitzbergen helt ned gennem de arktiske egne, gennem Canada og egnene øst for Mackenzie River, havde han altid vidst at hævde sin stilling overfor alle slags hunde og tiltvinge sig herredømmet over dem. Han kunne være indædt rasende, uden at hans raseri gjorde ham blind. I sin lidenskab for at sønderflænge og ødelægge glemte han aldrig, at hans modstandere nærede samme

lidenskab for at sønderflænge og ødelægge. Han fo'r aldrig løs på nogen, før han selv var forberedt på at kunne stå for angreb, og han angreb aldrig, før han var sikker på at kunne føre sit angreb igennem.

Forgæves anstrengte Buck sig for at komme til at bore tænderne ind i den store, hvide hunds hals. Hver gang han gjorde et angreb på de blødere dele, var Spitz straks parat til at tage imod deres angreb med tænderne. Tand slog imod tand, deres læber flængedes og blødte, men stadig kunne Buck ingen vegne komme med sin fjende. Han blev ivrigere og ivrigere og gjorde med lynets hast det ene voldsomme angreb efter det andet. Gang på gang prøvede han at nå den snehvide strube, hvor livet boblede og sydede så nær overfladen, og gang på gang flængede Spitz ham med sine tænder og slap bort. Så begyndte Buck at springe ind på ham, som om han ville gribe ham i struben, for derefter pludselig at trække hovedet tilbage, gøre en drejning til siden og drive sin skulder ind mod Spitz', som en stormbuk drives mod en mur for at vælte den. Men i stedet for flængede Spitz atter og atter den skulder, der vendte ind imod ham, gjorde en hurtig bevægelse og slap bort.

Spitz var foreløbig urørt, mens blodet drev i strømme fra Buck, og han trak vejret kort og stønnende. Det var nu mere end nogen sinde en kamp på liv og død, og hele tiden stod den tavse, ulveagtige kreds og ventede på at komme til at gøre det af med den hund, der faldt. Efterhånden som Buck begyndte at trække vejret med besvær, gik Spitz over til angreb, og det med en sådan voldsomhed, at Buck med nød og næppe kunne stå på benene. En gang tabte han fodfæstet, og alle tres hunde rettede sig og stod på spring for at falde over ham; men inden han

nåede at berøre jorden, havde han genvundet balancen, hvorefter kredsen atter sank tilbage til sin gamle stilling og ventede.

Buck havde imidlertid en af de egenskaber, der mere end nogen anden gør stor, og det var fantasi. Han kæmpede ganske vist mest efter instinkt, men han kunne også tænke. Han sprang ind på Spitz, tilsyneladende igen med det formål at møde ham skulder mod skulder, men bøjede sig så i sidste øjeblik helt ned i sneen og gjorde et angreb nedenfra og opefter. Hans tænder lukkede sig om Spitz' venstre forben, og han bed til. Der lød en knasen, som af knogler, der knustes, og den hvide hund gjorde front imod ham på tre ben. Tre gange forsøgte Buck at vælte ham, så tog han sin tilflugt til sin list fra før og knuste også det højre forben. Til trods for smerten og hele sin hjælpeløse stilling kæmpede Spitz alligevel som en rasende for at holde sig på benene. Han så den tavse kreds, de funklende øjne, tungerne, der hang langt ud af halsen, den sølvhvide ånde, der langsomt steg opefter, og han så denne kreds lukke sig om den faldne, som han i fordums tid ved andre lejligheder havde set den gøre. Kun var det denne gang ham, der var den faldne.

Der var intet håb for ham. Buck var ubønhørlig. Barmhjertighed var noget, der hørte hjemme under mildere himmelstrøg. Han gjorde sine forberedelser til det sidste afgørende angreb. Kredsen var blevet tættere og tættere. Han kunne nu næsten føle eskimohundenes varme ånde mod sit legeme. Han kunne se dem, bagved Spitz og til begge sider, halvt fremoverbøjede, parate til spring, og han følte, hvorledes deres øjne ufravendt hvilede på ham. Et øjeblik var der nu

ganske stille. Alle stod de ubevægelige, som forvandlede til sten. Kun Spitz skælvede og rejste børster, mens han ravede frem og tilbage og udstødte en frygtelig knurren, som om han ville skræmme døden – den uundgåelige død – tilbage. Så gjorde Buck et sidste spring frem og tilbage igen, men i det korte sekund havde skulder rørt ved skulder. Den mørke kreds blev til en plet på den hvide sne, i samme nu, som Spitz faldt. Buck stod og så til, stolt over sit værk. Vilddyret havde sejret, han havde følt glæden ved at dræbe, og vidste, at det var godt.

4. En sejrherre

"Nå, hvad jeg sige? Jeg tale sandt, når jeg sige ham Buck to djævel."

Således talte François næste morgen, da han opdagede, at Spitz manglede, og så Buck dækket med sår.

"Ham Spitz slås som bare fanden," sagde Perrault efter at have undersøgt de gabende rifter og flænger.

"Og ham Buck slås som to fanden," svarede François. "Og nu vi gøre god fart. Ingen Spitz, ingen spektakel. Jeg vide det."

Mens Perrault pakkede lejrudstyret sammen og lagde det på slæden, gav hundekøreren sig i lag med at spænde hundene for. Buck travede ugenert op på Spitz' gamle plads, men François lod, som om han ikke havde set ham, og gjorde i stedet for mine til at give Sol-leks den attråede værdighed. Efter hans mening var Sol-leks den af hundene, der, nu Spitz var borte, egnede sig bedst til førerhund. Buck sprang som en rasende løs på Sol-leks, drev ham tilbage og stillede sig på hans plads.

"Ej, ej!" råbte François og slog sig på lårene, så det klaskede. "Se på ham Buck. Ham dræbe ham Spitz, ham tænke han overtage forretningen."

"Skrub af!" råbte han, men Buck rørte sig ikke af stedet.

Så tog han Buck i nakken, og skønt hunden knurrede truende, skubbede han ham alligevel til side og anbragte på ny Sol-leks i spidsen for spandet. Den gamle hund syntes ikke om det og viste tydeligt, at han var bange for Buck. François blev imidlertid ved sit, men så snart han vendte ryggen til, puffede

Buck igen Sol-leks til side og tog hans plads, åbenbart uden at denne havde det mindste imod det.

Nu blev François vred. "For satan, jeg lære dig!" råbte han og kom tilbage med en tung svøbe i hånden.

Buck tænkte på manden i den røde sweater og retirerede langsomt. Heller ikke forsøgte han noget direkte angreb, da Sol-leks umiddelbart derefter blev trukket frem og spændt for slæden. Men han udstødte en forbitret, rasende knurren og blev ved at kredse omkring dem, hele tiden således, at han var udenfor svøbeskaftets rækkevidde, og hele tiden med øjnene stift rettede på dette svøbeskaft, for det tilfældes skyld, at François skulle finde på at kaste det efter ham. Han havde nemlig gjort adskillige erfaringer med hensyn til svøbeskafter og vidste nu omtrent, hvorledes de kunne bruges, og hvorledes man kunne undgå dem.

Hundekøreren gik imidlertid videre med sit arbejde, og da han var færdig til at anbringe Buck på hans gamle plads foran Davy, kaldte han på ham. Buck trak sig et par skridt tilbage. Da det havde varet en stund, kom François til at tænke på, at Buck måske var bange for at få prygl og kastede svøben fra sig. Men Buck var nu bestemt på at gøre åbenlyst oprør. Det, han ville, var ikke at slippe for prygl, men at blive førerhund. Den stilling tilkom ham med rette. Han havde fortjent den, og han ville ikke nøjes med mindre.

Nu tog også Perrault affære. I det meste af en time varede jagten. De kastede deres svøbeskafter efter Buck. Han snoede sig fra dem. De forbandede ham og hele hans slægt, både stamfædre og stammødre og de kommende generationer i syvende og ottende led; de forbandede hvert hår på hans krop

og hver dråbe blod i hans årer; men han besvarede forbandelser med knurren og holdt sig stadig udenfor rækkevidde. Han prøvede ikke på at løbe bort; han blev blot ved at trække sig tilbage til udkanterne af lejren og viste dem tydeligt, at han, når han fik sin vilje, gerne ville komme tilbage og være skikkelig.

François satte sig ned og kløede sig i nakken. Perrault så på sit ur og bandede. Tiden gik, og de skulle have været af sted for mindst en time siden.

François kløede sig igen i nakken. Han rystede på hovedet og grinede fåret til kureren, der trak på skulderen som for at tilkendegive, at de hellere måtte indrømme deres nederlag. Så gik François hen til Sol-leks og kaldte på Buck. Buck lo, som hunde kan le, men holdt sig stadig på afstand. François spændte Sol-leks ud af selen og førte ham tilbage til hans gamle plads. Hundene stod nu for slæden i én lang række, og alt var færdigt til afgang. Der var ingen plads til Buck uden i spidsen. Igen kaldte François, og igen lo Buck og holdt sig på afstand.

"Smid pisken!" kommanderede Perrault.

François gjorde, som han sagde, hvorpå Buck, med en triumferende latter, indtog sin plads i spidsen for spandet. Træklinerne blev gjort fast, slæden taget løs, og mens de to mænd løb ved siden, gik det i fuld fart ud på floden.

Hvor højt hundekøreren i forvejen havde vurderet Buck med hans to djævle, skulle han dog inden ret mange timer gøre den opdagelse, at han havde undervurderet ham. I ét nu påtog han sig de pligter, der fulgte med hans stilling som førerhund, og skønt François aldrig havde truffet Spitz' lige, viste det sig dog snart, at Buck, hvor det kom an på at tænke og handle hurtigt, langt var hans overmand.

Men det var især som lovgiver for kammeraterne og som håndhæver af de love, han havde givet, at Buck udmærkede sig. Davy og Sol-leks bekymrede sig ikke om, hvorvidt den ene eller den anden var førerhund. Det kom ikke dem ved. Det, de havde at gøre, var at trække og trække drabeligt, så længe de var mellem træklinerne. Når man bare ikke blandede sig ind i deres affærer, kunne man for deres skyld gøre, hvad man fandt for godt. For dem kunne man såmænd have gjort den skikkelige Billy til førerhund, blot han havde forstået at holde orden i sagerne. Men resten af hundene var blevet uregerlige i Spitz' sidste dage, og deres forbavselse var stor, da Buck nu begyndte at ville sætte skik på dem.

Pike, som fulgte lige efter Buck, og som aldrig gjorde sig den ulejlighed at trække mere end højst nødvendigt, blev straks et par gange rystet så eftertrykkeligt for sit driveri, at han, inden den første dag var omme, trak, som han aldrig i sit liv havde trukket. Og den første aften i lejren fik Buck givet den tvære Joe en ordentlig overhaling, noget Spitz aldrig havde haft held til. Han tog ganske simpelt vejret fra ham ved at kaste sig over ham med hele sin vægt, og derpå bed og flængede han ham, til Joe holdt op med at knurre og klynkende bad om nåde.

I det hele taget blev tonen mellem hundene straks fra den første dag betydelig bedre. Den gamle solidaritet vendte tilbage, og de trak igen som én hund, ikke hver til sin side og hver på sin manér. Ved Rink Rapids blev forspandet yderligere forøget med to indfødte eskimohunde, Teek og Koona, og den hurtighed, Buck lærte dem at gøre deres arbejde med, forbløffede François.

"Aldrig set sådan en hund som ham Buck!" råbte han. "Nej, aldrig! Ham værd tusind dollars. Ikke? Hvad du sige, Perrault?"

Perrault nikkede. For så vidt havde han allerede sat rekorden, og med hver dag, der gik, blev han sikrere og sikrere. Vejene var i udmærket stand, godt trampet til og meget hårde, og der var ingen nyfalden sne at slås med. For koldt var det heller ikke. Temperaturen faldt til halvtreds grader under frysepunktet, og dér blev den så stående for hele resten af turen. Mændene skiftedes til at løbe og køre, og der blev gjort så få standsninger som muligt.

Thirty Mile River var så nogenlunde tillagt, og hvad der på udturen havde taget dem ti dage at komme over, tog dem nu kun én. Derefter tilbagelagde de i ét træk de tres mil fra foden af Lake Le Barge til White Horse Rapids. Over Marsh, Tagish og Bennet – halvfjerds mil søer – fløj de i en sådan fart, at den af mændene, hvis tur det var at løbe, blev slæbt efter slæden i et reb. Og den sidste aften i den anden uge, efter at de havde forladt Dawson, nåede de toppen af White Pass og kørte ned ad skrænten til Skaguay med de blinkende lys og skibslanterner udenfor på reden.

Det var virkelig en rekordtur. Hver dag i fjorten dage havde de gennemsnitligt tilbagelagt fyrre mil. I tre dage gik Perrault og François og brystede sig op og ned ad hovedgaden i Skaguay. De ligefrem oversvømmedes af indbydelser til at komme ind og tage et glas, så med den ene og så med den anden, og om det så var deres hunde, dannede de bestandig midtpunktet i en beundrende skare slædefolk og andre skuelystne. Men så begyndte man rundt omkring i byen at udkåre sig nye afguder, og samtidig kom der andre ordrer fra regeringen til Perrault.

François kaldte Buck hen til sig, slyngede armene om halsen på ham og græd over ham. Og det var det sidste, Buck så til François og Perrault. Som andre før dem gik de ud af hans liv for bestandig.

Det næste, der skete, var, at en halvskotte påtog sig omsorgen for Buck og hans kammerater, og sammen med en halv snes andre spand begyndte de på ny den lange besværlige rejse tilbage til Dawson. Det var nu ikke mere let kørsel og rekordfart, men tungt slid fra morgen til aften og en tung last at trække, for det var postslæderne, der skulle bringe bud fra den store verden udenom til de mænd, der gik deroppe og søgte efter guld i polens mørke nat.

Buck syntes ikke om sit nye arbejde, men fandt sig i det og satte, ligesom Davy og Sol-leks, en ære i at gøre det så godt som muligt og sørge for, at kammeraterne, hvad enten de så satte en ære i det eller ej, hver især gjorde, hvad der med rimelighed kunne forlanges af dem. Det var et ensformigt liv, hvor den ene dag gik nøjagtigt som den anden. På en bestemt tid hver morgen blev kokkene purret ud, bålene tændt og frokosten spist. Og mens nogle brød lejren, spændte andre hundene for slæderne, og en time eller to før mørket svandt, og dagen begyndte at bryde frem, var de allerede på farten igen. Først sent om aftenen blev der slået lejr. Nogle rejste teltene, andre huggede brænde til ilden og fyrregrene til sengepladser, og atter andre bar vand eller is til kokkene. Så skulle også hundene have deres mad. Det var for dem det eneste lyspunkt hele dagen igennem, skønt det selvfølgelig også var dejligt, når fisken var spist, at drive lidt omkring med de andre hunde. Der var alt i alt henved fem snese, og blandt dem var der adskillige, som ikke

var bange for at tage et ordentligt livtag. Men efter at Buck havde prøvet kræfter med tre af de drabeligste, havde han også tiltvunget sig herredømmet over dem, så at de gerne skyndte sig at komme af vejen, når de så ham rejse børster og vise tænder.

Mest elskede Buck dog måske at ligge foran ilden, med bagbenene trukket op under sig, forbenene strakt frem, hovedet kastet tilbage, og dovent, med missende øjne stirre drømmende ind i flammerne. Undertiden tænkte han på dommer Millers store hus i den solbeskinnede Santa Clara Valley, på svømmebassinet, på Ysabel, den hårløse, mexicanske hund, og Toots, den japanske moppe; men oftere tænkte han på manden i den røde sweater, på Krøltops sørgelige endeligt, på den store kamp med Spitz og alle de gode ting, han havde spist eller kunne have lyst til at spise. Længes gjorde han aldrig. Erindringen om sollandet var allerede så fjern og uklar, at den ingen rigtig magt havde over ham. Langt stærkere var de nedarvede minder, der gav ting, han aldrig havde set, et underligt præg af at være gammelkendte, som instinkter, der havde sovet i mange år og nu igen var vågnet og blevet levende i ham.

Undertiden, som han lå dér og med sine missende øjne så drømmende ind i flammerne, forekom det ham, at det var en anden ild, og at der sammenkrøbet foran denne anden ild sad en mand, vidt forskellig fra den halvskotske kok. Denne anden mand havde kortere ben og længere arme med muskler, der snarere var senede og knudrede end runde og svulmende. Denne mands hår var langt og filtret og hans pande stærkt tilbageskrånende. Han udstødte besynderlige lyde og lod til at

være meget bange for mørket, for han stirrede uden ophør ind i det, mens han med hånden, der hang ned til midt imellem knæ og fod, krampagtigt knugede en stok med en tung sten gjort fast i den ene ende. Han var næsten nøgen, og kun over skulderen og et lille stykke ned ad ryggen havde han et pjaltet, indtørret dyreskind, som på sine steder var svedet af flammerne. Hans krop derimod var stærkt håret, og på bryst og skuldre samt langs ned ad ydersiden på arme og lår var dette hår sammenfiltret og dannede en slags tyk pels. Han gik ikke oprejst, men bøjede lidt frem i hofterne og sank i knæene. Over hele skikkelsen var der en ejendommelig elasticitet og spændkraft, næsten som hos en kat, og en årvågenhed og lynsnarhed i bevægelser som hos dem, der lever i stadig frygt for synlige og usynlige ting.

Til andre tider sad denne hårede mand på hug foran ilden og sov. Ved sådanne lejligheder støttede han albuerne på knæene og holdt hænderne foldet over hovedet som for at få regnen til at løbe ned ad de hårede arme. Og bag ilden i det omgivende mørke kunne Buck se mange stykker glødende kul, altid to og to, og han vidste, at det var store rovdyr, der sad og lurede på manden. Han kunne høre grenene knase i krattet, når de banede sig vej igennem det, og han kunne høre den støj, de gjorde i den stille nat. Og som Buck lå dér og drømte ved bredden af Yukon og dovent med missende øjne stirrede ind i flammerne, fik disse billeder og lyde fra en anden verden hårene til at rejse sig på hans ryg, hans skuldre og helt rundt om halsen, indtil han gav sig til at klynke sagte, med en undertrykt lyd, eller knurre ganske stille for sig selv, så den halvskotske kok blev opmærksom på det og råbte: "Halløj, du

Buck, kan du se at vågne!" Hvorpå den anden verden forsvandt og den virkelige synlige verden tog dens plads, idet han rejste sig, gabende og strækkende sig, som om han havde sovet.

Det var en drøj tur med postsækkene på slæderne, og det hårde arbejde tog stærkt på hundenes kræfter. De havde tabt en del af deres vægt og var i det hele taget i dårlig stand, da de nåede Dawson, og hvis det var gået, som det skulle, burde de nu have haft et hvil på mindst en uge eller ti dage. Men allerede to dage efter var de igen på vej ned ad Yukon, belæssede med breve til omverdenen. Hundene var trætte, kuskene gnavne, og for at gøre det rigtig galt sneede det oven i købet hver eneste dag. Dette ville igen sige, at vejen var blød, at der var større gnidning på slædemederne, og at slæderne i det hele taget var sværere at trække.

Hundekørerne gjorde imidlertid, hvad de kunne for at lette dyrene arbejdet. Hver aften, når der var slået lejr, var det dem, der først blev sørget for. De fik deres mad før mændene, og ingen af hundekørerne krøb nogen sinde i sin sovepose uden at have undersøgt sine slædehundes fødder. Ikke desto mindre tog deres kræfter af med hver dag, der gik. Siden vinterens begyndelse havde de med tunge slæder tilbagelagt atten hundrede lange mil, og atten hundrede mil skal nok kunne mærkes, selv på den sejeste. Buck holdt ud, skønt også han var meget træt, og han sørgede ligeledes for at holde disciplin og få kammeraterne til at gøre deres arbejde. Billy klagede og klynkede regelmæssigt i søvne. Joe var mere tvær end nogen sinde, og Sol-leks var ikke til at komme nær, hverken fra den blinde side eller på anden måde.

Den, der led mest, var dog Davy. Der var gået noget i stykker inden i ham. Han blev mere og mere gnaven og irritabel, og om aftenen, når der var slået lejr, gravede han sig straks ned i et hul i sneen og blev liggende, til hundekøreren selv bragte ham hans mad. Fra det øjeblik han slap fri for seletøjet og havde lagt sig, rejste han sig ikke, før han næste morgen skulle spændes for igen. Undertiden, når slæden standsede med et ryk ved en eller anden forhindring eller når den skulle sættes i gang, kunne han ligefrem skrige højt af smerte. Hundekøreren undersøgte ham, men kunne ingenting finde. Alle hundekørerne begyndte at interessere sig for ham og hans sygdom. De talte om den ved måltiderne, de talte om den, når de før sengetid sad og røg deres sidste pibe, og en aften holdt de en formelig rådslagning. Davy blev hentet frem fra sit skjul og trukket hen foran ilden, og de trykkede og klemte ham, så han skreg højt den ene gang efter den anden. Noget var der i vejen indvendig, men de kunne ingen brækkede ben finde, og det blev dem mere og mere mystisk.

Dengang de nåede Cassiar Bar, var han så svag, at han gentagne gange faldt i træklinerne. Halvskotten lod gøre holdt og spændte ham fra. Sol-leks, der kom nærmest efter ham, blev anbragt ved slædestavnen, og det var meningen, at Davy skulle løbe frit bag slæden og således hvile sig lidt. Men syg som staklen var, protesterede han dog mod at blive spændt løs, knurrede arrigt, da seletøjet blev taget af ham, og klynkede som hans hjerte skulle briste, da han så Sol-leks på den plads, han selv så længe havde indtaget. For Davy var på sin vis en ærgerrig hund, og skønt han var syg til døden, kunne han ikke udholde at se en anden gøre sit arbejde.

Da slæden blev sat i gang, kastede han sig ned i den bløde sne langs siderne af den nedtrådte vej, greb efter Sol-leks med tænderne, væltede sig ind på ham og prøvede at skubbe ham ud i sneen på den anden side, således at han selv kunne komme ind mellem ham og slæden og på den måde indtage sin gamle plads. Halvskotten prøvede at jage ham væk med sin pisk, men han tog intet hensyn til de lette rap, han fik af snerten, og manden nænnede ikke at slå hårdere. Davy ville på ingen måde løbe bagefter slæden, hvor vejen var let at gå på, men blev ved at holde sig langs siderne af den i den bløde sne, hvor hvert skridt kostede anstrengelse. Til sidst faldt han da også om, fuldstændig udmattet og blev liggende og hylede bedrøveligt, mens det lange tog af slæder hvirvlede forbi.

Med opbydelsen af sine sidste kræfter kom han dog på benene igen og slæbte sig af sted bagefter dem, til toget næste gang gjorde holdt. Så tumlede han forbi de andre slæder, til han nåede sin egen, hvor han stillede sig op ved siden af Sol-leks. Hundekøreren på hans slæde var et øjeblik gået hen til manden på slæden nærmest bagved for at få ild i sin pibe. Derefter vendte han tilbage og satte sine hunde i gang. De svingede ud på sporet med mærkværdig lidt anstrengelse, vendte så hovederne, som om de ikke vidste, hvad de skulle tro, og standsede overrasket. Hundekøreren var ikke mindre overrasket, for slæden havde ikke rørt sig af stedet. Han råbte til kammeraterne, at de skulle komme og se noget mærkeligt. Davy havde bidt begge Sol-leks' trækliner over og stod nu på sin sædvanlige plads lige foran slæden.

Hans øjne bønfaldt om at få lov til at blive, hvor han var. Hundekøreren vidste hverken ud eller ind. Hans kammerater

fortalte om, hvordan hunde undertiden kunne tage deres død over ikke at få lov til at gøre det arbejde, de var sat til, selv om det var den visse død for dem, og anførte fra deres egen praksis eksempler på dyr, som enten havde været for gamle til at gøre deres arbejde eller også på en eller anden måde havde taget skade, og som dog var døde af sorg, fordi de var blevet spændt fra slæden. Og derfor mente de, at det var det barmhjertigste mod Davy, da han jo alligevel skulle dø, om han fik lov til at dø i træklinerne, tilfreds og let om hjertet. Enden på det hele blev da også, at han blev spændt for igen, og han trak stolt og glad som i gamle dage, skønt han mere end én gang uvilkårligt skreg højt, når smerterne blev særligt slemme. Et par gange faldt han og blev slæbt af sted af de andre, og én gang gik slæden over ham, så han kom til at hinke lidt på det ene bagben.

Alligevel holdt han ud, til der blev slået lejr, og hans hundekører gjorde plads til ham foran ilden. Da morgenen brød frem, var han for svag til at gå videre. Men da tiden kom, og hundene skulle spændes for slæderne, forsøgte han ikke desto mindre at kravle hen til sin hundekører. Med en krampagtig anstrengelse kom han på benene, vaklede og faldt. Endelig lykkedes det ham dog ganske langsomt at slæbe sig hen, hvor kammeraterne stod, og få seletøjet lagt på. Han flyttede forbenene og trak kroppen efter sig med små, korte ryk, flyttede så igen forbenene og slæbte sig på ny et par tommer. Så kunne han ikke mere, og det sidste, hans kammerater så til ham, var, at han lå stønnende i sneen og længselsfuldt fulgte dem med øjnene. Men de kunne høre hans klagende hylen, indtil de kom om bagved en række træer langs bredden af floden, hvor der blev gjort holdt.

Ganske langsomt gik halvskotten tilbage til lejren, de lige havde forladt. Al samtale mellem mændene forstummede. Så lød der et pistolskud, og manden kom skyndsomst tilbage. Piskene smældede, klokkerne ringede lystigt, og slæderne hvirvlede hen ad den nedtrampede vej; men Buck vidste, og alle de andre vidste, hvad der havde fundet sted bagved træerne langs flodbredden.

5. Trange tider

Tredive dage efter at posten til Salt Lake havde forladt Dawson, kørte den igen med Buck og hans kammerater i spidsen ind i Skaguay. De var i den elendigste forfatning, udslidte og afmagrede. Bucks hundrede og fyrre pund var svundet ned til hundrede og femten. De andre hunde, som var lettere, havde tabt forholdsvis endnu mere i vægt end han. Pike, der i et langt liv fuldt af bedrag tit med held havde ladet, som om han havde et dårligt ben, haltede nu for ramme alvor. Sol-leks haltede, og Dubs ene skulder var af led.

Alle havde de forfærdeligt ømme fødder. Der var ingen spændkraft eller elasticitet i dem. De satte deres fødder tungt i isen, så det skar igennem dem, og den anstrengende færd blev dobbelt anstrengende. Der var ikke andet i vejen med dem, end at de var dødtrætte. Det var ikke den dødtræthed, der følger på en kort voldsom anspændelse af alle kræfter, og som det kun tager timer at forvinde virkningen af. Det var den dødtræthed, der er en følge af måneders fortsat slid, hvor kræfterne langsomt udtømmes og ligesom siver bort. Evnen til at rette sig var borte, og de havde intet reservefond af kræfter at tage af. Det var opbrugt, helt og holdent opbrugt. Hver muskel, hver fiber, hver celle i dem var træt, dødtræt. Og ikke uden grund. På mindre end fem måneder havde de tilbagelagt femogtyve hundrede mil, og på de sidste atten hundrede havde de kun haft fem dages hvile. Da de kom til Skaguay, så det ud, som om de sang på deres sidste vers. De kunne med nød og næppe hale

trælinerne tot, og når det gik ned ad bakke, var det alt det, at de kunne holde sig klar af slæden.

"*Mush, mush,* stakkels ømme fødder," sagde hundekøreren opmuntrende, da de vaklede ned ad hovedgaden i Skaguay. "Nu er det det sidste. Så vi lang hvile. Hvad siger I? Det er sikkert nok. Rigtig lang hvile."

Hundekøreren havde bestemt gjort regning på et rigtig langt ophold. De havde selv tilbagelagt tolv hundrede mil med kun to dages hvile, og det var derfor kun ret og rimeligt, om de nu fik lov til at drive en lille tid. Men så mange var de mænd, der var kommet strømmende til Klondike, og så mange kærester, koner og andre pårørende, der ikke var kommet strømmende, at den ophobede post havde antaget kæmpemæssige dimensioner; og for resten var der også officielle ordrer. Hvis de gamle hunde ikke duede til at gøre turen, var der nye nok at få. De, der ikke duede, måtte man se at blive af med, og da hunde ikke tæller meget i sammenligning med klingende mønt, var det meningen, at de skulle sælges.

Der gik tre dage, og for hver dag følte Buck og hans kammerater mere og mere, hvor trætte og svage de i virkeligheden var. Men så den fjerde dags morgen kom der to mænd fra Staterne og købte dem, med seletøj og det hele, for en slik. Mændene kaldte hinanden for "Hal" og "Charles". Charles var en midaldrende mand, lys i huden, med svage, svømmende øjne og en moustache, der snoede sig flot og krigerisk i vejret og således stod i den mest afgjorte modsætning til den karakterløse, hængende overlæbe, den dækkede over. Hal var en ung fyr på nitten-tyve år med en stor revolver og en jagtkniv i bæltet, der ligefrem strittede af patroner. Dette bælte var i

øvrigt det mest fremtrædende ved ham. Det gav allerede på forhånd en forestilling om hans hårdhudethed – en hårdhudethed, der ligefrem grænsede til det utrolige. Begge passede de åbenbart så slet ind i omgivelserne som vel muligt, og hvorledes mænd af deres kaliber nogen sinde kunne have fundet på at vove sig så højt mod nord, hører til de ting, der overgår almindelig menneskelig forstand.

Buck hørte dem købslå med regeringens tillidsmand og så til sidst også, at de gav ham penge, og han vidste nu, at halvskotten og de andre hundekørere fra postslæden var ved at glide ud af hans liv som Perrault og de andre før dem. Da han tillige med sine kammerater ankom til sin nye ejermands lejr, så han straks, at det hele var sjusket og dårligt holdt, at teltet kun var rejst halvt og tallerkenerne ikke engang vaskede af. Han så også, at der var en kvinde til stede. "Mercedes" kaldte mændene hende. Hun var Charles' kone og Hals søster – rigtig et hyggeligt familieselskab.

Opfyldt af bange anelser fulgte Buck dem med øjnene, da de lidt efter lidt begyndte at tage teltet ned og laste slæden. De gjorde sig åbenbart ulejlighed nok, men deres fremgangsmåde var fuldstændig blottet for metode. Teltet blev rullet sammen til en uhåndterlig bylt, der var tre gange så stor, som den skulle have været. Tintallerkenerne pakkede de ned, så snavsede de var, og Mercedes løb hele tiden frem og tilbage og sinkede mændene i deres arbejde ved ustandselig at komme med dumme råd og indvendinger. Når de lagde en sæk foran på slæden, foreslog hun dem at lægge den bagpå, og når de så endelig havde fået anbragt den dér og et par andre bylter ovenpå, fik hun øje på noget, de havde overset, og som kun

kunne ligge i den sæk, hvorpå de måtte tage det hele af og begynde forfra igen.

Tre mænd fra et telt i nærheden kom ud for at se på dem. De lo og gjorde tegn til hinanden.

"Nu er der såmænd snart alt det, der kan være på den slæde," sagde den ene. "Selvfølgelig kommer det ikke mig ved, men hvis jeg var jer, ville jeg nu alligevel ikke slæbe det telt med hele den lange vej."

Mercedes slog forfærdet hænderne sammen som et forkælet barn. "Umuligt!" råbte hun. "Hvordan i alverden skulle jeg klare mig uden telt?"

"Det er forårstid, og det bliver næppe mere koldt denne gang," svarede manden.

Hun rystede afgørende på hovedet, og Charles og Hal anbragte de sidste løse ting ovenpå det bjerghøje læs.

"Tror I, den går?" spurgte en af mændene.

"Hvorfor ikke det?" spurgte Charles kort.

"Godt ord igen, godt ord igen," sagde manden forsonligt. "Det var bare mig, der kom til at tænke lidt højt, det var det hele. Men det forekommer mig unægteligt, at den er noget bovenvægtig."

Charles vendte ryggen til ham og gav sig, så godt han kunne, til at hale i surringerne, hvad der nu for resten ikke ville sige ret meget.

"Ja, vist så," bekræftede en anden af mændene, "det vil selvfølgelig være den letteste sag af verden for hundene at trække af sted hele dagen igennem med det hus efter sig."

"Selvfølgelig," sagde Hal med iskold høflighed, idet han greb styrestangen med den ene hånd og svingede pisken i den

anden. "Mush!" råbte han. "Mush dér!"

Hundene gjorde en bevægelse frem, sled et øjeblik af alle kræfter og opgav så ævred. De var ikke i stand til at rokke slæden af stedet.

"De dovne dyr, jeg skal lære dem!" råbte han og skulle lige til at lange ud efter dem med pisken.

Men nu lagde Mercedes sig imellem. "Nej, nej, Hal, det må du ikke!" råbte hun og greb fat i pisken, som det lykkedes hende at vriste fra ham. "De stakkels dyr! Du må love mig, at du ikke vil være hård imod dem en eneste gang på hele resten af turen. Jeg går ikke et skridt, før du lover det."

"Svært så du ved besked om hunde," snerrede broderen, "men du skulle nu alligevel hellere lade mig passe den ting. De er dovne, skal jeg sige dig, og man er nødt til at bruge pisken, hvis man vil have dem til at gøre noget. Sådan er de nu en gang. Du kan spørge hvem som helst. Spørg en af de mænd dér."

Mercedes så bønfaldende på dem, med et udtryk i sit kønne ansigt, der tydeligere end ord sagde, hvor meget det var hende imod at se andre lide. "Ja, hvis De endelig vil vide det, så er der det i vejen, at dyrene ingen kræfter har. Fuldstændig ødelagte, det er sagen. De trænger til hvile."

"Jeg giver fanden i jeres hvilen," lød det arrigt fra Hals skægløse læber, hvorefter Mercedes udstødte et bedrøvet "Åh!" Hun holdt åbenbart ikke af at høre ham bande.

Men hun havde en kraftigt udviklet slægtsfølelse og stillede sig derfor straks på broderens parti. "Bryd dig bare aldrig om, hvad den mand siger," sagde hun skarpt. "Det er dig, der skal køre hundene, og du må selvfølgelig gøre med dem, som du selv synes."

Igen susede Hals pisk ned over de ulykkelige dyr, og igen gjorde de en bevægelse frem, satte fødderne hårdt i den tiltrampede sne, bøjede sig helt forover og trak til af alle kræfter. Men slæden holdt ved som et anker, og efter to forgæves forsøg stod de stille og stønnede. Hal svingede opbragt pisken, da Mercedes igen lagde sig imellem. Med tårer i øjnene kastede hun sig på knæ foran Buck og slyngede armene om hans hals.

"I stakkels, stakkels dyr!" råbte hun medfølende. "Hvorfor trækker I ikke? Så behøvede I jo slet ikke at få prygl." Buck kunne i grunden ikke lide hende, men han var alt for elendig til at gøre modstand, og tog hendes kærtegn som noget, der hørte med til den øvrige elendighed.

En af tilskuerne, der havde stået og bidt tænderne sammen for ikke at komme til at give sin vrede luft i ord, kunne nu ikke længere beherske sig og udbrød: "Jeg bryder mig fanden om, hvad der bliver af jer tre, men for hundenes skyld vil jeg sige jer, at I kan hjælpe dem en hel del ved at tage den slæde løs. Tag fat i styrestangen og træk den til højre og venstre, så går den."

Tredje gang blev forsøget gjort, og denne gang fulgte Hal mandens råd og huggede mederne, der var frosset fast i sneen, løs. Den alt for svært lastede, uhåndterlige slæde gled tungt fremover, og Buck og hans kammerater sled som rasende under den voldsomme regn af piskeslag. Hundrede meter derfra drejede vejen og skrånede stejlt nedad mod hovedgaden. Selv en øvet mand ville have haft nok at gøre med at holde den bovenvægtige slæde på ret køl, og øvet var netop det, Hal mindst af alt var. Idet de svingede om hjørnet, væltede slæden, og da surringerne ikke var gjort ordentligt fast, faldt halvdelen

af læsset ud i sneen. Hundene lod sig imidlertid ikke standse, men fo'r af sted med den væltede slæde, der nu var blevet befriet for en del af sin vægt, hoppende efter sig. De var vrede over den meningsløst tunge slæde og over den dårlige behandling, der i det hele taget var blevet dem til del. Især var Buck rasende. Han satte i skarpt trav, og de andre fulgte ham villigt. Hal råbte og råbte, men det tog de ikke mindste hensyn til. Så tabte han balancen og faldt. Den væltede slæde gik over ham, og hundene løb videre op ad hovedgaden, mens resten af læsset til stor moro for hele Skaguay spredtes for alle vinde.

Til sidst indhentede et par godhjertede borgere hundene og begyndte at samle de spredte ejendele sammen. Selvfølgelig gav de også gode råd. Halv så stor vægt og dobbelt så mange hunde, hvis de virkelig tænkte på at nå Dawson. Hal og hans søster og svoger hørte modvilligt på dem, satte teltet op igen og gav sig til at efterse deres sager en gang endnu. De skilte sig af med en del henkogte varer, som mændene ikke kunne andet end le af, for henkogte varer på den "store tur" var noget rent uhørt. "Tæpper til et helt hotel," sagde en af de mænd, der under megen latter gik dem til hånde. "Halvdelen er såmænd mer end nok, så dem må I hellere se at blive af med. Det telt bliver I også nødt til at smide væk, og alle de tallerkener – der er jo alligevel ingen til at vaske dem af. Man skulle tro, I bildte jer ind, at I rejste med luksustog!"

Og således måtte de uden barmhjertighed skille sig af med alle de overflødige ting, de havde medbragt. Mercedes græd, da hun så sine sække med klæder blive væltet ud i sneen, og for hver enkelt genstand, der kastedes bort, græd hun igen. Hun græd over deres stilling i almindelighed og hver enkelt kasseret

ting i særdeleshed. Hun foldede hænderne over knæene og sad og vuggede overkroppen frem og tilbage, som om hendes hjerte var ved at briste. Hun erklærede, at hun ikke ville røre sig af stedet, nej, ikke om Charles så ti gange forlangte det. Hun bønfaldt alt og alle, tørrede så til sidst sine øjne og gav sig til at smide alt væk, selv de klædningsstykker, der var absolut nødvendige. Og da hun var færdig med sit eget, faldt hun i sin iver an på mændenes og fo'r også dér frem som en hvirvelvind.

Skønt udrustningen hermed var bragt ned til det halve, havde den dog stadig foruroligende dimensioner. Da aftenen faldt på, gik derfor også Charles og Hal ud og købte seks hunde til. Med de seks, der havde udgjort det oprindelige spand, og Teek og Koona, som var kommet til på rekordturen med Perrault, havde de nu i alt fjorten hunde. Men de nye hunde var, skønt de i og for sig var blevet kørt til, siden de kom til Skaguay, ikke videre meget værd. Der var tre korthårede pointers, en newfoundlænder og to bastardhunde af ubestemmelig race. De lod ikke til at vide besked med noget som helst. Buck og hans kammerater så foragteligt på dem, men skønt han hurtigt lærte dem at kende deres plads og hvad de ikke måtte gøre, kunne han ikke lære dem, hvad de skulle gøre. De havde øjensynlig hverken interesse eller anlæg for deres arbejde. Med undtagelse af de to bastardhunde var de fortumlede og forknytte over de fremmedartede umilde omgivelser og den hårde behandling, de havde lidt. De to bastardhunde var fuldkommen ligeglade; det eneste, der kunne gøre indtryk på dem, var hug og stød.

Med hunde, der som de nytilkomne var håbløse og umulige eller som de gamle medtaget af hårdt slid og de femogtyve hundrede mil, de havde tilbagelagt i omtrent ét træk, var

udsigterne alt andet end lyse. Ikke desto mindre så de to mænd selv meget forhåbningsfuldt på fremtiden og var endda ikke så lidt stolte af sig selv. Med de fjorten hunde syntes de ligefrem, der var kommet stil over foretagendet. De havde set andre slæder gå over passet til Dawson, men de havde aldrig set en slæde med hele fjorten hunde. At der var grunde til, at man, når man rejste i de arktiske egne, ikke kunne bruge fjorten hunde til at trække én slæde, og at en af disse grunde var den, at der ikke kunne være føde til fjorten hunde på én slæde, havde Charles og Hal ingen anelse om. De havde regnet det hele ud på et stykke papir, så meget pr. hund, så mange hunde, så mange dage. Det var alt sammen meget simpelt, og Mercedes havde stået og set over skulderen på dem og nikket forstående.

Sent næste morgen kørte de så igen op ad gaden. Buck førte an, som sædvanlig, men der var intet liv over det hele og ingen gang eller fart hverken i ham eller hans kammerater. De var dødtrætte, før de begyndte. Fire gange havde de tilbagelagt afstanden mellem Salt Water og Dawson, og bevidstheden om, at de, trætte og udasede som de var, stod overfor samme tur én gang til, gjorde dem bitre i sindet. Hverken Buck eller de andre havde rigtig interesse for deres arbejde. De nye hunde var ængstelige og forskrækkede, de gamle uden tillid til deres herrer.

Buck havde en uklar følelse af, at man ikke kunne stole på disse to mænd og denne kvinde. De vidste ikke besked om, hvordan noget skulle gøres, og som dagene gik, blev det ham mere og mere indlysende, at de heller ikke kunne lære det. De var langsomme til alt og kendte hverken til orden eller disciplin. Det tog dem halve dage at bryde lejren og få deres ting læsset på

slæden, og de gjorde det så uordentligt, at de resten af dagen hvert øjeblik måtte gøre holdt og ordne lasten på en anden måde. Undertiden gjorde de knap ti mil om dagen, undertiden kom de slet ikke afsted. Og ikke en eneste dag lykkedes det dem at tilbagelægge halvdelen af den strækning, som de to mænd havde lagt til grund for deres beregninger om hundeføden.

Det var således uundgåeligt, at de før eller senere ville komme til at mangle hundeføde. Men ved at give hundene rationer over det normale fremskyndede de yderligere det tidspunkt, hvor de måtte begynde at indskrænke sig til langt under. De nye hunde, hvis fordøjelse ikke ved stadig sult var blevet vænnet til at bringe det mest mulige ud af det lidt, de fik, havde den voldsomste appetit. Dertil kom, at Hal, der så, at de udslidte dyr ikke trak, som de skulle, sluttede sig til at det måtte være, fordi den tilmålte ration var for lille, og fordoblede den. Og for at sætte kronen på værket gik Mercedes, når hun med tårer i øjnene og en let skælven i stemmen forgæves havde forsøgt at overtale ham til at give hundene mere, hen og stjal af fiskesækkene og fodrede dem bag hans ryg. Men det var ikke føde, Buck og hans venner trængte til, det var hvile. Og skønt de kun gjorde dårlig fart, undergravede den tunge byrde, de hver dag havde at slæbe på, alligevel deres kræfter i en foruroligende grad.

Så begyndte underernæringen. Hal opdagede en dag, at halvdelen af deres hundeføde var opbrugt og kun en fjerdedel af vejen tilbagelagt, og endvidere, at der hverken for gode ord eller betaling kunne fås mere hundeføde. Følgelig satte han rationerne ned til det halve og forsøgte at forøge den daglige hastighed. Hans søster og svoger støttede ham efter evne, men

alle deres bestræbelser strandede på deres egen uduelighed og alt for svære udrustning. Det var simpelt nok at give hundene mindre føde, men det var umuligt at få dem til at gøre bedre fart, så længe deres egen mangel på evne til at komme tidligere af sted om morgenen forhindrede dem i at gøre længere dagsrejser. De vidste ikke alene ikke, hvordan de skulle få hundene til at arbejde, de vidste ikke engang, hvorledes de selv skulle arbejde.

Den første, der opgav ævred, var Dub. Trods sin tyvagtighed og klodsethed, trods det, at han altid var blevet grebet og straffet for sine små forseelser, havde han alligevel på sin vis været en tro arbejder. Men hans forvredne skulderblad, der ikke havde fået den fornødne ro og pleje, blev værre og værre, indtil endelig en dag Hal skød ham med sin store revolver. Det er et gammelt ord på de kanter, at en almindelig hund sulter ihjel på den ration, som eskimohunden kan leve af, hvorfor da også det mindste, de seks ny tilkomne hunde kunne gøre, var at dø, nu da de måtte nøjes med halv eskimohunderation. Først døde newfoundlænderen, derefter fulgte de tre pointers, og skønt de to bastardhunde hang mere energisk ved livet, måtte også de til sidst af sted.

Lidt efter lidt svandt alt det blide og behagelige, der under Sydens himmel havde kendetegnet disse menneskers karakter. Berøvet den trylleglans og det skær af romantik, der på afstand havde hvilet over deres forehavende, blev denne rejse i de arktiske egne til en virkelighed så hård og brutal, at hverken de to mænd eller kvinden kunne holde modet oppe under den. Mercedes hørte op med at græde over hundene, efterhånden som hun fik nok at gøre med at græde over sig selv og skændes

med sin mand og broder. Skændes var i virkeligheden det eneste, de aldrig var for trætte til. Deres pirrelighed var en følge af deres elendighed, og den voksede med den, fordobledes med den og blev derved til en endnu større elendighed end selve den oprindelige elendighed. Den forunderlige tålmodighed, der på rejser som denne hjælper mænd, som slider hårdt og døjer ondt, til at blive ved med at tale godt og venligt til hinanden, var noget, disse mænd og denne kvinde ikke kendte. Deres lemmer var stive og smertede, deres muskler gjorde ondt, ja, selv deres hjerter gjorde ondt; og fordi det var således, blev deres tale skarp og hård. Onde ord var det første, de hørte, når de slog øjnene op om morgenen, og det sidste, der lød, når de lagde sig til hvile om aftenen.

Charles og Hal mundhuggedes, hver gang de blot kunne komme til for Mercedes. Hver især nærede den anskuelse, at han gjorde broderparten af arbejdet, og ingen af dem forsømte nogen sinde en lejlighed til at meddele den anden denne sin anskuelse. Undertiden tog Mercedes parti for manden, undertiden for broderen, og resultatet var den skønneste, aldrig hvilende familietvist. Det kunne begynde med en ordveksel om, hvem der skulle kløve et par pinde til ilden – et spørgsmål, der rettelig kun angik Charles og Hal – og inden der var gået ret længe, kunne så hele familien være trukket med ind i striden – fædre, mødre, onkler og tanter, fætre og kusiner og så videre, folk, der var mindst tusind mile borte, og af hvilke endog flere for længst var døde. At Hals anskuelser om kunst eller de skuespil, hans moders broder skrev, kunne have noget at gøre med, hvem af dem der skulle kløve en pind brænde, er sikkert noget, som vil gå langt over de fleste menneskers forstand, og

dog var der lige så stor sandsynlighed for, at striden ville komme til at dreje sig om dette punkt som om Charles' politiske fordomme. Og at Charles' søsters bagtaleriske tunge kunne have det mindste at gøre med det bål, der skulle tændes her midt ude på Yukon, vil være ubegribeligt for alle andre end Mercedes, der til overflod udbredte sig over dette emne og lejlighedsvis også over et par andre mindre behagelige sider ved hendes mands familie. Men så længe disse stridigheder stod på, blev hverken ilden tændt, teltet sat op eller hundene fodret.

Mercedes havde særlig grund til at klage, syntes hun, og denne grund havde sit udspring i det, at hun var kvinde. Hun var køn og mild og var alle sine dage blevet ridderligt behandlet. Men den behandling, hendes mand og broder for tiden lod hende vederfares, var alt andet end ridderlig. Hun var vant til altid at skulle hjælpes. De beklagede sig, hvorpå hun, der så det draget i tvivl, som hun anså for sit køns fornemste rettighed, gjorde dem livet uudholdeligt. Hun tog ikke mere hensyn til hundene, og fordi hun var træt og øm i sine lemmer, forlangte hun til stadighed at sidde på slæden, når de kørte. Hun var køn og mild, men hun vejede hundrede og tyve pund, og disse hundrede og tyve pund var den dråbe, der fik bægeret til at flyde over for de medtagne, forsultne dyr. Hun kørte hele dagen, til hundene sank sammen under byrden, og slæden stod stille. Charles og Hal bad hende om at stå af og gå, prøvede at tale hende til fornuft, bønfaldt hende om at gøre, som de ville, men hun bare græd og anråbte Himlen om at være vidne til deres grusomhed imod hende.

En gang tog de hende med magt bort fra slæden. De gjorde det aldrig siden. Hun kastede sig ned på jorden som et forkælet

barn og satte sig lige midt i sporet. De kørte videre, men hun rørte sig ikke af stedet. Da de havde kørt tre mil, måtte de tage tingene af slæden, køre tilbage efter hende og med magt sætte hende op i slæden igen.

Så stor var deres egen elendighed, at de blev fuldkommen ufølsomme overfor dyrenes lidelser. Hal havde en teori, som han holdt af at praktisere på andre, og det var, at man skulle hærde sig. Han havde begyndt med at prædike denne lære for sin søster og svoger, og da han ikke her havde held med sig, gav han sig til at banke den ind i dyrene med sit svøbeskaft. Ved Five Fingers slap hundeføden op, og en gammel, tandløs indianerkælling gik ind på at overlade dem et par pund frossent hestehud for den store revolver, der hidtil havde siddet i Hals bælte og holdt den store jagtkniv med selskab. Det var selvfølgelig en dårlig erstatning for føde, de fik i den hud, der var, som da den for et halvt år siden var blevet trukket af kvæghandlernes forsultne heste. Nu da den tilmed var frossen, mindede den mest om galvaniseret jern, og når hundene med stort besvær havde fået den ned i maven, tøede den op og blev til tynde læderstrimler, uden synderlig næringsværdi, og en masse korte hår, der irriterede og var fuldkommen ufordøjelige.

Under alt dette vaklede Buck, som i en uhyggelig drøm, afsted i spidsen for sit spand. Han trak, så længe han kunne, og når han ikke kunne trække længere, lod han sig falde og blev liggende, indtil pisk eller svøbeskaft tvang ham på benene igen. Al stivheden og glansen var gået af hans engang så smukke pels, og hårene hang snavsede og pjuskede til alle sider, undtagen på de steder, hvor Hals svøbeskaft havde ramt ham, og hvor de var

sammenfiltrede af størknet blod. Hans muskler var svundet ind til knudrede trevler, og han var så mager, at hvert ben i hans krop tegnede sig skarpt under den løse hud, der hang i rynker og folder af bare tomhed. Det var nok til at knuse éns hjerte, kun at Bucks hjerte ikke var af den slags, der lod sig knuse. Det havde manden i den røde sweater fået at føle.

Som det gik Buck, gik det også hans kammerater. De var nu kun syv ialt, og de lignede omtrent vandrende skeletter. I deres store elendighed var de blevet ganske ufølsomme både for rap af piskesnert og slag af svøbeskaft. Den smerte, de følte ved slagene, var mat og fjern, ganske som alt, hvad deres øjne så og deres øren hørte, forekom dem mat og fjernt. De kunne knap kaldes for levende væsener. De var simpelthen så og så mange sække ben, hvori der nu og da viste sig en svagt opblussende gnist af liv. Så snart der blev gjort holdt, faldt de om i træklinerne som døde hunde, og gnisten brændte svagere og svagere og syntes til sidst næsten helt at slukkes. Og først når Hal igen begyndte at bearbejde dem med pisk og svøbeskaft, blussede gnisten atter op, om end ganske svagt, og de rejste sig møjsommeligt og vaklede videre.

Der kom en dag, da Billy, stakkels, skikkelige Billy, faldt og ikke mere kunne rejse sig. Hal havde byttet sin revolver bort, så han tog øksen og slog Billy i hovedet, som han lå dér i træklinerne, hvorefter han skar remmene over og trak liget til side. Buck så det, hans kammerater så det, og de vidste alle, at dette ikke var ret langt borte fra nogen af dem. Den næste dag døde Koona, og der var nu kun fem tilbage: Joe, der var alt for medtaget til at være ondskabsfuld; Pike, der haltede stærkt og kun var halvt ved bevidsthed, i alt fald ikke så meget, at han

kunne skulke; Sol-leks, den énøjede Sol-leks, der stadig var sin pligt og sit arbejde tro og kun sørgede over, at han havde så få kræfter at trække med; Teek, der ikke havde rejst så mange mil den vinter og nu fik flere prygl end de andre, fordi han var friskere, og Buck, der stadig gik i spidsen for spandet, men ikke længere holdt eller forsøgte at holde disciplin og en hel del af tiden måtte føle sig usikkert for med fødderne for at finde sporet, som hans halvblinde øjne kun skimtede dunkelt og ligesom gennem en tåge.

Det var forår, og vejret var meget smukt, men det lod hverken hunde eller mennesker til at have øje for. Med hver dag, der gik, stod solen tidligere op og gik senere ned. Dagen begyndte klokken tre om morgenen, og tusmørket varede til klokken ni om aftenen. Hele den lange dag var alt et væld af blændende sollys. Vinterens spøgelsesagtige stilhed var veget for den store forårets mumlen, der varsler om, at alt i naturen er ved at vågne til nyt liv. Fra hele landet omkring dem, svangert på glæde over livet, lød denne mumlen; den lød fra hver ting, som atter fik liv og rørte sig, fra hver ting, der havde været som død og uden bevægelse de lange frostmåneder igennem. Fra fyrretræernes rod steg saften atter op i stammerne. På pile- og aspetræer spirede de unge knopper, og buske og vildvinranker iførte sig deres friske, grønne pragt. Fårekyllingerne sang om natten, og om dagen lød der en bestandig raslen, mens alt, hvad der kunne krybe og gå, søgte ud i den varme sol. Fasaner og træpikkere larmede og bankede i skovene. Egernet pludrede med sin mage, fuglene sang, og over dem kom vildfuglene i ilsom flugt flyvende fra syd og skar i kunstfærdige kiler gennem den blå luft.

Fra hver klippeskrænt lød vandløbenes rislen som en sagte musik fra usynlige kilder. Alt tøede, bøjedes og brast. Yukon stred mandeligt for at sprænge det dække af is, der holdt den bundet, og strømmen gnavede væk nede fra, mens solen gnavede bort oven fra. Isen blev brudt af lufthuller, den slog revner, der bredte sig mere og mere, og små, tynde isstumper begyndte at falde gennem disse revner i det åbne vand. Og mens alle bånd og lænker sprængtes af det varme, pulserende, nye liv, mens solen skinnede og milde vinde sukkede svagt, vaklede den lille trop, som vandringsmænd på vej til dødens lande, frem imod deres mål.

Således vaklede de da også en dag ind i John Thorntons lejr ved mundingen af White River, hundene segnefærdige, Mercedes grædende på slæden, Hal bandende som altid, men nu ikke mere til nogen nytte, og Charles med et fraværende udtryk i de lyse, svømmende øjne. Da de gjorde holdt, faldt hundene om, som ramt af et dødbringende hug. Mercedes tørrede sine øjne og så på John Thornton. Charles satte sig ned på et stort brændestykke og hvilede sig. Han satte sig langsomt, for han var så stiv, at hver bevægelse voldte ham smerte. Hal besørgede forhandlingerne. John Thornton sad og snittede på et økseskaft af birketræ. Han var næsten færdig, men han fortsatte roligt med sit arbejde, samtidig med at han hørte på Hals beretning. Når han ligefrem blev spurgt, gav han korte, fyndige råd, ellers sagde han ingenting. Han kendte slagsen, og han gav sine råd med en bestemt følelse af, at de ikke ville blive fulgt.

"De fortalte os deroppe, at bunden ville falde ud under os, og at det bedste, vi kunne gøre, var at ligge over," sagde Hal, da

Thornton rådede ham fra at vove sig ud på den rådne is. "De sagde, at vi ikke kunne nå White River, og her er vi." Der var en spottende, triumferende klang i hans stemme, da han sagde de sidste ord.

"Da var det ellers rigtigt nok, det de sagde," svarede John Thornton. "Bunden kan falde ud, når det skal være. Lykken er dårernes formynder, og ingen andre end dårer kunne have gjort det, De har gjort. Jeg siger Dem rent ud, at jeg ikke ville vove min egen sølle krop ud på den is, nej, ikke for alt det guld, der findes i Alaska."

"Så må det vel være, fordi De ikke er sådan en dåre som vi andre," snerrede Hal. "Men det er lige meget. Vi vil til Dawson og dermed basta." Han knaldede med pisken. "Nå, op med dig, Buck! Halløj, du! Op med dig! *Mush!*"

Thornton snittede stadig videre. Han vidste godt, at det var ørkesløst at stille sig mellem en dåre og hans dårskab, og for resten kunne jo også et par dårer mere eller mindre hverken gøre fra eller til i verdensordenen.

Men hundene lystrede ikke kommando og rørte sig ikke af stedet. De var for længe siden nået til det stadium, hvor der skulle prygl til for at vække dem. Ubarmhjertigt susede pisken ned over dem og ramte snart her, snart dér, som det bedst kunne falde sig. John Thornton bed tænderne sammen i vrede. Sol-leks var den første, der kom på benene. Efter ham fulgte Teek. Derefter kom Joe, klynkende af smerte. Pike gjorde sig de hæderligste anstrengelser. To gange faldt han omkuld, og først ved det tredje forsøg lykkedes det ham at vinde fodfæste. Buck forsøgte slet ikke. Han blev liggende ganske stille, hvor han var faldet. Atter og atter susede pisken ned over ham, men han

hverken klagede sig eller prøvede på at komme op. Et par gange gjorde John Thornton en bevægelse, som om han ville sige noget, men hver gang betænkte han sig og tav. Hans øjne duggedes, og da Hal stadig blev ved at piske løs på hunden, rejste han sig og gik ubeslutsomt op og ned.

Det var første gang, Buck havde svigtet, hvad der i og for sig var tilstrækkeligt til at gøre Hal aldeles rasende. Han ombyttede snerten med det sædvanlige svøbeskaft, og slag og hug, tungere end de forrige, regnede atter ned over Buck, uden at han dog var at formå til at røre sig, for i modsætning til kammeraterne havde han gjort op med sig selv, at han ikke *ville* rejse sig. Han havde en uklar forudfølelse af en eller anden truende ulykke. Han havde allerede haft denne forudfølelse, da de holdt ind mod bredden, og den var snarere blevet stærkere end svagere. Hvad enten det nu var, fordi isen, han havde under fødderne, havde været særlig tynd og rådden, eller det var af andre grunde, så var det i alt fald sikkert nok, at han vejrede noget uhyggeligt, noget frygteligt, som han havde en anelse om ville ske derude på isen, hvor hans herre ville tvinge ham til at gå. Og derfor var det, at han nægtede at rejse sig eller i det hele taget at røre sig af stedet. Så meget havde han lidt, og så medtaget var han, at han næsten ikke følte slagene. Kun var det, som om den flakkende gnist brændte svagere og svagere og til sidst var meget nær ved at slukkes. Hans legeme var så underligt følelsesløst. Han mærkede nok slagene, men kun som noget, der var meget langt borte. Han følte ingen smerte, følte overhovedet ingenting, skønt han stadig dunkelt kunne høre, hver gang svøbeskaftet ramte hans krop. Men det var nu ikke

mere hans krop, så uendelig langt borte forekom det hele ham at være.

Så pludselig lød der et uartikuleret skrig, mere som fra et vildt dyr end fra et menneske, og John Thornton sprang løs på manden, der svingede svøbeskaftet. Hal var fuldstændig uforberedt på dette angreb og blev slynget tilbage, som ramt af en omstyrtende træstamme. Mercedes skreg. Charles så åndsfraværende til og tørrede sine rindende øjne. I øvrigt var han alt for stiv til at prøve på at rejse sig.

John Thornton bøjede sig ned over Buck, dirrende af undertrykt vrede og så oprørt, at han længe ikke kunne sige et ord.

"Hvis De slår den hund én gang til, så dræber jeg Dem," fik han endelig fremstammet med halvkvalt stemme.

"Det er min hund," svarede Hal, der nu igen havde nærmet sig. "Af vejen med Dem, eller jeg skal lære Dem," fortsatte han, mens han tørrede blodet af munden. "Jeg vil til Dawson."

Thornton stod mellem ham og Buck og gjorde ikke mine til at flytte sig. Hal trak sin lange jagtkniv, og Mercedes udstødte et skrig. Hun både græd og lo på én gang og var åbenbart fuldstændig hysterisk og ude af sig selv. Thornton slog Hal over knoerne med sit økseskaft, så kniven faldt til jorden. Han slog ham igen over knoerne, da han forsøgte at tage den op. Derefter bukkede han sig ned, tog kniven op og skar med et rask snit Bucks trækliner over.

Hal havde ikke mange kræfter tilbage. Desuden havde han mere end nok at gøre med at passe på søsteren, mens Buck på den anden side var alt for medtaget til at kunne være til videre nytte. Et par minutter efter kørte de ud fra bredden og ned ad

floden. Buck hørte dem køre og løftede hovedet for at se efter dem. Pike førte an, Sol-leks var nærmest slædestavnen, og i midten gik Joe og Teek. De haltede og kunne næsten ikke holde sig på benene. Mercedes sad som sædvanlig på den tungt lastede slæde. Hal styrede, og Charles, der hvert øjeblik snublede af træthed, udgjorde bagtroppen.

Mens Buck lå og så efter de bortdragende, knælede Thornton ned ved siden af ham og gav sig, så lempeligt han kunne med sine hårde hænder, til at undersøge, om der var noget benbrud at opdage. Da han var kommet til det resultat, at det hele, bortset fra den forfærdelige magerhed og afkræftelse, indskrænkede sig til en del sår og hudafskrabninger, var slæden allerede en halv mil borte. Hund og mand fulgte den med øjnene, mens den langsomt kravlede hen over isen. Pludselig så de den bageste ende gå ned i et hjulspor, og styrestangen, som Hal klyngede sig til, stikke lige op i vejret. De hørte Mercedes skrige, og de så Charles vende om og gøre et par skridt tilbage, da i det samme en hel isflage gik løs, og hunde og mennesker forsvandt i dybet. Et gabende hul var alt, hvad der var at se. Bunden var faldet ud under dem.

John Thornton og Buck så på hinanden.

"Stakkels djævel!" sagde John Thornton, og Buck slikkede hans hånd.

6. Kærlighedens magt

Da John Thornton i december det foregående år fik koldbrand i fødderne, havde hans kammerater gjort det så hyggeligt for ham, som de kunne, og var derefter rejst videre til Dawson, mens han blev tilbage for at komme sig. Dengang han befriede Buck fra Hals mishandlinger, haltede han endnu let, men da vejret blev ved med at være mildt, forvandt han snart selv denne sidste svage mindelse af sin sygdom.

Og her ved bredden af floden lå nu Buck, de lange forårsdage igennem, og kom langsomt til kræfter igen, uden andet at bestille end at se på strømmen, der gled forbi, eller at lytte til fuglenes sang og naturens summen. At hvile er herligt, når man har rejst tre tusind mil, og Buck nød hvilen i fulde drag. Hans sår lægedes, hans muskler blev atter runde og faste, og knoglerne dækkedes på ny af kød. Nægtes kan det ikke, at han blev ikke så lidt doven i de dage, men for den sags skyld drev de jo allesammen – Buck, John Thornton, Skeet og Nig – som de lå her og ventede på tømmerflåden, der skulle føre dem op til Dawson. Skeet var en lille irsk setter og havde straks gjort sig gode venner med den halvdøde Buck, der, svag som han var, ikke havde været i stand til at vise hendes første tilnærmelser tilbage. Hun havde den evne til at behandle sår, som visse hunde har, og ligesom en kat vasker sine killinger, således vaskede og rensede hun de ømme steder på Bucks krop. Regelmæssigt hver morgen, når han var færdig med sin frokost, forrettede hun sit selvpålagte hverv, indtil han kom til at længes akkurat lige så meget efter hendes behandling som efter John

Thorntons. Nig, der ligeledes var meget venlig, selv om han ikke i den grad stillede sine følelser til skue, var en vældig, sort hund, halvt blodhund og halvt jagthund, med leende øjne og et aldrig svigtende humør.

Til Bucks forbavselse lod de to hunde ikke til i mindste måde at være skinsyge på ham. Det var, som om også de havde noget af John Thorntons hjertensgode rummelige sindelag. Efterhånden som Buck blev stærkere, lokkede de ham til at lege med sig – alle slags latterlige lege, som ikke engang John Thornton kunne lade være med at tage del i; og på den måde legede Buck sig igennem en rekonvalescensperiode og tilbage til nyt liv. For første gang i sit liv følte han kærlighed, virkelig lidenskabelig kærlighed. Noget lignende havde han aldrig følt i den solbeskinnede Santa Clara Valley dér langt nede mod syd. Hans forhold til dommerens sønner, som han havde ledsaget på spadsere- og jagtture, havde været en slags kompagniskab med gensidige forpligtelser og fordele, hans forhold til dommerens sønnesønner et højtideligt formynderskab og til dommeren selv et stateligt, værdigt venskab. Men kærlighed, den kærlighed, der er som en brændende feber, der grænser til tilbedelse, til vanvid, den havde først John Thornton formået at kalde til live i ham.

Denne mand havde frelst hans liv. Det var selvfølgelig noget, men bortset fra det var han også idealet af en herre. Andre mennesker drog omsorg for deres hundes velfærd af pligtfølelse, eller fordi de så deres fordel ved det; han drog omsorg for sine, som om de havde været hans egne børn, fordi han ikke kunne andet. Men han så videre endnu. Han glemte aldrig at give dem en venlig hilsen eller et opmuntrende ord, og

det at sætte sig ned og få en rigtig lang "sludder" med dem var til lige så stor fornøjelse for ham selv som for dem. Han havde sin egen måde at kærtegne dem på. Således havde han for skik at tage Bucks hoved hårdt mellem begge sine hænder, lægge sit eget hoved ind mod Bucks og ryste ham frem og tilbage, mens han hele tiden kaldte ham for alt det værste, der var til, navne, som dog i Bucks øren lød som lutter kærlige navne. Buck vidste ikke noget bedre end denne barske omfavnelse og den mumlende lyd af eder og forbandelser, og hver gang John Thornton rystede ham, var det, som om hjertet skulle rystes ud af livet på ham af henrykkelse. Og når han så slap fri, sprang han gerne op og stillede sig foran sin herre med leende mund, et veltalende udtryk i øjnene og struben dirrende af uudtalte lyde, indtil John Thornton kunne udbryde med ærefrygt i stemmen: "Du gode Gud, dyret kan jo næsten tale!"

Men også Buck havde en egen voldsom, tilsyneladende ret ubehagelig måde at udtrykke sin kærlighed på. Det skete ikke sjældent, at han tog John Thorntons hånd i munden og bed til, så der længe sad mærker af hans tænder. Dog, ligesom Buck opfattede mandens eder og forbandelser som kærlige navne, således forstod manden, at dette fingerede bid var ment som et kærtegn.

For størstedelen ytrede Bucks kærlighed sig imidlertid som stum tilbedelse. Skønt han var ved at gå ud af sit gode skind af henrykkelse, når Thornton rørte ved ham eller talte til ham, søgte han aldrig selv disse kærtegn. I modsætning til Skeet, der havde for skik at lægge hovedet ind mod Thorntons hånd og blive ved at puffe og støde, til han forbarmede sig over hende, eller Nig, der kom gravitetisk vandrende og lagde sit store

hoved i Thorntons skød, kunne Buck, som sagt, lade sig nøje med at tilbede på afstand. Han kunne ligge i timevis for John Thorntons fødder og se ham ind i ansigtet, studere det og med spændt opmærksomhed følge hvert skiftende udtryk, hver bevægelse, hver forandring i hans træk. Eller han kunne til andre tider ligge noget længere borte, til siden eller bagved, og med øjnene følge omridset af hans skikkelse og de bevægelser, han lejlighedsvis gjorde. Og så inderlig var den forståelse, der herskede mellem de to, at Bucks blik ofte kunne være stærkt nok til at få John Thornton til at vende hovedet og gengælde hans blik, uden at sige noget, men med et udtryk, der tydeligere end ord sagde, at hans hjerte var hos Buck som dennes hos ham.

I lang tid efter at Buck var kommet til Thornton, holdt han ikke af at slippe denne af syne. Fra det øjeblik, han forlod teltet, til han kom ind igen, fulgte Buck troligt i hælene på ham. De skiftende herrer, han havde haft, siden han kom til de arktiske egne, havde gjort ham angst for, at man her overhovedet ikke kunne beholde en herre længere tid ad gangen. Han var bange for, at Thornton skulle glide ud af hans tilværelse som Perrault og François og alle de andre. Selv om natten i drømme kunne han plages af denne frygt. Når det skete, rystede han gerne søvnen af sig og krøb i den kølige natteluft hen til teltets åbning, hvor han blev stående en stund og lyttede til sin herres taktfaste åndedræt.

Men til trods for denne store kærlighed, han nærede til John Thornton, en følelse, der tydede på, at civilisationen ikke helt havde ophørt at øve sin mildnende indflydelse over ham, blev det drag af vildskab, som Nordlandet havde kaldt til live i ham,

ved at være lige stærkt og levende. Trofasthed og hengivenhed, egenskaber, der var blevet til under hjemmets skærmende tag og ved en varmende ild, var vel til stede i ham; men ved siden af havde han også bevaret hele racens oprindelige vildskab og snuhed. Han var snarere en af skovens vilde skabninger, der var kommet løbende ind for at sidde ved John Thorntons ild, end en hund fra det varme Syden, med forfædre, som mange generationer igennem havde henlevet deres liv i civiliserede forhold. Fordi han elskede denne mand så højt, som han gjorde, kunne han ikke stjæle fra ham; men når det gjaldt om at stjæle fra andre mænd i andre lejre, tøvede han ikke et øjeblik, mens den snedighed, han forøvede sine tyverier med, satte ham i stand til at undgå opdagelse.

Hans hoved og krop bar mærker af talrige hundes tænder, og han kæmpede med så stor lidenskab som nogen sinde, kun at han nu var langt mere snu og skarpsindig. Skeet og Nig var alt for godmodige til, at han kunne komme i klammeri med dem, og desuden tilhørte de jo også John Thornton; men enhver fremmed hund, ligegyldigt af hvad race og hvor tapper den var, måtte enten finde sig i at anerkende Bucks overhøjhed eller inden ret længe gøre den opdagelse, at det var en kamp på liv og død, og at den stod overfor en frygtelig modstander. Og Buck var uden barmhjertighed. Han havde én gang for alle tilegnet sig den lære, at svøbe og tand er lov, og han lod aldrig en lejlighed gå ubenyttet hen eller trak sig tilbage fra en fjende, som han havde gjort det første skridt til at sende over i en anden tilværelse. Han havde haft gode læremestre, Spitz og alle de værste slagsbrødre indenfor politi- og posthundene, og han vidste, at der ingen middelvej gaves. Man måtte være herre eller

se de andre være herrer, og det at vise barmhjertighed var bare svaghed. Barmhjertighed eksisterede slet ikke i urtilværelsen. Det var en fejlagtig fortolkning af ordet frygt, og den slags fejltagelser førte døden i sit skjold. Dræbe eller lade sig dræbe, fortære eller lade sig fortære, således lød loven; og denne befaling, der kom til ham fra tidens dyb, adlød han.

Han var ældre end de år, han havde levet, ældre end de dage, han havde draget ånde. Han forbandt fortiden med nutiden, og evigheden bagved ham var som en mægtig rytme, der med sine pulsslag beherskede hans bevægelser, som den beherskede flod og ebbe og årets tider. Som han sad dér ved John Thorntons ild, var han blot en hund med et vældigt bryst, hvide tænder og en langhåret pels, men bagved ham var der en hel skyggeverden af andre hunde, hunde af enhver art, halvulve og vilde ulve, der trængte på og skubbede sig frem, nød lugten af det kød, han fortærede, tørstede efter det vand, han drak, vejrede med ham, lyttede med ham, forklarede ham naturens mange lyde, beherskede hans stemninger og ledte ham til handling, lagde sig til at sove med ham, når han søgte hvile, drømte med ham og bagved ham, indtil de vævede sig ind i hans drømme og blev til ét med dem.

Så stærkt vinkede disse skygger, at menneskeslægtens krav med hver dag kom til at stå ham fjernere og fjernere. Dybt inde i skoven kaldte en stemme på ham, og så ofte som han hørte denne kaldende stemme, der gennembævede og lokkede ham, med hemmelighedsfuld, dragende magt, følte han sig fristet til for bestandig at forlade ilden og den nedtrampede jord omkring den og styrte ind i skoven, dybere, stadig dybere, han vidste ikke selv hvor og hvorfor, så længe den kaldende stemme

lød kraftigt og myndigt, dér dybt inde i skoven. Men hver gang han så var nået til de bløde skovstier, hvor ingen fod havde trådt, og til de grønne, skyggende træer, drog kærligheden til John Thornton ham bestandig tilbage til ilden.

Det var Thornton alene, der holdt ham fast. Hele resten af menneskeheden var ganske uden betydning. Tilfældige besøgende kunne rose ham og kæle for ham, men deres venlighed havde ingen indvirkning på ham, og når de blev alt for elskværdige, rejste han sig i reglen og gik sin vej. Da Thorntons kammerater, Hans og Pete, kom med den længselsfuldt ventede tømmerflåde, lod Buck i begyndelsen, som om de slet ikke eksisterede, og da det endelig gik op for ham, at de stod Thornton så nær, som de gjorde, vænnede han sig ganske vist til lige at tåle dem, men heller ikke mere. Småtjenester og venlighed, som de viste ham, tog han således imod, som om det var ham, der gjorde dem en tjeneste, og ikke omvendt. Hans og Pete var af samme type som Thornton, store, kraftige mænd, der holdt sig til jorden og kun beskæftigede sig med livets simpleste spørgsmål, men de havde et klart syn på, hvad der mødte dem på deres vej, og før de svingede op foran savmøllen i Dawson, forstod de til fulde Buck og hans måde at tage tingene på og havde opgivet enhver tanke om nogen sinde at komme til at stå på samme fortrolige fod med ham som med Skeet og Nig.

Derimod var det, som om hans kærlighed til Thornton voksede og voksede. På deres sommervandringer var han den eneste, der overhovedet kunne få Buck til at bære en eller anden byrde. Intet var for svært for Buck, når Thornton forlangte det. En dag, da de var på vej til Tananas kilder – de havde solgt

tømmerflåden i Dawson og købt proviant for pengene – sad mænd og hunde på toppen af en klippe, der gik stejlt ned mod klippebunden, tre hundrede fod under dem. John Thornton sad nærmest skrænten med Buck tæt op til sig. En pludselig indskydelse greb ham, og uden at tænke nærmere over følgerne henledte han Hans' og Petes opmærksomhed på det eksperiment, han havde for. "Spring, Buck!" kommanderede han og gjorde en bevægelse med armen ud over det gabende svælg. I næste øjeblik stod han og brødes med Buck på klippens yderste rand, mens Hans og Pete trak i dem bag fra og fik dem halet i sikkerhed.

"Det er ligefrem uhyggeligt," sagde Pete, da det var forbi, og de var begyndt at trække vejret lettere.

Thornton rystede på hovedet. "Nej, det er storartet, men det er også forfærdeligt. Ved I hvad, sommetider kan det næsten gøre mig helt bange."

"Ja, jeg misunder ikke den mand, der prøver at lægge hånd på dig, når *han* er i nærheden," erklærede Pete med overbevisning og gav et lille nik i retning af Buck.

"Nej, det ved Gud!" lagde Hans til. "Det gør jeg heller ikke."

Det var i Circle City, endnu inden året var omme, at Petes anelse gik i opfyldelse. "Sorte" Burton, en ubehagelig, ondskabsfuld person, havde yppet kiv med en ny mand, og John Thornton lagde sig imellem. Buck lå som sædvanlig i en krog med hovedet på forpoterne og fulgte spændt enhver af sin herres bevægelser. Uden med ord at tilkendegive sin hensigt langede Burton ud og ramte Thornton i brystet, så at han måtte gribe fat i rækværket om skænken for ikke at falde.

Tilskuerne hørte noget, der hverken var en gøen eller et hyl, men nærmest kunne betegnes som en brølen, og de så Buck rejse sig fra gulvet, hvor han lå, og springe løs på Burton, åbenbart i den hensigt at gribe ham i struben. Manden frelste sit liv ved rent instinktmæssigt at værge for sig med armene, men han blev kastet baglæns om på gulvet med Buck ovenpå. Buck, der havde hugget tænderne i armen på ham, slap sit tag og forsøgte igen at få fat i struben. Denne gang lykkedes det kun delvis manden at afparere angrebet, og han fik struben flænget. Der kom en læge til, som standsede blodet, og hele tiden, mens han var beskæftiget med dette, luskede Buck op og ned, knurrede og brummede og forsøgte den ene gang efter den anden at fare løs på den sårede, som han dog hver gang blev drevet tilbage fra af en hel fylking fjendtlige svøber. Der blev på stedet nedsat en "guldgraverjury", som erklærede, at hunden havde haft tilstrækkelig grund til sit angreb, og Buck blev frikendt. Men hans berømmelse var sikret, og fra den dag gik der rygter om ham fra lejr til lejr, hele Alaska igennem.

Det følgende efterår frelste han igen John Thorntons liv, om end på en noget anden måde. De tre kammerater var netop i færd med at stage en lang, smal båd ned ad den svære strøm i Forty Mile Creek. Hans og Pete gik inde på bredden og bremsede med et tyndt manillareb, som de flyttede fra træ til træ. Thornton sad ude i båden og råbte sine ordrer ind til land, mens han samtidig med en lang stang hjalp til at styre båden ned ad strømmen. Buck derimod gik inde på land, ængstelig og bekymret, holdt sig hele tiden på højde med båden og slap ikke et eneste øjeblik sin herre af syne.

På et særlig slemt sted, hvor en flad klipperevle, kun halvt overskyllet af vand, sprang frem i floden, kastede Hans rebet ud, og mens Thornton stagede båden ud i strømmen, løb Hans langs bredden med tovenden i hånden for at bremse båden, så snart den havde klaret klipperevlen. Den kom forbi og gik derefter i fuld fart ned ad den rivende strøm, da Hans lige med ét stoppede den med rebet og stoppede den for brat. Båden krængede og blev trukket ind til bredden med bunden i vejret, og Thornton, der blev kastet på hovedet ud af den, førtes videre med strømmen, ned til det værste stykke på hele strækningen, som ingen, selv den dygtigste svømmer, kunne gøre sig håb om at slippe fra med livet.

Buck var sprunget i vandet i samme nu, som båden kæntrede, og omtrent tre hundrede meter nede, i en rasende strømhvirvel, lykkedes det ham at indhente Thornton. Da han mærkede, at denne havde fat i hans hale, vendte han om og holdt ind til bredden. Han svømmede med opbydelsen af hele sin sjældne styrke, og dog formåede han ikke at gøre synderlig fart ind mod kysten. Nedenfor lød en skæbnesvanger brølen, der forkyndte, at de med foruroligende hastighed nærmede sig det frygtelige sted, hvor den rasende strøm blev endnu mere rasende, og hvor klippespidserne stak op gennem vandet som tænderne i en kæmpemæssig kam, rev det i stumper og stykker og piskede det til skum. Ved begyndelsen til det sidste stejle fald var sugningen så voldsom, at Thornton indså umuligheden af at nå ind til kysten. Han skurede hen over en klippe, stødte sig til blods på en anden og slog mod en tredje med en kraft, som skulle han knuses på stedet. Han greb med begge hænder

om den glatte top, gav slip på Buck og råbte så højt, at det kunne høres over vandets brølen: "Gå, Buck, gå!"

Buck kunne ikke holde igen og førtes videre af strømmen, kæmpende som en rasende, men ude af stand til at komme tilbage. Da han hørte Thornton gentage sin befaling, hævede han sig halvt op af vandet, med hovedet bagover som for at få et sidste glimt at se af sin herre, hvorpå han lydigt vendte om og svømmede ind mod bredden. Denne gang lykkedes det ham, og han blev halet i land af Pete og Hans, ligesom han var nået til det punkt, hvor det ikke mere var muligt at svømme, og hvor undergangen ville have været ham vis.

De vidste, at det kun var et spørgsmål om minutter, hvor længe en mand, midt ude i den rivende strøm, kunne holde sig fast til en glat, våd klippe, og de løb, så hurtigt de kunne, op ad flodbredden, til et sted, et godt stykke over, hvor John Thornton hang og klamrede sig fast til klippen. De gjorde den line, de havde brugt til at bremse båden med, fast om Bucks hals og skuldre, således at den hverken kunne kvæle ham eller hindre hans bevægelser, og derefter kastede de ham ud i strømmen. Han gjorde en vældig kraftanstrengelse, men kom ikke tilstrækkelig langt ud. Da han opdagede sin fejltagelse, var det for sent, og han så Thornton på højde med sig, kun nogle få tag borte, mens han selv hjælpeløs førtes forbi.

Hans bremsede resolut med rebet, som om Buck kunne have været en båd. Ved denne stramning af rebet blev Buck tvunget ned under vandfladen, og under vandfladen blev han, til hans legeme slog mod bredden, og han blev halet op. Han var halvdød, og Hans og Pete kastede sig over ham, fik vandet ud af ham og bankede ham, til han atter begyndte at trække vejret.

Han forsøgte at rejse sig, men kunne ikke stå på benene og faldt. De kunne høre Thornton råbe, og skønt hans stemme var så svag, at de ikke kunne skelne ordene, vidste de dog, at han var i den yderste nød. Lyden af den elskede herres stemme virkede på Buck som et elektrisk stød. Han sprang op og løb foran de to mænd langs kysten hen til det sted, hvor han sidste gang var gået ud.

Igen blev rebet gjort fast, igen kom han i vandet og svømmede til, og denne gang lykkedes det ham at komme midt ud i strømmen. Han havde én gang gjort en forkert beregning, og der var ingen fare for, at han anden gang skulle gøre sig skyldig i samme fejl. Hans firede på rebet og sørgede for, at det ikke strammede, og Pete gik ved siden af og hjalp til, at det ikke skulle komme i urede. Buck blev ved at svømme, til han var på højde med Thornton, så vendte han om og holdt med en fart som et eksprestog ned imod denne. Thornton så ham komme, og da de to legemer med fuld kraft tørnede mod hinanden, rakte han begge hænderne ud og slyngede dem om den lodne hals. Hans bremsede med rebet, og Buck og Thornton blev tvunget ned under vandfladen. Halvkvalte, ude af stand til at trække vejret, slæbtes de, snart den ene øverst, snart den anden, hen over den takkede bund, slog mod klipper og fremspringende træstammer og blev til sidst halet i land.

Hans og Pete lagde Thornton på maven over en stump drivtømmer og bevægede ham kraftigt op og ned, til han kom til sig selv igen. Hans første blik gjaldt Buck, der lå tilsyneladende livløs, mens Nig stod og hylede ved siden af ham, og Skeet slikkede det våde hoved og de lukkede øjne. De fik imidlertid også snart ham bragt til bevidsthed, hvorpå

Thornton, der selv var frygtelig forslået, undersøgte ham omhyggeligt fra øverst til nederst og opdagede, at han havde brækket tre ribben.

"Det kan ikke være anderledes," erklærede han, "vi må slå lejr her." Og de slog lejr og blev dér, til Bucks ribben voksede sammen, og han var i stand til at rejse videre.

Samme vinter i Dawson udførte Buck en anden bedrift, der måske ikke var fuldt så heroisk, men som alligevel bragte hans ry, hele Alaska over, mange grader i vejret. Denne bedrift kom de tre mænd særlig tilpas, fordi de derved blev sat i stand til at skaffe sig det nødvendige til en tur, de længe havde ønsket at gøre ind til det jomfruelige Østen, hvor hidtil ingen guldgravere havde vist sig. Anledningen dertil var en samtale i værtshuset *Eldorado*. Mændene havde siddet og pralet af deres hunde, og på grund af Bucks berømmelse var der blevet stiklet en del til ham, hvorfor da også Thornton havde følt sig kaldet til at forsvare sin yndling. Pludselig erklærede en mand, at hans hunde kunne sætte en slæde i gang med fem hundrede pund og gå så og så mange meter med den; en anden sagde, at hans hunde kunne gøre det samme med seks hundrede pund, og en tredje, at hans kunne tage syv hundrede.

"Å pyt!" sagde John Thornton. "Buck kan sætte en slæde i gang med tusind pund."

"Og tage slæden løs og gå hundrede meter med den?" spurgte Mathewson, en Bonanza-konge [Note 1)] og den største skryder i miles omkreds.

"Og tage den løs og gå hundrede meter med den!" sagde John Thornton koldblodigt.

"Ja," sagde Mathewson, langsomt og med stærkt eftertryk, så at alle kunne høre det, "da har jeg tusind dollars, der siger, at han ikke kan. Her er det!" Og med disse ord smed han en pose guldstøv, omtrent på størrelse med en lille spegepølse, på disken foran Thornton.

Der var et øjeblik ganske stille. Hvis Thornton havde pralet, så var han i alt fald nu blevet taget på ordet. Han kunne føle, hvorledes en varm rødme gød sig over hans ansigt. Hans tunge havde spillet ham et slemt puds. Han vidste ikke, om Buck virkelig kunne tage tusind pund.

Et halvt ton! Der var noget så urimeligt ved denne tanke, at den ligefrem forfærdede ham. Han havde stor tro til Bucks kræfter og havde tit tænkt på, at han vist godt kunne gøre noget lignende. Men han havde aldrig således som nu stået overfor spørgsmålet om, hvorvidt det virkelig var muligt eller ej, mens en halv snes mænd sad med blikket rettet imod ham, tavse og forventningsfulde. Desuden havde han ikke tusind dollars og Hans og Pete lige så lidt.

"Jeg har en slæde stående udenfor med tyve halvtreds punds sække mel," gik Mathewson videre med brutal ligefremhed, "så det skal De ikke lade Dem afholde af."

Thornton svarede ikke. Han vidste ikke, hvad han skulle sige. Han så fra den ene til den anden med et fraværende udtryk i ansigtet, som en mand, der har tabt evnen til at tænke og nu søger efter noget, der kan hjælpe ham til at tage den tabte tråd op igen. Pludselig fik han øje på Jim O'Brien, en Mastodon-konge og en gammel kammerat. Synet af ham rev Thornton ud af hans midlertidige sløvhedstilstand og tilskyndede ham til at

gøre noget, som han under andre forhold aldrig ville have drømt om at indlade sig på.

"Kan du låne mig et tusind?" spurgte han næsten hviskende.

"Det kan jeg," svarede O'Brien og smed en velfyldt pose på disken ved siden af Mathewsons. "Skønt, det må jeg sige, John, jeg har ikke megen tro til, at dyret kan gøre det."

Et øjeblik efter var der ikke et menneske i *Eldorado*. Alle var ude for at se, hvorledes denne prøve ville spænde af. Spillebordene stod tomme, og fra butikkerne kom folk løbende i store skarer. Snart var slæden indhegnet i en hel mur af mænd i skindtøj og store bælgvanter, og man var allerede så småt begyndt at indgå væddemål. Mathewsons slæde med de tusind pund havde stået dér et par timer, og i den voldsomme kulde – det var tres grader under nulpunktet – var slædemederne frosset fast i den hårdt trampede sne. Man holdt to mod én på, at Buck ikke kunne rokke slæden af stedet. Så opstod der en ordstrid om, hvorvidt "tage løs" skulle forstås bogstaveligt. O'Brien hævdede, at Thornton havde ret til at banke slædemederne løse, således at Buck kun behøvede at tage slæden løs, når den stod fuldstændig stille. Mathewson påstod derimod, at meningen med at "tage løs" var, at hunden skulle få de fastfrosne slædemeder klar af sneen. Flertallet af de mænd, der havde været til stede, da væddemålet blev indgået, holdt med Mathewson, hvorpå odds gik op til tre mod én mod Buck.

Der var ingen, som holdt imod. Ikke én troede på, at han virkelig kunne gøre det. Thornton var halvt mod sin vilje blevet tvunget ind på dette væddemål. Han havde hele tiden haft sine tvivl, og nu da han så slæden stå dér, med det sædvanlige forspand på ti hunde, som lå sammenkrøbet i sneen foran den,

forekom det hele ham mere umuligt end nogen sinde. Mathewson derimod var strålende.

"Tre mod én!" råbte han. "Jeg vil holde et tusind til på det tal. Hvad siger De, Thornton?"

Thorntons tvivl stod tydeligt at læse i hans ansigt, men på den anden side var hans kamplyst vakt – den kamplyst, der hæver sig over hensyn som, hvorvidt en ting er mulig eller ej, og er døv for alt andet end det råb, der kalder til strid. Han rådførte sig med Hans og Pete. Deres sække var slunkne, og alt, hvad de tre kammerater kunne skrabe sammen, var seks hundrede dollars. De havde ikke haft lykken med sig, og denne sum udgjorde hele deres formue. Ikke desto mindre holdt de dem uden tøven mod Mathewsons seks hundrede.

De ti hunde blev spændt fra og Buck med sit eget seletøj anbragt foran slæden. Der lød en beundrende mumlen ved synet af det pragtfulde dyr. Han var i udmærket stand, uden den mindste smule overflødigt kød, og de hundrede og halvtreds pund, han vejede, var lige så mange pund fasthed og kraft. Hans lodne pels skinnede med silkeglans, og skønt han endnu var i hvile, kunne man tydeligt se de lange hår omkring halsen og ned ad ryggen løfte sig for hver bevægelse, han gjorde, som om hvert enkelt hår var levende og længtes efter at være med. Det svære bryst og de tunge forben stod i udmærket forhold til den øvrige del af kroppen, hvor musklerne viste sig i faste bundter under huden. Folk følte på musklerne og erklærede, at de var så hårde som stål, og odds gik ned til to mod én.

"For pokker!" stammede en Skookum Bench-konge – som de to andre medlemmer af det sidste dynasti. "For pokker, jeg

byder Dem otte hundrede før prøven, otte hundrede som han står dér."

Thornton rystede på hovedet og trådte hen ved siden af Buck. "Dér må De ikke stå," erklærede Mathewson. "Ærligt spil og god plads."

Al samtale var nu forstummet, og selv de stadig tilbagevendende bud: "To mod én! To mod én!" vandt ingen genklang i forsamlingen. Alle var på det rene med, at Buck var et herligt dyr, men tyve halvtreds punds sække forekom dem dog lidt for drabeligt til, at de skulle føle sig særligt fristede til at løse op for pengepungen.

Thornton lagde sig på knæ ved siden af Buck. Han tog hans hoved mellem begge hænder og lagde sin kind ind imod hans. Han rystede ham ikke spøgende frem og tilbage, som han plejede, mumlede heller ikke med sagte stemme de sædvanlige eder og forbandelser, men hviskede ham ind i øret: "Såfremt du elsker mig, Buck, såfremt du elsker mig." Buck peb af undertrykt iver.

Mængden så nysgerrigt til. Der var virkelig noget mystisk over det hele. Det så ud som en besværgelse. Idet Thornton rejste sig, greb Buck hans hånd med bælgvanten mellem sine tænder, pressede godt til og slap den så langsomt, som halvt mod sin vilje. Det var hans svar, givet ikke i ord, men i kærlighed.

"Så, Buck!" sagde han.

Buck strakte træklinerne og slappede dem derpå igen et par tommer. Det var sådan, han havde lært at bære sig ad.

"*Gee!*" Thorntons stemme lød underlig skarp gennem den dybe, forventningsfulde stilhed.

Buck svingede til højre, stoppede så op med en hurtig bevægelse, der strakte træklinerne og med et pludseligt ryk standsede hans hundrede og halvtreds pund. Sækkene på slæden rystede, og under slædemederne lød der en sprød knitren.

"*Haw!*" kommanderede Thornton.

Buck gentog manøvren denne gang til venstre. Den knitrende lyd blev til en knagen, idet slæden gjorde en drejning, og slædemederne gled ud og med en skurrende lyd flyttede sig et par tommer til siden. Slæden var taget løs. Folk stod med tilbageholdt åndedræt, fuldstændig uvidende om, at de gjorde det.

"Nu *mush!*"

Thornton smældede dette kommandeord ud, kort og skarpt som et geværskud. Buck kastede sig med et voldsomt sæt forover, så at træklinerne atter straktes. Al den kraft, han rådede over, var sammentrængt i denne ene vældige anstrengelse. Hans muskler vred og vendte sig som levende væsener og dannede hele knuder under den silkeagtige pels, det brede bryst var tæt ved jorden, hovedet bøjet fremover, og fødderne flyttede sig i rasende fart, mens de skarpe kløer satte ridse ved ridse i den hårdt trampede sne. Slæden svingede frem og tilbage, og sækkene rystede. Den var nu halvt i gang. Buck gled på den ene fod, og der lød en lydelig stønnen fra en af mændene. Så bevægede slæden sig fremover, tilsyneladende med små, hurtigt på hinanden følgende ryk, men i virkeligheden således, at den aldrig stod helt stille … en halv tomme … en hel tomme … to tommer. Rykkene tog synligt af, og

efterhånden som slæden kom i fart, hørte de næsten helt op, indtil den til sidst bevægede sig ganske støt og jævnt fremover.

Tilskuerne snappede efter vejret og begyndte så igen at ånde uden at vide, at deres åndedræt for et øjeblik var standset. Thornton løb bagefter slæden og opmuntrede Buck med små, venlige tilråb. Afstanden var målt af, og for enden af de hundrede meter var der anbragt en bunke brænde. Da Buck nærmede sig den, begyndte hurraråbene allerede at lyde, og de steg til en sand brølen, da han passerede og på et kommandoord fra Thornton gjorde holdt. Alle var ude af sig selv, om det så var Mathewson tog han del i den almindelige jubel. Huer og vanter kastedes op i luften. Venner og fjender trykkede hinandens hænder, og det ligefrem summede om ørerne med usammenhængende, begejstrede udråb.

Thornton havde igen lagt sig på knæ ved siden af Buck. Hoved hvilede mod hoved, og han rystede ham frem og tilbage. De, som kom ilende til, hørte ham bande Buck, bande ham længe og ivrigt, men med blød og kærtegnende stemme.

"For pokker!" stammede Skookum Bench-kongen, han kunne næsten ikke få ordene frem af bare iver. "For pokker, jeg giver Dem tusind dollars for ham, ét tusind dollars – tolv hundrede dollars!"

Thornton rejste sig. Tårerne strømmede ned ad hans kinder, og han gjorde intet forsøg på at skjule dem.

"Nej," sagde han til Skookum Bench-kongen, "nej og atter nej. Gå De Fanden i vold med Deres tolv hundrede. Det er alt, hvad jeg kan sige."

Buck greb Thorntons hånd mellem sine tænder, og Thornton rystede ham længe frem og tilbage. Som drevet af en fælles

indskydelse trak tilskuerne sig tilbage i ærbødig afstand, og der var ingen, som igen var taktløs nok til at forstyrre de to.

Note 1:

Bonanza-konge: Titlen "konge" blev tildelt guldgravere, der havde et "claim", der var rigt på guld. En "Bonanza-konge" havde således et rigt "claim" ved Bonanza Creek. *Udg. anm.*

7. Røsten lyder

Ved de seksten hundrede dollars, som Buck i løbet af fem minutter havde tjent, blev hans herre sat i stand til at betale forskellig gammel gæld, hvorefter han sammen med sine kammerater rejste ud for at lede efter en forsvunden mine. Om denne mine fortaltes der en mængde historier, nogle næsten lige så gamle som landet selv. Mange mennesker havde søgt efter den, men få havde fundet den, og flere var slet ikke vendt tilbage fra deres søgen. Denne forsvundne mines historie var nedsænket i tragedie og indhyllet i mystik. Ingen vidste, hvem den første mand havde været. De ældste traditioner standsede, før de nåede tilbage til ham. Der havde også fra begyndelsen været en gammel, faldefærdig hytte. Folk havde i deres dødsstund svoret på, at de havde set denne hytte og denne mine, hvis beliggenhed den markerede, og de havde bekræftet deres vidnesbyrd ved at fremvise guldklumper, der var af en hel anden art end det guld, man hidtil havde fundet i de kendte miner.

Men intet levende væsen havde opnået at plyndre dette skatkammer, og de døde var døde, hvorfor også John Thornton og Pete og Hans, da de med Buck og en fem-seks andre hunde begav sig af sted mod øst, vovede sig ud på ukendte veje, hvor mænd og hunde lige så gode som de intet havde formået at udrette. De kørte først med slæde halvfjerds mil op ad Yukon, svingede derefter til venstre ned ad Stewart River, gik over Mayo og McQuestion og blev ved, til Stewart River selv var

svundet ind til et lille, beskedent vandløb, som snoede sig frem mellem de høje klippespidser, der udgjorde landets rygrad.

John Thornton forlangte ikke meget, hverken af mennesker eller naturen. Han var ikke bange for ensomheden. Med en håndfuld salt og en riffel kunne han uforfærdet drage ud i det ødeste øde og vandre rundt, hvor han fandt for godt, og så længe han fandt for godt. Da han ikke havde hastværk, jagede han på indianervis sin middagsmad i dagens løb, og hvis han ikke fandt den, blev han ligesom indianerne ved at rejse videre, tryg i bevidstheden om, at han nok før eller senere ville finde, hvad han søgte. Således lød også på denne store rejse mod øst spisesedlen først og fremmest på kød af dyr, de selv skød, mens oppakningen på slæden væsentligt bestod af ammunition og redskaber, og med hensyn til tiden trak de uindskrænkede veksler på fremtiden.

For Buck var det en kilde til grænseløs fryd, denne jagen, fisken og vandren i det uendelige gennem ukendte strækninger. Hele uger ad gangen kunne de blive ved at gå støt, den ene dag efter den anden, for så uger igennem at ligge i lejr et eller andet sted, hvor hundene ikke havde andet at bestille end at drive omkring, mens mændene vaskede talløse pander grus ved varmen fra ilden. Undertiden sultede de, undertiden levede de højt, alt eftersom der var overflod eller knap tid på vildt. Sommeren kom, og mænd og hunde tog deres oppakning på ryggen og satte på tømmerflåder over blå bjergsøer eller sejlede op ad ukendte floder i spinkle både, lavet på stedet i skovene rundt omkring.

Måneder kom og gik, og stadig krydsede de sig frem gennem ukortlagte, øde strækninger, hvor intet menneske boede, men

hvor der en gang havde været mennesker, såfremt der da var noget sandt i historierne om den forsvundne hytte. De gik over grænseskel i sommersnestorme, lå rystende af kulde i midnatssolen på nøgne bjerge mellem trægrænsen og den evige sne, lod sig glide ned i sommervarme dale mellem sværme af myg og fluer og plukkede i gletsjernes skygge jordbær og blomster, så modne og skønne som noget sydligt land kunne have frembragt. Ud på efteråret nåede de frem til en uhyggelig egn med mange søer, trist og stille, hvor der nu hverken var liv eller tegn til liv – intet uden bølgernes melankolske skvulpen mod de ensomme kyster, kolde, blæsende vinde og hist og her en tynd skorpe af is, hvor blæsten ikke havde formået at trænge igennem.

En vinter til vandrede de om, søgende efter de udslettede stier, som mændene, der havde været der før dem, måtte have fulgt. En gang fandt de noget, der lignede en gammel, ryddet vej, og den forsvundne hytte syntes dem pludselig meget nær. Men vejen endte, som den var begyndt, uden at føre til noget som helst, og den vedblev at være et mysterium, som den mand, der havde lavet den og grunden til, at han havde lavet den, vedblev at være et mysterium. En anden gang traf de på de stærkt medtagne ruiner af en jagthytte, hvor John Thornton mellem resterne af nogle halvt hensmuldrede tæpper fandt en langløbet flintebøsse. Han vidste, at det var en af de bøsser, som Hudson Bay-Kompagniets folk havde brugt i den første tid, da en sådan bøsse var sin højde værd i tæt pakkede bæverskind. Men det var også det hele; der var intet andet spor af den mand, som i tidligere dage havde rejst hytten og ladet sin bøsse blive tilbage mellem de hensmuldrende tæpper.

Det blev endelig forår, og omsider, efter megen omflakken, fandt de, ikke den forsvundne hytte, men et guldleje, midt i en bred dal, hvor guldet viste sig som gult smør gennem bunden af skyllepanden. Deres søgen var endt. For hver dag, de arbejdede, indvandt de guld til en værdi af mange tusind dollars, enten i rent guldstøv eller i klumper, og de arbejdede hver dag. Guldet blev pakket i sække af elsdyrskind, halvtreds pund i hver sæk, og stablet op som en stabel brænde udenfor den hytte, de havde lavet sig af flettede grankviste. De sled fra morgen til aften, og den ene dag fulgte den anden som hurtigt vekslende drømme, mens de ufortrødent opdyngede deres skatte.

Der var ingenting at bestille for hundene uden nu og da, når John Thornton havde fældet et stykke vildt, at slæbe det hen til hytten, og Buck tilbragte derfor mange timer med at ligge foran ilden og drømme. Den kortbenede, hårede mand viste sig hyppigere og hyppigere for ham, nu da der var så lidt at bestille, og tit, når Buck lå og stirrede ind i flammerne, syntes han, han vandrede omkring med ham i den anden verden, han dunkelt mindedes.

Det mest fremtrædende ved denne anden verden var frygt. Når han så på den hårede mand, som, med hænderne foldede over hovedet, sad og sov ved sin ild, vidste Buck, at hans søvn var urolig, for han fo'r jævnligt op som i forskrækkelse, og når det skete, kiggede han hver gang ud i mørket og kastede mere brænde på ilden. Eller de vandrede nede ved stranden, hvor den hårede mand samlede skaldyr, som han fortærede på stedet, men hele tiden flakkede øjnene hvileløst omkring for at opdage skjulte farer, og hele tiden holdt han sig parat til at tage benene på nakken ved første tegn dertil. Når de skulle gennem skoven,

krøb de lydløst af sted, Buck lige bagefter den hårede mand, og begges opmærksomhed var anspændt til det yderste, begges øren bevægede sig op og ned, og begges næsebor dirrede, for hos denne mand var høre- og lugtesans lige så udviklet som hos Buck. Den hårede mand kunne klatre op i træerne og bevæge sig med samme hurtighed dér som på jorden, svinge sig i armene fra gren til gren, undertiden mange meter, lade gå og gribe til igen, uden nogen sinde at falde eller forfejle sit tag. Det var næsten, som han hørte lige så godt hjemme i træerne som på jorden, og Buck mindedes vågne nætter, han havde tilbragt under træer, hvor den hårede mand havde søgt hvile for natten og sad og holdt sig krampagtigt fast, mens han sov.

Og nær i slægt med billedet af den hårede mand var den kaldende røst, der stadig lød til ham fra skovenes dyb. Den fyldte ham med uro og ønsker, hvis natur han ikke selv forstod. En uklar, sød glæde spirede i hans sind, og han følte, hvorledes der i ham rørte sig vilde længsler, han vidste ikke selv efter hvad. Undertiden forfulgte han den kaldende stemme ind i skoven, så efter den, som om han ventede, at den skulle være noget til at tage og føle på, og gøede sagte eller trodsigt, efter som han var i stemning til. Han kunne bore snuden ned i det kølige mos eller den sorte muld, hvor græsset voksede langt og frodigt, og han kunne snøfte af glæde ved lugten af den fede jord. Han kunne i timevis ligge gemt bag faldne træstammer, dækkede af svampe, med øjne og øren vidt åbne for at se og høre, hvad der foregik omkring ham. Måske håbede han, når han lå således, at komme bag på den kaldende stemme, som han ikke forstod. Men han vidste ikke, hvorfor han gjorde disse

forskellige ting. Han var tvunget til at bære sig ad, som han gjorde, og han ræsonnerede aldrig over det.

Uimodståelige indskydelser greb ham. Bedst som han lå i lejren, døsig og tung af varmen, kunne han således pludselig løfte hovedet, spidse øren, som om han lyttede efter en eller anden lyd, springe op og løbe, bare løbe, mange timer ad gangen, gennem skov og krat og over åbne sletter, hvor græsset voksede i store tuer. Han elskede at løbe langs udtørrede vandløb og snige sig rundt og iagttage fuglenes liv i skoven. Men især elskede han at løbe omkring i sommernattens halvlys, lytte til skovens dæmpede, søvnige mumlen, studere tegn og lyde, som mennesker læser en bog, og altid søgende efter det hemmelighedsfulde noget, der kaldte – kaldte på ham i søvne, og når han var vågen, kaldte på ham til alle tider, og hvor han gik og stod.

En nat fo'r han med et sæt op af sin søvn. Hans øjne spillede af iver, hans næsebor dirrede, som om han havde vejret et eller andet usædvanligt, og de lange hår på halsen og ned langs ryggen hævede og sænkede sig som et uroligt bølgende hav. Inde fra skoven lød den kaldende røst – klar og tydelig som aldrig før – en langtrukken hylen, den samme og dog ikke den samme, som eskimohundene plejede at udstøde. Denne hylen var som en gammelkendt lyd, en lyd, han før havde hørt. Han satte i spring ud af den sovende lejr og fo'r i tavs, ilsom flugt gennem skoven. Da han nærmede sig det sted, hvorfra han mente, stemmen lød, begyndte han at gå langsommere og mere forsigtigt, indtil han kom til en lysning mellem træerne, og dér så han en lang, mager ulv sidde ret op og ned på bagbenene med næsen i sky og hyle.

Buck gjorde ingen støj, og dog hørte den anden op med at hyle og gav sig til at snuse, som om den ville vejre sig til, hvad det var, der nærmede sig. Langsomt og sindigt kom Buck frem i lysningen, halvt krybende, med alle muskler spændte og halen stiv og strakt lige ud. Hans fødder flyttede sig med uvant forsigtighed, og i hver bevægelse lå der en blanding af noget udfordrende og af lyst til at vise sig venlig. Det var den truende våbenstilstand, der kendetegner et møde mellem vilde dyr. Men ulven havde nu også fået øje på Buck og vendte sig om og flygtede. Buck fulgte efter i rasende spring, helt ude af sig selv af iver for at indhente den flygtende. Han fik ham ind i et flodleje, hvor en masse tømmerstokke spærrede vejen, og det var umuligt at slippe ud igen. Ulven satte sig på bagbenene og drejede sig hurtigt som et lyn om mod sin forfølger.

Buck kendte det hele – de strittende børster, den arrige knurren, tænderne, der uophørligt slog mod hinanden med små, hurtigt på hinanden følgende smæld. Han kendte det alt sammen fra Joe og de andre eskimohunde, der altid havde båret sig sådan ad, når de så sig i klemme. Han angreb ikke, men blev ved med venlige tilnærmelser at kredse om det forskrækkede dyr. Ulven var bange og mistænksom, for Buck vejede mindst tre gange så meget som han og var så meget højere, at han selv knap nåede ham til skulderen. Så snart han så sit snit, satte han derfor også af sted i fuld fart, og jagten begyndte på ny. Han var i dårlig stand, ellers ville Buck ikke have haft så let ved at indhente ham, og gang på gang blev han trængt op i en krog, hvorefter det samme gentog sig. Han løb, til Bucks hoved var på siden af ham, så vendte han sig hurtigt som et lyn og satte sig

til modværge, for så igen ved første lejlighed at sætte af sted igen i fuld fart.

Til sidst høstede imidlertid Buck lønnen for sin udholdenhed, for da ulven opdagede, at den anden ikke havde ondt i sinde, gav han sig langt om længe til at snuse næse med ham. Bagefter blev de helt gode venner og begyndte at lege sammen, på den ængstelige, halvt undselige måde, man ofte kan se hos vilde dyr, der bag den søger at skjule deres vildskab. Da dette havde varet en stund, satte ulven af sted i jævnt løb. Det var klart, at han ville et eller andet sted hen, og han gav tydeligt Buck at forstå, at han skulle følge med. Side om side løb de bort gennem det melankolske halvlys, op langs flodsengen, ind i den kløft, hvorfra floden kom, og over den triste skillelinje, hvor den havde sit udspring.

På den modsatte side af vandskellet kom de ned til et fladt land, hvor der var store skovstrækninger og mange vandløb, og gennem disse store strækninger løb de i jævn fart, time efter time, mens solen kom højere og højere på himlen, og dagen blev varmere og varmere. Buck var helt vild af glæde. Han vidste, at han nu endelig fulgte den kaldende røst, som han løb ved siden af sin vilde broder fra skoven, henimod det sted, hvorfra han sikkert mente, røsten måtte komme. Gamle minder strømmede ind på ham, og de rørte ham, som den virkelighed, hvis skygger de var, havde rørt ham. Han havde gjort dette en gang før, et eller andet sted i den verden, han dunkelt mindedes, og han gjorde det igen, som han løb frit omkring her med den løse muldjord under fødderne og Guds store himmel over sig.

De standsede for at drikke af et vandløb, og i samme nu, som de standsede, kom Buck til at tænke på John Thornton. Han satte sig ned og blev siddende. Ulven løb videre henimod det sted, hvorfra Buck sikkert mente, røsten måtte komme, vendte så tilbage til Buck, snusede næse med ham og søgte ved forskellige tegn at gøre ham begribeligt, at han ville have ham med. Men Buck gjorde kort omkring og begyndte langsomt at løbe tilbage, den vej han var kommet. I det meste af en time løb hans vilde broder fra skoven ved siden af ham og peb sagte. Så satte han sig ned, stak næsen i sky og hylede. Det var en klagende hylen, og mens Buck roligt blev ved at løbe videre i modsat retning, kunne han høre denne hylen blive svagere og svagere, indtil den til sidst tabte sig i det fjerne.

John Thornton sad netop og spiste sin middagsmad, da Buck kom springende ind i lejren og i et anfald af overstrømmende kærlighed væltede ham, gramsede på ham, slikkede ham i ansigtet, bed ham i hånden og "i det hele taget rigtig spillede idiot", som John Thornton udtrykte sig, idet han samtidig rystede Buck frem og tilbage og bandede ham kærligt.

I to dage og nætter var Buck ikke ude af lejren og slap ikke et eneste øjeblik John Thornton af syne. Han fulgte ham, når han arbejdede, vågede over ham, når han spiste, så ham svøbe sig ind i sine tæpper om aftenen og kaste dem af sig om morgenen. Men efter de to dages forløb begyndte røsten fra skoven igen at kalde på ham, og nu med mere uimodståelig magt end nogen sinde. Bucks rastløshed vendte tilbage, og med den minderne om den vilde broder, det smilende landskab hinsides skillelinjen, og løbeturen, side om side med den vilde broder, gennem de store skovstrækninger. Han begyndte på ny at

vandre omkring i skoven, men den vilde broder kom aldrig mere, og skønt han lå og lyttede i de lange, vågne nætter, hørte han ikke en eneste gang den klagende hylen.

Han begyndte at sove ude om natten, kunne hele dage ad gangen blive borte fra lejren, og en dag gik han over skillelinjen ved flodens udspring og ned i det skovrige land med de mange vandløb. Og her vandrede han så omkring i en hel uge, forgæves søgende efter friske spor af den vilde broder. Han dræbte sin føde, som han strejfede om fra sted til sted med de lange, jævne bevægelser, der aldrig syntes at trættes. Han fiskede efter laks i et bredt vandløb, der et eller andet sted faldt ud i havet, og ved dette vandløb dræbte han en dag en stor, sort bjørn, som var blevet blindet af moskitoerne, da han ligeledes fiskede efter laks, og kom farende som en rasende gennem skoven, hjælpeløs og frygtelig i sit raseri. Men selv under de vilkår blev det en hård kamp, der vakte den sidste rest af Bucks vildskab. Og to dage senere, da han vendte tilbage til sit bytte og fandt en halv snes jærve, der kævledes om det, spredte han dem som avner for vinden; men de, der flygtede, efterlod to af deres kammerater, som ikke mere ville være i stand til at kævles.

Længslen efter blod blev stærkere end nogen sinde. Buck var af dem, der måtte dræbe, måtte gå på rov og søge sin føde i levende væsener, alene, uden hjælp og støtte fra andre, i kraft af sin egen styrke og forsigtighed, sejrrig under forhold, hvor kun de stærkeste kan gøre sig håb om at leve. Og fordi alt dette var således, følte han sig gennembævet af stolthed over sig selv, en stolthed, der meddelte sig som et smitstof til hele hans fysiske væsen. Den lagde sig for dagen i alle hans bevægelser, kom frem i hvert muskelspil, talte tydeligere end ord gennem den måde,

han førte sig på, og gjorde hans pragtfulde pels endnu mere pragtfuld. Hvis der ikke havde været det par brune pletter på hans snude og over øjnene og det hvide stænk midt ned ad brystet, kunne man have taget ham for en kæmpemæssig ulv, større end den største af den eksisterende race. Fra sin fader, St. Bernhardshunden, havde han arvet sin størrelse og sin vægt, men det var hans moder, den skotske hyrdehund, der havde givet denne størrelse og vægt form. Hans snude var den lange ulvesnude, kun at den var større end nogen ulvs, og hans hoved var et ulvehoved, kun i større stil og bredere.

Hans listighed var ulvens listighed, vilddyrets listighed, hans intelligens hyrdehundens intelligens, St. Bernhards-hundens intelligens, og alt det, plus den erfaring, han havde samlet i den hårdeste af alle skoler, havde gjort ham til så frygtelig en skabning som nogen af dem, der strejfede om i de store, uvejsomme skove. Han var af naturen et kødædende dyr, og nu, da han ikke fik andet end kød, varede det ikke længe, før han stod i sin skønneste blomstring, på livets højeste tinde, opfyldt af en kraft og et mod, der gik over alle bredder. Når Thornton kærtegnende lod sin hånd glide ned ad ryggen af ham, lød der en knitrende lyd, som om hvert hår ved berøringen udsendte noget af sin opsparede magnetisme. Alt hos ham, hjerne og krop, nervevæv og fibre, var afstemt så fint og nøjagtigt, at der herskede den mest fuldkomne ligevægt og harmoni mellem de enkelte dele. Når der mødte ham noget på hans vej, som fordrede, at han skulle handle, gjorde han dette med lynets hastighed. Eskimohunden er hurtig til at forsvare sig mod angreb eller selv angribe, men Buck var dobbelt så hurtig. Han så en bevægelse eller hørte en lyd og reagerede på kortere tid,

end det tog andre hunde blot at se eller høre. Han opfattede, tog sin bestemmelse og reagerede i samme nu. De tre handlinger, at opfatte, tage sin bestemmelse og reagere, fulgte ganske vist nok på hinanden; men så uendelig lille var afstanden af tid imellem dem, at de ikke desto mindre virkede som samtidige. Hans muskler var ladet med livskraft, og når han gjorde en bevægelse, var det som en stålfjeder, der rettede sig. Igennem ham brusede livet i en festlig strøm, jublende, fremstormende, indtil det var, som måtte han sprænges af lutter henrykkelse, og den rige strøm fra ham meddelte sig gavmildt til hele verden udenom.

"Mon der nogen sinde har været magen til hund?" sagde John Thornton en dag, da de tre kammerater sad og så Buck vandre bort fra lejren.

"Da Vorherre var færdig med at støbe ham, gik formen i stykker," sagde Pete.

"Ved Gud! det tror jeg med," bekræftede Hans.

De så ham vandre bort fra lejren, men de så ikke den øjeblikkelige og forfærdelige forandring, der foregik med ham, så snart skoven skjulte ham for deres blik. Han gik ikke mere. Han blev i samme nu som et af skovens vilde dyr, listede sig forsigtigt af sted med kattefjed som en skygge, der kom og gik mellem de andre skygger. Han forstod at drage nytte af hvert skjulested, at krybe på sin bug som en slange og som en slange kaste sig frem og gribe til. Han kunne tage rypen fra reden, dræbe haren, mens den sov, og gribe de små egern i flugten, når de, et sekund for sent, forsøgte at frelse sig ved at krybe op i træerne. Ingen fisk i de åbne damme var ham for hurtig, og ingen bæver, der arbejdede på sin dæmning, var ham forsigtig

nok. Han dræbte ikke af kådhed, men for at stille sin sult, og han foretrak at spise den føde, han selv havde dræbt. Undertiden kunne der være et vist lune i hans måde at tage tingene på. Således var det ham en fornøjelse at komme bag på en flok egern og, når han så godt som havde dem, lade dem forsvinde op i trætoppene, hvor han længe efter kunne høre dem sidde og pludre med hinanden i dødelig angst.

Efteråret kom, og elsdyrene, der på den tid trækker ned over for at tilbringe vinteren i de mere lavtliggende og ikke fuldt så kolde dale, var begyndt at optræde i større mængder. Buck havde allerede gjort det af med en halvvoksen kalv, som var kommet bort fra de øvrige, men han længtes efter et større og ikke så let bytte. Et sådant fandt han en dag ved skillelinjen, hvor floden havde sit udspring. En flok på omkring en snes elsdyr var kommet ned fra landet med de mange træer og vandløb. Den fornemste af dem var åbenbart en stor tyr. Han var i det frygteligste raseri, og som han stod dér, seks fod høj, var han så skrækindjagende en modstander, som selv Buck kunne ønske sig. Det store, hånddelte gevir, som forgrenede sig ud i fjorten takker og målte syv fod mellem de yderste spidser, bevægede sig frem og tilbage. Hans små øjne skød lyn af vrede og forbitrelse ved synet af Buck, og han ligefrem brølede af raseri.

Frem af hans ene side stak enden af en fjedret pil, hvad der naturligt forklarede hans ophidselse. Ledet af det instinkt, som var en arv fra de dage, da slægtens stamfædre gik på jagt i de store urskove, begyndte Buck at skille tyren ud fra den øvrige del af hjorden. Det var imidlertid langt fra noget let arbejde. Han gøede og dansede omkring for øjnene af den rasende tyr,

men så langt borte, at den ikke kunne nå ham med sit vældige gevir eller de forfærdelige, store, flade hove, der kunne have maset livet ud af ham med et eneste slag. Ude af stand til at gå videre og vende dette frygtelige væsen med de spidse tænder ryggen blev tyren efterhånden fuldkommen ude af sig selv af raseri. Gang på gang langede han ud efter Buck, der snedigt trak sig tilbage og ved at lade, som om det var ham umuligt at flygte, narrede den anden til at følge efter. Og gang på gang, når tyren således var blevet skilt fra kammeraterne, gjorde et par af de yngre et pludseligt angreb på Buck, hvorved den sårede tyr atter blev sat i stand til at slutte sig til hjorden.

Der er en form for tålmodighed, der hører hjemme ude i naturen, vedholdende, utrættelig som livet selv – edderkoppens, snogens, panterens tålmodighed, der hjælper dem til at ligge stille, time efter time, uden nogen sinde at røre sig, uden nogen sinde at trættes. Denne form for tålmodighed hører især hjemme under livsvilkår, hvor man jager sin føde levende, og det var den, der nu hjalp Buck til så energisk at holde sig på siden af hjorden, forsinke dens march, irritere de unge tyre, plage køerne med deres halvvoksne kalve og gøre den sårede tyr helt vanvittig af hjælpeløst raseri. Dette varede en halv dag. Buck var allestedsnærværende, angreb fra alle sider, var som en truende hvirvelvind snart her, snart dér, skilte det ulykkelige dyr, han havde udset sig til bytte, fra kammeraterne, så hurtigt som det kunne slutte sig til dem, indtil disses tålmodighed næsten var opbrugt, for den jagedes tålmodighed er altid mindre end den jagendes.

Efter som dagslyset begyndte at svinde, og solen nærmede sig sin seng i nordvest – det var nu mørk nat i seksten timer –

kom de unge tyre mere og mere modvilligt deres hårdt betrængte leder til hjælp. Tanken om den nærforestående vinter fik dem til at længes efter sletterne længere nede, og det lod til, at de alligevel aldrig skulle blive denne utrættelige skabning kvit, som vedblev at holde dem tilbage. Desuden var det ikke hele hjorden, som var i fare, eller de unge tyres liv, som truedes. Det, der forlangtes, var kun et enkelt medlems liv, og da dette ganske naturligt ikke kunne være af så stor interesse for dem som deres eget liv, kom de til sidst til det resultat, at de hellere måtte betale den afgift, som var nødvendig, for at de selv kunne få lov til at drage videre.

Da tusmørket faldt på, stod den gamle tyr og så efter kammeraterne – de køer, han havde kendt, de kalve, han havde været en fader for, og de tyre, han havde hersket over – som i det svindende dagslys sjokkede bort gennem skoven og til sidst blev helt borte for hans blik. Han kunne ikke selv følge, for her, lige for næsen af ham, sprang dette ubarmhjertige væsen med de hvide, skarpe tænder, dette væsen, som var fuldt og fast bestemt på ikke at lade ham slippe. Han vejede mere end fem hundrede pund, han havde levet et langt, sundt liv i kamp og strid. Men nu var enden kommet, og han stod ansigt til ansigt med døden, døden i skikkelse af dette dyr, der knap nåede ham til hans store, knoglede knæ.

Fra denne stund forlod Buck ikke sit bytte et eneste øjeblik, hverken nat eller dag, gav det ikke et sekund hvile og tillod det ikke en eneste gang at spise af træernes blade, eller de unge skud på birke- og piletræer. Heller ikke gav han en eneste gang den sårede tyr lejlighed til at slukke sin brændende tørst i de små, rislende vandløb, de kom over. Ofte gjorde tyren i sin

fortvivlelse forsøg på at flygte og kunne løbe lange strækninger ad gangen. Når det skete, forsøgte Buck ikke at standse ham, men fulgte efter i jævnt trav, tilfreds og glad over at have spillet gående, som han ønskede det, lagde sig ned, når elsdyret stod stille, og angreb ham hidsigt, når han forsøgte på at spise og drikke.

Det svære hoved bøjede sig mere og mere under de grenede takker, og de store tunge fødder flyttede sig med stadig større og større vanskelighed. Han kunne stå i timevis med hængende øren og hovedet melankolsk sænket mod jorden, og Buck fik mere end tid nok til selv at drikke af vandløbene og søge hvile. Undertiden, når Buck stod stønnende af anstrengelse med den røde tunge langt ud af halsen og øjnene fæstede på den store tyr, havde han en følelse af, at skovens fysiognomi var ved at undergå en forandring. Det var, som om der med elsdyrene var begyndt at røre sig nyt liv i landskabet rundt omkring, som om skov og vandløb og luft sitrede af forventning ved dette nye livs nærhed. Denne kundskab kom til Buck, ikke ad synets, ikke ad hørelsens og heller ikke ad lugtens vej, men gennem en anden og finere sans. Han hørte ingenting, så ingenting, og dog vidste han, at landet på en måde var anderledes, at der i hans umiddelbare nærhed færdedes væsener, han ikke kendte, og han besluttede straks at anstille nærmere undersøgelser, når han havde fuldbragt det, som han havde for.

Så endelig henimod den fjerde dags aften faldt den store tyr. En hel nat blev Buck ved sit dræbte bytte, spiste og sov og sov og spiste på skift. Og efter således at have hvilet og styrket sig, til han følte sig så stærk og kraftig som nogen sinde, vendte han sine skridt i retning af lejren og John Thornton. Han slog ind på

sit sædvanlige jævne løb og løb således, time efter time, aldrig i tvivl om vejen, selv om den var nok så indviklet, styrende gennem et fremmed land lige imod hjemmet, med en sikkerhed, der gjorde menneskene og deres magnetiske nål til skamme.

Jo længere han kom, jo mere blev han sig det nye liv i landet bevidst. Det var af en hel anden art end det, der havde været der hele sommeren igennem. Denne kundskab kom nu ikke mere til ham gennem den finere hemmelighedsfulde sans. Fuglene talte om den, egernet pludrede om den, og selv den lette luftning hviskede om den. Flere gange standsede han og inddrak begærligt den friske morgenluft, og den bragte ham et bud, som fik ham til at ile af sted med fornyet hastighed. Han havde en knugende følelse af, at en ulykke var nærforestående, hvis ikke den allerede var sket, og da han kom over det sidste vandskel og ned i dalen ud mod lejren, begyndte han at gå frem med større forsigtighed.

Tre mil derfra kom han til et frisk spor, der fik de lange hår om halsen til at rejse sig i svære krusninger. Sporet førte lige ned til lejren og John Thornton, og Buck ilede videre, med hurtige, snigende skridt, med hver nerve spændt til det yderste, agtpågivende og årvågen for at opfange de mangfoldige detaljer, der tilsammen fortalte en historie – alt undtagen slutningen. For hver gang han inddrak den friske morgenluft, modtog han nye indtryk af det liv, der kort forinden var draget hen over jorden i samme retning, som han nu løb. Han kunne ikke lade være at lægge mærke til den dybe stilhed, denne stilhed, der fortalte om store og indgribende forandringer. Al fuglesang var forstummet. Egernet var krøbet i skjul. Han så

kun et eneste – en glat, grå fyr, der sad trykket op mod et udgået træ, så grå og ubevægelig, at det nærmest lignede en udvækst på selve den grå stamme.

Mens Buck således sneg sig af sted, utydelig som en glidende skygge, følte han med ét sit hoved blive tvunget om til siden, som om en hånd havde taget i det og drejet det med magt. Han fulgte det nye spor ind i en tykning og fandt Nig. Nig lå på siden, dræbt af en pil, der havde gennemboret ham og stak ud på begge sider af kroppen.

Hundrede meter længere borte traf Buck en af de slædehunde, Thornton havde købt i Dawson. Den lå i sine sidste trækninger lige midt i sporet, og Buck gik forbi uden at standse. Fra lejren lød der en dæmpet lyd af mange stemmer, som hævede og sænkede sig i ensformig, slæbende sang. Ved udkanten af den åbne plads fandt han Hans. Han havde slæbt sig derhen på maven og var gennemboret af fjedrede pile, der stak ud alle vegne som piggene på et pindsvin. Men i det samme kom Buck til at se derhen, hvor hytten havde ligget, og det syn, der mødte hans blik, fik hårene til at rejse sig på hans hals og skuldre. En vrede, så voldsom, at den fortrængte alle andre følelser, steg op i hans sind. Han vidste ikke selv af, at han udstødte en knurren, men han gjorde det, og hans knurren var frygtelig at høre. For sidste gang i sit liv lod han sin lidenskab tage magten fra snuhed og sund fornuft, og det var på grund af sin store kærlighed til John Thornton, at han tabte hovedet.

Yeehaterne var netop ved at opføre en vild krigsdans på ruinerne af den faldne hytte, da de hørte en forfærdelig brølen og så et dyr stå imellem sig, hvis lige de aldrig før havde set. Det

var Buck, der som en rasende, levende orkan hvirvlede sig løs på dem, vanvittig i sin iver for at ødelægge. Han sprang ind på den forreste af mændene, der var yeehaternes høvding, og rev hans strube op, så blodet som et springvand sprøjtede fra den sønderrevne halsåre. Han blev ikke længere hos sit offer, end det lige tog at flænge hans strube, og derefter sprang han løs på den næste. At gøre modstand kunne der slet ikke være tale om. Buck sprang omkring midt inde mellem yeehaterne, sønderrev, flængede og ødelagde med en hurtighed, der trodsede alle deres pile. Så ufattelig hurtig var han i sine bevægelser, og så hæmmede var indianerne af deres mængde og den snævre plads, at de skød hinanden med pilene, og da en ung jæger gjorde forsøg på at slynge et spyd mod Buck, jog han det med en sådan kraft gennem en anden jægers bryst, at spidsen gik ud igennem ryggen. En panisk skræk bemægtigede sig yeehaterne. De flygtede i forfærdelse til skovene, og mens de flygtede, råbte de med høj røst, at det var den onde ånd, der var kommet til dalen.

Og Buck lignede i sandhed selve den skinbarlige Satan, som han, ude af sig selv af raseri, fulgte efter yeehaterne og jog dem omkring mellem træstammerne. Det var en skæbnesvanger dag for yeehaterne. De spredtes vidt og bredt over hele landet, og først en hel uge senere samledes de tiloversblevne i en af dalene længere nede og holdt tal over døde og sårede. Da Buck blev træt af at forfølge dem, vendte han tilbage til den ødelagte lejr. Han fandt Pete, der var blevet overrasket i sin seng og dræbt på stedet. Thorntons fortvivlede kamp stod tydeligt at læse i de friske spor på jorden, og Buck fulgte den i alle enkeltheder, helt hen til randen af et dybt vandhul. Her lå Skeet med hoved og

forpoter i vandet, trofast til det sidste. Vandet i hullet var mudret og snavset fra afløbsrenderne og røbede intet om, hvad det gemte, men at det gemte John Thornton, var Buck ikke i tvivl om, for han kunne følge hans spor ud i vandet, hvorfra intet spor førte op igen.

Hele dagen sad Buck ved vandhullet og sørgede eller drev hvileløst omkring i lejren. Han kendte godt døden, for så vidt som han vidste, at John Thornton var død. En stor tomhed var følgen, en tomhed, der lignede sult, men som blev ved at gøre ondt og ikke udfyldtes, fordi han fik noget at spise. Til tider, når han standsede og betragtede de faldne yeehater, glemte han denne smerte, og hver gang, han så på dem, følte han sig gennembævet af stolthed, en stolthed større end nogen, han endnu havde følt. Han havde dræbt mennesker, det ædleste vildt, der var at finde. Han snusede nysgerrigt til ligene. Det havde været så mærkværdigt let at gøre det af med dem, ja, det var vanskeligere at dræbe en eskimohund end et menneske. Menneskene var kun jævnbyrdige modstandere, i det øjeblik de var forsynede med pile, spyd og svøber. For fremtiden ville han ikke være bange for dem, undtagen når de bar pile, spyd og svøber.

Natten faldt på, og den fulde måne steg op over træerne og skinnede over landet, til det lå badet i et hvidt, spøgelsesagtigt lys. Og som natten skred frem, blev Buck, der sad og grundede og sørgede ved vandhullet, pludselig opmærksom på, at der rørte sig nyt liv i skoven, ikke det liv, der havde rørt sig, dengang yeehaterne var der, men et andet. Han rejste sig lyttende og med dirrende næsebor. Langt borte fra lød der et svagt, skingrende skrig. Lyden kom nærmere og nærmere og

blev stærkere og stærkere. Buck kendte den igen – han havde hørt den i den anden verden, der så vedholdende trængte sig frem i hans erindring. Han gik hen til midten af den åbne plads og lyttede. Det var røsten, der kaldte, kun at den nu lød mere lokkende, mere bydende end nogen sinde før. Og som aldrig før var han rede til at følge den. John Thornton var død, og dermed var det sidste bånd, som havde bundet ham til menneskene, sønderrevet. Menneskeheden og dens krav havde nu ikke mere nogen magt over ham.

Jagende efter levende kød, som yeehaterne gjorde det, langs siden af de vandrende elsdyrhjorder, var ulvekoblet til sidst kommet over fra landet med de mange vandløb og store skove og havde oversvømmet Bucks dal. Belyste af månens stråler strømmede de som en sølvskinnende flod ind på den åbne plads, og midt på den stod Buck, ubevægelig som en statue og afventede deres komme. Så stille og mægtig stod han dér, at de blev grebet af ærefrygt og i første øjeblik ikke turde røre sig af stedet. Men så fo'r en af de modigste løs på ham, og som et lyn besvarede Buck angrebet og knækkede halsen på angriberen. Og igen stod han dér, stille og ubevægelig som før, mens den sårede ulv lå og væltede sig på jorden foran ham i heftig dødskamp. Tre andre gjorde forsøget, den ene efter den anden i hurtig rækkefølge, og én for én trak de sig tilbage, med blodet flydende fra flænger i hals og skuldre.

Dette var tilstrækkeligt til at få hele koblet til at styrte sig frem imod Buck, hulter til bulter i en forvirret masse, som ingen vegne kunne komme af lutter iver for at kaste sig over deres bytte. Bucks vidunderlige hurtighed og behændighed var ham her som altid til god nytte. Han drejede sig om på

bagbenene, bed og rev til alle sider og var i det hele taget ikke til at komme nær, så hurtigt svingede han frem og tilbage, og så godt forstod han at gardere sig. Men for at forhindre dem i at angribe sig bagfra blev han tvunget ned forbi vandhullet og ud i flodsengen, indtil han stødte mod den høje, grusklædte bred. Derfra arbejdede han sig videre hen til det retvinklede indhug, som mændene under arbejdet havde lavet i bredden, og i dette indhug, hvor han var beskyttet på de tre sider og kun havde forsiden at forsvare, gjorde han front mod sine modstandere.

Han gjorde det så godt, at ulvene efter en halv times forløb måtte erkende deres nederlag og trække sig tilbage. Alle havde de tungerne hængende ud af halsen, og de blottede tænder skinnede med en hvid, grusom glans i månelyset. Nogle lå ned, med hovederne løftede og ørene spidsede, andre stod ret op og ned og så på ham, og atter andre havde givet sig til at drikke af vandhullet. En lang, mager, grå ulv nærmede sig ham forsigtigt, og Buck genkendte ham som den vilde broder, i hvis selskab han én nat og én dag havde strejfet omkring i skovene. Ulven peb sagte, og da Buck peb igen, kom han helt hen til ham og gned snuden op imod hans.

Så kom der en gammel ulv, mager og udtæret og mærket af mange slagsmål. Buck fortrak læberne som indledning til en arrig knurren, men bestemte sig om og snusede næse med ham også. Hvorpå den gamle ulv satte sig ned, med snuden pegende mod månen, og begyndte på det lange ulvehyl. De andre satte sig ligeledes og tudede med. Den kaldende stemme lød atter i Bucks øre, og denne gang var den ikke til at tage fejl af. Han satte sig ned og tudede med de andre, og da dette var forbi, kom han frem af sin krog, mens hele koblet trængte sig

sammen om ham og snøftede halvt venskabeligt, halvt fjendtligt. Anføreren udstødte det skingrende skrig fra før, og sprang foran ind i skovene. Alle de andre fulgte, hylende i kor, og sammen med dem løb Buck, side om side med den vilde broder, hylende som hele kobbelet hylede.

Og hermed er for så vidt historien om Buck til ende. Inden ret mange år var omme, begyndte yeehaterne at lægge mærke til, at der var ved at foregå en forandring med ulvene dér i omegnen, for mellem de almindelige ulvetyper sås der fra tid til anden enkelte med brune pletter på hoved og snude og en hvid streg ned ad brystet. Men endnu mere mærkeligt er det, yeehaterne fortæller om en overnaturligt stor hund, som i reglen kan ses i spidsen for koblet. De er bange for denne overnaturlige hund, hvis snedighed er større end deres, som stjæler fra deres lejr i strenge vintre, plyndrer deres fælder, dræber deres hunde og trodser deres modigste jægere.

Ja, og det bliver værre endnu. Der er jægere, som aldrig vender tilbage til lejren, og jægere, som mændene af deres stamme finder med grumt sønderreven strube, mens der rundt i sneen er fuldt af ulvespor, kun at disse spor er større end almindelige ulvespor. Hvert efterår, når yeehaterne følger elsdyrene på deres vandringer ned mod de sydlige dale, er der en dal, som de aldrig betræder. Og der er kvinder, hvis øjne dugges af tårer, når der om aftenen ved ilden fortælles historier om, hvorledes den onde ånd kom til at vælge den dal til sit opholdssted.

Men hvad yeehaterne ikke ved, er, at der hver sommer i denne dal indfinder sig en fremmed gæst. Det er en stor ulv med en pragtfuld pels, som ligner og dog ikke ligner de andre

ulve. Alene kommer han vandrende fra det smilende skovland hinsides skillelinjen hen til en åben plads mellem træerne. Fra en bunke sække af elsdyrskind flyder her en gul strøm, som synker ned i jorden, mens lange græsstrå vokser op igennem den, og frugtbar muldjord skjuler den gule glans for solen. På dette sted bliver den fremmede gæst stående en lille tid, grublende og tankefuld, tuder så én gang, en langtrukken, klagende tuden, og forsvinder igen.

Men han er ikke altid alene. Når de lange vinteraftener begynder at nærme sig, og ulvene følger efter deres bytte ned i dalene, kan man i det blege månelys eller ved nordlysenes strålende skin se ham løbe i spidsen for koblet, en kæmpemæssig ulv, hvis skikkelse hæver sig højt over alle de andre, og fra hvis mægtige strube der lyder en larmende sang, en sang fra verdens første tider, en sang, der er ulvekoblets sang.

Om "Når naturen kalder"

Forfatter: Jack London (1876-1916).
Org.udgave: *The Call of the Wild.* Føljeton i *The Saturday Evening Post* 20. juni – 18. juli 1903, bogudgave MacMillan & Co., New York/London 1903.
Denne udgave baseret på: Jack London: *Naar Naturen kalder.* Martins Forlag, København 1947 *(oversættelsen er identisk med den anonymt oversatte udgave fra Hagerups Forlag 1923)*.
Oversætter: Edvard Schack Steenberg (1872-1954).
Redigeret af: Kim N. Jensen.
Forside: Efter illustration af Charles Livingston Bull (1874-1932): *"And beyond that fire ... Buck could see many gleaming coals, two by two, always two by two"*.

ISBN 978-87-7628-104-5
1. ebogsudgave

www.ebib1800.dk

